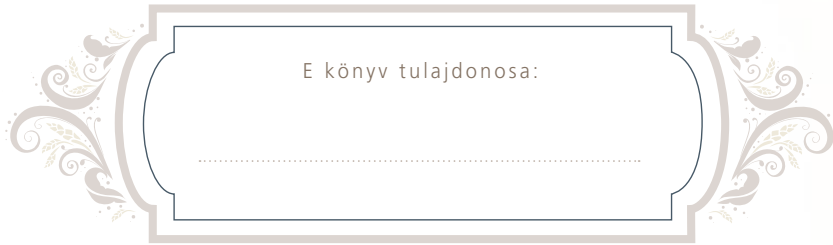

A decorative floral illustration in a dark blue color, featuring a central flower with several petals and a stem with leaves and small buds, all rendered in a stylized, etched or embossed manner.

LEÁNYAIM
a királyságomban

A SEGÍTŐEGYLET TÖRTÉNETE
ÉS MUNKÁSSÁGA

E könyv tulajdonosa:

.....

*[B]izony mondom neked, hogy mindazok, akik befogadják
az evangéliumomat, fiak és leányok a királyságomban.*

Tan és a szövetségek 25:1

LEÁNYAIM
a királyságomban

.. ————— ..
A SEGÍTŐEGYLET TÖRTÉNETE
ÉS MUNKÁSSÁGA

Kiadja:
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Salt Lake City, Utah

A SEGÍTŐEGYLET

CÉLKITŰZÉSEI

---

*A hit és a személyes
igazlelkűség gyarapítása*

*A családok és az
otthonok megerősítése*

*A szűkséget szenvedők
felkutatása és megsegítése*

© Intellectual Reserve, Inc., 2011.
Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America

Az angol eredeti jóváhagyva: 10/8.
A fordítás jóváhagyva: 10/8.
*A Daughters in My Kingdom: The History
and Work of Relief Society* fordítása.
Hungarian
06500 135

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	Az Első Elnökség üzenete.....	IX
BEVEZETÉS	„Valami rendkívüli”	XI
1. FEJEZET	Segítőegylet: Egy ősi minta visszaállítása.....	1
2. FEJEZET	„Valami jobb”: a Nauvooi Női Segítőegylet.....	9
3. FEJEZET	„Ragaszkodj a szövetségekhez”: Kivonulás, vándorlás és letelepedés	29
4. FEJEZET	„Szélesebb és kiterjedtebb hatáskör”	43
5. FEJEZET	„A jószívűség soha el nem múlik”	67
6. FEJEZET	Világmeretű nőtestvériség.....	89
7. FEJEZET	„Tiszta vallás”: Óvó gondoskodás és szolgálat a látogatótanításon keresztül ...	113
8. FEJEZET	A papság áldásai mindenki számára: Elvászthatatlan kapocs a Segítőegylet és a papság között.....	137
9. FEJEZET	„A családi tűzhely őrzői”: A család megalapítása, gondozása és megóvása	159
	A család: Kiáltvány a világhoz.....	182
10. FEJEZET	Legyetek méltók a kiváltságaitokra!	185
.. ————— ..		
	A Segítőegylet történetének fontosabb eseményei.....	200
	Jegyzetek.....	204
	Képjegyzék.....	212
	Tárgymutató.....	219

Az Első Elnökség üzenete

Kedves Nőtestvérek!

Annak hálás elismeréseként, hogy a Segítőegylet mily nagy áldást jelent az egyház tagjainak életében, indítványoztuk a *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* című kézikönyv elkészítését. Azért imádkozunk, hogy e könyv áldás legyen számotokra és mindazok számára, kiknek életét megérintitek.

Szeretetünket és csodálatunkat fejezzük ki irántatok, és tudjuk, hogy ti Mennyei Atyánk szeretett leányai, valamint az Úr Jézus Krisztus elkötelezett tanítványai vagytok. Az egész világon jelenlévő nagyszerű nőtestvériség tagjai vagytok. „A jószívűség soha el nem múlik” – e jelmondatotok által vezérelve segítetek megerősíteni a családokat és felépíteni Isten királyságát a földön.

Buzdítunk benneteket, hogy tanulmányozzátok ezt a könyvet, és engedjétek, hogy annak időtlen igazságai és lelkesítő példái hatással legyenek az életetekre.

Tanúságunkat tesszük arról, hogy az Úr visszaállította az evangélium teljességét Joseph Smith prófétán keresztül, és hogy a Segítőegylet is fontos része ennek a visszaállításnak. A segítőegyleti nőtestvérek ragyogó örökséggel rendelkeznek. Imádkozunk, hogy e kötet fontos forrásanyagot nyújtson eme örökség megőrzéséhez.

„Valami rendkívüli”

Az újszövetségi Máriához és Mártához hasonlóan a mai segítőegyleti nőtestvérek szintén Jézus Krisztus híthű tanítványaiként szolgálnak

A Segítőegylet első gyűlésén Emma Smith nőtestvér a következőt mondta: „Valami rendkívülit fogunk tenni.”¹ Igaza volt. A Segítőegylet történelme tele van olyan hétköznapi nők példájával, akik rendkívüli dolgokat vittek véghez a Mennyei Atyába és Jézus Krisztusba

vetett hitük gyakorlása által. A Segítőegylet azért lett megszervezve, hogy az segítsen Isten leányainak felkészülni az örök élet áldásaira. A Segítőegylet célkitűzései a következők: a hit és a személyes igazlelkűség gyarapítása, a családok és az otthonok megerősítése, valamint

a szükséget szenvedők felkutatása és megsegítése. A nők által érik el ezeket a célokat, hogy keresik, elnyerik és követik a személyes kinyilatkoztatásokat az elhívásaikban, valamint a személyes életükben.

Ez a kötet nem időrendi történelmi beszámoló, és nem próbál meg teljes képet nyújtani mindarról, amit a Segítőegylet eddig elért. Inkább történelmi betekintést enged a Segítőegylet nagyszabású munkásságába. A könyv történelmi feljegyzéseken, személyes beszámolókon, szentírásokon, valamint utolsó napi próféták és segítőegyleti vezetők szavain keresztül tanít bennünket arról, hogy az utolsó napi szent nőknek milyen kötelezettségek és lehetőségek adtak Mennyei Atyánk boldogságtervében.

Miért tanulmányozzuk a Segítőegylet történetét és munkásságát?

Spencer W. Kimball elnök, az egyház tizenkettedik elnöke ezt mondta: „Tudjuk, hogy azok a nők, akik mély nagyrabecsülést éreznek a múlt iránt, igazlelkű jövő kialakítására fognak törekedni.”² E könyv tanulmányozása segíthet a nőknek elmélyíteni a múlt iránti nagyrabecsülésüket, valamint kibővíteni a lelki örökségükről való ismereteiket.

A Segítőegylet története Isten leányainak isteni természetéről és felbecsülhetetlen

értékéről tanít. Olyan erős, hithű és céltudatos nők Lélekkel teli története ez, akik vajmi kevés nyilvános elismerést kaptak szolgálataikért. E történet tanulmányozása során az utolsó napi szentek látni fogják, hogy Mennyei Atyánk ismeri a leányait, szereti őket, szent

Az egyéni tanulmányozás segít a nőknek megtanulniuk kötelezettségeiket Isten királyságában

kötelezettségeket bíz rájuk, és utat mutat nekik azok teljesítése során. Arra irányuló erőfeszítéseikben, hogy felépítsék Isten királyságát a földön és megerősítsék Sion otthonait, az egyház nőtestvérei olyan férfiakhoz csatlakoztak, akik viselik a papságot.

A Leányaim a királyságomban egyéni tanulmányozása

E könyv értéke nem annyira a benne található dátumokban és tényekben rejlik, hanem inkább az általa tanított célokban, tantételekben és példákban. Miközben a segítőegyleti nőtestvérek egyénileg tanulmányozzák e könyvet, illetve újra és újra fellelőzzék azt, látni fogják, hogy a Segítőegylet öröksége nem csupán azokról a nőkről szól, akik a múltban éltek, hanem azokról is, akik ma világszerte szövetségeket kötnek és azok szerint élnek. Ennek ismerete segíthet a nőtestvéreknek sugalmazást nyerni a múltból, továbbá békére lelteni, amikor szembenéznek a jövővel.

A kötetben található tanítások, történetek és példák útmutatást nyújthatnak a nőtestvéreknek olyan prioritások és szokások kialakításában, melyek segítenek nekik gyarapítani a hitet és a személyes igazlelkűséget, megerősíteni a családokat és az otthonokat, valamint felkutatni és megsegíteni a szűkséget szenvedőket.

Belle S. Spafford nőtestvér, a Segítőegylet kilencedik általános elnöke, ezt mondta: „Úgy vélem, ma már egy átlagos nőtől elvárható az, hogy felmérje érdeklődése irányait, átértékelje azokat a tevékenységeket, melyekben részt vesz, majd pedig lépéseket tegyen, hogy életét egyszerűbbé tegye azáltal, hogy az első helyre teszi a fontos dolgokat, oda összpontosít, ahol a jutalmak a legnagyobbak lesznek, és a legtovább tartanak, és megszabadul a kevésbé hasznos tevékenységektől.”³

Miközben a nőtestvérek a Segítőegylet történetét tanulmányozzák, rálehetnek olyan példákra, kifejezésekre vagy tantételekre, amelyek különös jelentőséggel bírnak számukra. E felfedezések, valamint az ősi és az utolsó napi próféták tanításai által sugalmazva képesek lesznek keresni, elnyerni és követni a személyes kinyilatkoztatást. Útmutatást kaphatnak, miközben arra törekszenek, hogy olyan emberré váljanak, amilyenné az Úr szeretné, hogy váljanak, illetve azokat a dolgokat cselekedjék, melyeket az Úr szeretne, hogy cselekedjenek.

Alma következő szavai bátorítást nyújthatnak a nőtestvéreknek: „...kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat”⁴. Az általuk véghezvitt kis és egyszerű dolgok segítenek majd meglátniuk, hogy az Úr miként erősíti meg és irányítja őket az életükben.

A nőtestvérek taníthatják egymást, miközben megbeszélik a Segítőegylet történetét és munkásságát

A Segítőegylet történetének és munkásságának tanulmányozása másokkal

Ez a könyv fontos forrásanyag, amely segít a segítőegyleti nőtestvéreknek közösen tanulni akár vasárnaponként, akár a hét más napjain. Az egyházközségi és gyülekezeti segítőegyleti vezetők a jelenlegi kézikönyvben, illetve az LDS.org honlapon megtalálhatják a segítőegyleti gyűléseken történő tanításokra vonatkozó általános utasításokat. Konkrét információért arról, hogy miként használják e könyvet a segítőegyleti gyűléseken, látogassanak el az LDS.org internetes oldalra, valamint forduljanak további, az egyház által kiadott kiegészítő anyagokhoz.

Szándékaink szerint e könyv hatása túlterjed majd a segítőegyleti gyűléseken. A családok együtt tanulmányozhatják és megbeszélhetik a benne található példákat és tanításokat. A segítőegyleti nőtestvérek megoszthatják a könyvet a barátaikkal. Az egyháztagok kortól függetlenül felhasználhatják azt leckék, beszédek és tanácsgyűlések alkalmával.

Köszönetnyilvánítás

E könyv szerkesztői hálájukat fejezik ki Lucile C. Tate-nek és unokahúgának, Elaine R. Harrisnek, akiket 1996-ban hívtak és választottak el arra a feladatra, hogy összeállítsák a Segítőegylet történetét, melyet akkor még nem szántak kiadásra. Munkájukat az egyház levéltárában helyezték el forrásanyagként. A Segítőegylet általános elnökeinek életéről, valamint a Segítőegylet főbb eseményeiről szóló dokumentációik szolgáltatták e könyv alapját.

Továbbá köszönetünket fejezzük ki a következő személyeknek: Susan W. Tanner, akit 2009-ben választottak el arra a feladatra, hogy Tate és Harris nőtestvér munkáját felhasználva megírja a Segítőegylet eme első átfogó történetét az egész egyház számára; szerkesztők és tervezők, akik meglátták a könyvben rejlő lehetőséget, és szorgalmasan dolgoztak a megvalósításán; valamint további írók, külső munkatársak és történészek, akiknek a kötetben

---

idézett műveit a könyv végén található jegyzetben soroljuk fel.

Végül pedig e történet soha nem kerülhetett volna feljegyzésre az egyház történetét alakító segítőegyleti nőtestvérek hite, odaadása és szolgálata nélkül.

1. FEJEZET

Segítőegylet

Egy ősi minta visszaállítása

*Habár a név újkori, az intézmény
ősi eredetű. Mártírhálált halt prófétánk
elmondta nekünk, hogy ugyanez a
szervezet már az ősi időben is
létezett az egyházban.*

Eliza R. Snow

Segítőegylet

Egy ősi minta visszaállítása

Halandó szolgálata során a Szabadító különös szeretetet és törődést tanúsított a nők iránt. James E. Talmage elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, ezt mondta: „A női nem és a női lét valaha is élt legnagyobb védelmezője maga Jézus Krisztus.”¹

A Szabadító csoportokban és egyénileg, az utcán és a tengerparton, a kút mellett vagy akár a saját otthonukban is tanította a nőket. Szeretettel fordult feléjük, és meggyógyította őket és a családtagjaikat. Számos példázatban beszélt hétköznapi dolgokkal foglalatostkodó nőkről. Szemmel láthatóan jól ismerte az életüket, és időtálló evangéliumi leckéket merített a mindennapi tapasztalataikból. Megbocsátott nekik. Velük együtt könnyezett. Könnyőrelett irántuk sajátos helyzetükben, akár leányok, feleségek, otthoneremtők, édesanyák vagy özvegyek voltak. Nagyra becsülte és magasztalta őket.

A Szabadító még a kereszten elszenvedett pokoli fájalmában is édesanyja iránti aggodalmát fejezte ki, aki nagy valószínűséggel addigra már gondoskodásra szoruló özvegy volt.² És az első ember, akinek feltámadása után megjelent, szintén egy nő volt.³

Női tanítványok az Újszövetségben

Bár keveset tudunk az Újszövetség idején élő nők hivatalos szervezetéről, a tények azt támasztják alá, hogy a nők létfontosságú szerepet játszottak a Szabadító szolgálatában. Az Újszövetségben számos beszámolót olvashatunk olyan nőkről – akár név szerint ismerjük őket, akár nem –, akik hitet gyakoroltak Jézus Krisztusban, megismerték és megfogadták a tanításait életükben, valamint bizonyosságot tettek az Úr szolgálatáról, csodáiról és fenségéről. Ezek a nők példamutató tanítványokká és értékes tanúkká váltak a szabadítás munkájában.

Nők is voltak azok között, akik együtt utaztak Jézussal és tizenkét apostolával. Megosztották javaikat, hogy segítsék az Úr szolgálatát. Halála és feltámadása után a nők továbbra is hithű tanítványok maradtak. Összegyűltek és együtt imádkoztak az apostolokkal. Felajánlották otthonukat az egyháztagok gyülekezeti helyéül. Bátran részt vettek a lelkek fizikai és lelki megmentésének munkájában.

Márta és a testvére, Mária, jó példái a női tanítványoknak az Újszövetségben. Lukács

10. fejezetében arról olvashatunk, hogy Márta megnyitja otthonát Jézus előtt. Ő azáltal szolgálta az Urat, hogy gondoskodott a fizikai szükségleteiről, míg Mária a Mester lábainál ült, elmélyedve hallgatva a tanításait.

Egy olyan korban, amikor a nőktől általában csupán fizikai szolgálatot vártak el, a Szabadító megtanította Mártának és Máriának, hogy a nők lelkileg is részt vehetnek az Ő munkájában. Azt a felhívást intézte feléjük, hogy legyenek a tanítványai, és részesüljenek a szabadulásban, „a jobb részben”, amely soha nem vétetik el tőlük.⁴

Mária és Márta tevékeny résztvevőkké váltak az Úr halandó szolgálatában. Az Újszövetség

„Mártha... befogadá [Jézust a] házába.” Testvére, Mária, „Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét” (Lukács 10:38–39)

egy későbbi szakaszában olvashatjuk Márta erős bizonyosságát a Szabadító isteni voltáról. A Jézussal folytatott beszélgetése során ezt mondta: „...én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jöendő vala.”⁵

Számos más női tanítvány is kísérte Jézust és a Tizenkettek, sokat tanulva Tőle a lelki dolgokról, és szolgálva Őt a fizikai szükségletek terén. Lukács így jegyezte fel:

„És lőn ezután, hogy ő jár vala városokként és falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő,

És némely asszonyok, a kiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki,

És Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonukból szolgálának néki.”⁶

Nagyon valószínű, hogy ezek a nők, amellett, hogy főztek rájuk, anyagi támogatást is nyújtottak Jézusnak és az apostolainak. Mindemellett, hogy részesültek Jézus szolgálatában – evangéliuma örömhírében, valamint gyógyító erejének áldásaiban – e nők is szolgálták Őt, javaik és odaadásuk felajánlásával.

Pál apostol írásában olvashatunk olyan nőkről, akik mind egyházi pozíciójukban, mind pedig saját akaratukból szolgálták a szenteket. Az igazlelkű özvegyről szóló leírása a korai egyházban lévő számos nő jellemét tükrözi: „...jó

Haladó szolgálata során a Szabadító különös szeretetet és törődést tanúsított a nők iránt

cselekedeteiről bizonyosága van; ha gyermeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta, ha a nyomorultakon segített, ha minden jó cselekedetben foglalatossá vála.”⁷ Pál a bölcs, tapasztalt, idősebb nők hatásáról is írt. Azt tanácsolta Titusnak, buzdítsa az idősebb nőket, hogy szolgálják a fiatal nőket és tanítsák őket a feleségként és édesanyaként betöltött örökkévaló szerepükről, „hogyan megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék”⁸.

Az Apostolok cselekedetei könyve beszámol egy asszonyról, aki megtestesítette a Pál által leírt erényeket.

„A krisztusi jellemvonások kialakítása megerősítő és folytonos feladat – nem idénymunkásoknak való, vagy olyanoknak, akik nem hajlandóak nekifeszülni annak újra és újra.”

Spencer W. Kimball

Ensign, Nov. 1978, 105

Tábita, akit Dorkásként is ismertek, Joppében élt, ahol ruhákat készített a szegény asszonyoknak.

„Joppében pedig vala egy nőtanítvány, névszerint Tábita, mely megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének mondatik: ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban, melyeket osztogatott.

Lőn pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala...

Mivelhogy pedig Lidda [városa] Joppéhez közel vala, a tanítványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két férfiút ő hozzá, kérve, hogy késedelem nélkül menjen át hozzájuk.

Felkelvén azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére, ...elébe állának néki az özvegyasszonyok mindnyájan sírva és mutogatva a ruhákat és öltözeteket, melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt.

Péter pedig mindenkit kiküldvén, térdre esve imádkozék; és a holt testhez fordulván, monda: Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle.”⁹

Az Újszövetség más elkötelezett nőkről is említést tesz. Priscilla és az ő férje, Akvila, az életüket kockáztatták az apostolokért, és felajánlották az otthonukat egyházi összejövetelek céljára.¹⁰ Pál ezt írta: „...köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és Priscilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe.”¹¹

Egy Mária nevezetű asszony „sokat munkálkodott” az apostolokért,¹² egy Lidia nevű nő pedig egész házanépével együtt megkeresztelkedett, és szolgálta azokat, akik tanították őt.¹³

Egy Fébé nevezetű asszony úgy tűnik, egyházi pozícióban szolgált a gyülekezetében. Pál ezt mondta: „Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a... *gyülekezetnek szolgálója*: hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt”¹⁴. A

Tábita „gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban” (Cselekedetek 9:36)

Fébé, illetve az Újszövetségben található többi nagyszerű asszony által nyújtott szolgálat ma is folytatódik a Segítőegylet tagjain keresztül – legyenek akár vezetők, látogatótanítók, édesanyák vagy mások –, akik sokaknak pártfogói és segítői.

Női tanítványok az utolsó napokban

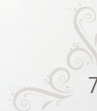
Az ősi egyházban lévő nők méltóságteljesek és nemesek voltak, akik érezték, hogy szükség van rájuk és megbecsülik őket. Szolgáltak másokat, gyarapodtak egyéni szentségükben, és részt vettek a lelkek megmentésének nagyszerű munkájában.

E minta visszaállított az utolsó napokban a Segítőegylet megalapításakor. Joseph Smith próféta kijelentette: „Az egyház nem volt tökéletesen megszervezve mindaddig, míg a nők szervezete így létre nem jött.”¹⁵ Eliza R. Snow nőtestvér, a Segítőegylet második általános elnöke, elismételte ezt a tanítást. Ezt mondta: „Habár a név újkori, az intézmény ősi eredetű. Mártírhalált halt prófétánk elmondta nekünk, hogy ugyanez a szervezet már az ősi időben is létezett az egyházban.”¹⁶

Joseph Smith mellett más utolsó napi próféták is bizonyosságot tettek arról, hogy a Segítőegylet megszervezése a visszaállítás sugalmazott része volt, mely által az egyház asszonyait egyházi pozíciókba hívják el, hogy szolgálják egymást, és megáldják az egész

egyházat. Joseph F. Smith elnök, az egyház hatodik elnöke, ezt mondta: „Ez Isten által fenségesen megalkotott, fenségesen felhatalmazott, a nők és a férfiak lelkének [megszabadításáért] fenségesen elrendelt szervezet.”¹⁷ Egy csoport segítőegyleti nőtestvérnek Lorenzo Snow elnök, az egyház ötödik elnöke, ezt mondta: „Mindig ott voltak a papság mellett, készen arra, hogy megerősítsétek a kezeiket, és megtegyétek a részeket Isten királysága érdekeinek előmozdításában; és ahogy osztoztatok e munkálatokban, bizonyosan úgy fogtok osztozni a munkadiadalában, valamint abban a felmagasztosulásban és dicsőségben, melyet az Úr az Ő hithű gyermekei számára tartogat.”¹⁸

Amikor a nők közreműködnek a Segítőegyletben, Jézus Krisztus derék tanítványaiként szolgálnak a szabadulás munkájában. Az ősi egyházban lévő nőkhöz hasonlóan ők is papságviselő férfiak mellett dolgoznak azon, hogy gyarapítsák a hitet és a személyes igazlelkűséget, megerősítsék a családokat és az otthonokat, valamint felkutassák és megsegítsék a szükségét szenvedőket. Julie B. Beck nőtestvér, a Segítőegylet tizenötödik általános elnöke, ezt tanította: „A Segítőegyleten keresztül gyakoroljuk azt, hogyan legyünk Krisztus tanítványai. Megtanuljuk, amit szeretne, hogy megtanuljunk, azt tesszük, amit szeretne, hogy tegyünk, és azzá válunk, amivé szeretné, hogy váljunk.”¹⁹

2. FEJEZET

„Valami jobb” a Nauvooi Női Segítőegylet

*Most pedig elfordítom számotokra
a kulcsot Isten nevében, ujjongani fog
ez az egylet, és tudás és intelligencia
árad majd le mostantól fogva –
jobb napoknak néz
elébe az egylet.*

Joseph Smith

...for such for ^{the} and shall be given my message
...a night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

Commandment H 1830

Resolution to South Breeze & taken given at Harmony,
...County State of Pennsylvania
...to you, that ye shall let your time
...to the studying the scriptures, & to preaching
...the church at intervals, & to performing
...the Law, such as is required, until after
...to the west, to hold the next conference,
...shall be made known what then shall be
...shall be done common cause in the
...by much prayer & faith; For all things ye
...by faith.

Commandment H 1850

Resolution to Emma given at Harmony
...State of Pennsylvania giving her a command
...to Emma my daughter in Zion
...to you, that ye shall let your time
...to the study of the scriptures, & to preaching
...the church at intervals, & to performing
...the Law, such as is required, until after
...to the west, to hold the next conference,
...shall be made known what then shall be
...shall be done common cause in the
...by much prayer & faith; For all things ye
...by faith.

...shall be given my message
...a night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

...shall be given my message
...a night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

...shall be given my message
...a night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

...shall be given my message
...a night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

„Valami jobb” a Nauvooi Női Segítőegylet

1842 tavaszán az Illinois állambeli Nauvoóban élő utolsó napi szentek lelkesen munkálkodtak, hogy felépítsenek egy templomot a városukban. Joseph Smith próféta mindenkit arra buzdított, hogy segítsen ebben. A férfiak az építkezésen dolgoztak, míg a nők buzgón keresték a lehetőségeket, hogy ők is hozzájáruljanak a munkához. Sarah M. Kimball így emlékezett vissza:

A szentek átértékelték a Nauvoó templom felépítésének sürgető szükségét

„A Nauvoó templom falai körülbelül egy méter magasak voltak. Az egyház elnöke és mások is hangsúlyozva kérték, hogy az emberek segítsenek a munka előmozdításában.

Egy nap [Margaret] Cook kisasszony..., miközben arról a legutóbb elhangzott kérésről beszélgettünk, hogy élelmiszert, ruházatot, ágyneműt és egyéb ellátmányokat biztosítsunk a munkásoknak és családjaiknak, megjegyezte, hogy szívesen támogatná őket azáltal, hogy varr nekik, amennyiben erre lehetőség lenne. Felajánlottam neki némi anyagot, melyet használhat, és felvettem, hogy talán mások is szívesen csatlakoznának hozzánk. Ezután [megtárgyaltuk] egy varróegylet megszervezését, melynek célja a templom felépítésében való segítségnyújtás lenne.

A következő csütörtökön közel egytucat szomszédos nőtestvér válaszolt a meghívásra és gyűlt össze az [otthonomban].”¹

Akkoriban közkedvelt gyakorlat volt a nők körében, hogy saját szervezeteket hoztak létre, melyek gyakran külön alkotmánnyal és társasági alapszabályzattal – a szervezet irányítására vonatkozó szabályzattal – rendelkeztek. A

Sarah Kimball otthonában összegyűlő nők elhatározták, hogy létrehoznak egy alkotmányt és alapszabályzatot, Eliza R. Snow pedig elvállalta a szöveg megfogalmazását. Ezután a nők megkérték Joseph Smitht, hogy nézze át a leírtakat, és mondja el a véleményét róluk. Miután a Próféta elolvasta, azt mondta, ez „a legjobb, amit valaha látott. »De – mondta –, nem ez az, amit ti akartok. Mondd meg a nőtestvéreknek, hogy az Úr elfogadta felajánlásukat, és valami jobbat tartogat a számukra, mint egy írott alkotmányt. Meghívom őket, hogy találkozzanak velem és néhány testvéremmel... a következő csütörtök délután, és én megszervezem az asszonyokat a papság alatt, a papság mintáját követve.«”²

A Segítőegylet megszervezése

A következő csütörtökön, 1842. március 17-én, húsz nő gyűlt össze a gyakran „vöröstéglás kereskedésnek” nevezett épület felső emeletén, melyben Joseph Smithnek volt egy irodája és egy üzlete, amellyel a családját próbálta eltartani. Joseph Smith és a Tizenkét Apostol Kvóruma két tagja, John Taylor és Willard Richards elder irányítása alatt gyűltek össze.³

Ahelyett, hogy az akkoriban elterjedt és népszerű női szervezetek mintáját követve hozott volna létre egy utolsó napi szent női szervezetet, Joseph Smith próféta isteni sugalmazás és felhatalmazás útján szervezte meg őket.

A gyűlés elején elmondta a nőtestvéreknek, hogy arra kell buzdítaniuk „a fivéreket, hogy jót

Emma Smith

a Segítőegylet első általános elnöke

„Arra vágyom, hogy velem legyen Isten Lelke, hogy megismerjem és megértsem saját magamat, hogy le tudjam győzni mindazon szokásaimat és jellemvonásaimat, melyek hátráltatják az örök világokban történő felmagasztosulásomat. Termékeny, tevékeny elmére vágyom, hogy minden kételkedés nélkül meg tudjam érteni Isten céljait, amikor azokat kinyilatkoztatja a szolgálói keresztül.”

Emma Smith

Levél Joseph Smithnek, 1844, Egyháztörténeti Könyvtár

1842. március 17-én Emma Smith lett a Segítőegylet első elnöke

cselekedjenek azáltal, hogy gondoskodnak a szegények szükségleteiről, keresik azokat, akikkel jószívúságot gyakorolhatnak, és kielégítik szükségleteiket, javítják a női közösség erkölcsét, és erősítik annak erényeit”⁴.

Joseph Smith feleségét, Emmát választották, hogy eme új egyesület elnökeként szolgáljon. Ezután a Próféta arra buzdította feleségét, hogy válasszon tanácsosokat, akik vele együtt „elnökölnek eme egyesület felett a szegényekről való gondoskodásban – szükségleteik kielégítésében, valamint eme intézmény különböző ügyeinek intézésében”. Smith nőtestvér Sarah M. Clevelandet és Elizabeth Ann Whitney-t választotta tanácsosainak. Taylor elder később mindkét tanácsost elválasztotta kézzel a tétellel az elnökségben betöltött hivatalában való szolgálatra.⁵

„A Segítőegyletet a sugalmazás lelke által alapították meg, és [azóta is] ama lélek által irányítják, és számtalan nagyszerű nőtestvérünk szívébe ültette el azt a vágyat az igazlelkűségre, mely kedves az Úr szemében.”

Joseph Fielding Smith

*Relief Society Magazine,
Dec. 1970, 883*

A gyűlés során Joseph Smith elmondta, hogy a felesége elhívása egy 12 évvel azelőtti prófécia beteljesülése, melyben az Úr azt mondta róla, hogy „kiválasztott hölgy..., akit én elhívtam”, és elmondta, hogy „[Joseph Smith] keze alatt elrendel[etik], hogy szentírásokat fejt[sen] ki, és hogy buzdít[sa] az egyházat, amint megadatik [neki] Lelkem által”⁶. Joseph Smith felolvasta a jelenlévőknek az egész kinyilatkoztatást, amely jelenleg a Tan és a szövetségek 25. szakasza.⁷

A kinyilatkoztatásban az Úr elmondta Emmának a rá váró kiváltságokat, melyek között volt az, hogy írnoka lesz a férjének, valamint az, hogy válogatást kell készítenie a himnuszokból a szenteknek. Az Úr továbbá azt a tanácsot adta Emmának, hogy hallgasson a figyelmeztetésekre, legyen hithű és erényes, ne zúgolódjon, vigasztalja és segítse a férjét, tanítson a szentírásokból és buzdítsa az egyházat, írjon és tanuljon, „[tegye] félre e világ dolgait, és keres[se] egy jobbnak dolgait”, legyen hű a szövetségéhez, legyen szelíd és óvakodjon a kevelységtől, valamint tartsa be a parancsolatokat.⁸

A kinyilatkoztatás végén az Úr kijelentette, hogy amit mondott, nem csupán Emmának szólt, hanem „ez hang[ja] mindenkire”⁹. Prófétái felhatalmazással Joseph Smith elismételte ezt a pontot, kihangsúlyozva, hogy az ebben a kinyilatkoztatásban található tanácsok és figyelmeztetések az újonnan megszervezett egy-let minden tagjára vonatkoznak. Azt mondta,

„hogy nem csupán [Emma], hanem mások is elnyerhetik ugyanezeket az áldásokat”¹⁰. E kinyilatkoztatás alapvető tantételeket fektetett le az utolsó napi szent nők számára.

Némi tanácskozás után a nőtestvérek úgy döntöttek, hogy a Nauvooi Női Segítőegyletnek fogják hívni magukat. Emma Smith kijelentette: „Valami rendkívülit fogunk tenni. [...] Rendkívüli eseményekre és sürgős segélyhívásokra számítunk.”¹¹

A gyűlés végén John Taylor elder is megszegtotta a gondolatait. Elmondta, hogy „szíve

John Taylor

örvendez[ett]”, amikor azt látta, hogy „a legkiválóbb jellemelek lépnek előre ebben az ügyben, amely vélhetően minden erényt átültet a gyakorlatba, és utat nyit a női szív jóindulatú érzéseinek”. Annak is örvendett, „hogy láthat[ja], hogy eme intézményt a menny törvényei szerint szervezték meg – azon kinyilatkoztatás szerint, amely korábban [Emma] Smith asszonynak adatott, e fontos elhívásra kijelölve őt –, és hogy láthat[ja], mily dicsőséges módon halad előre minden”. Azért imádkozott, hogy „Isten áldásai és a menny békéje nyugodjon mostantól ezen az intézményen”. Ezután egy kórus visszhangozta Taylor elder szavait, amikor a záróima előtt e szavak csendültek fel: „örvendezzünk együtt a megváltás napján”.¹²

Papsági hatalom, minták és áldások

Egy hat héttel későbbi segítőegyleti gyűlésen Joseph Smith próféta hosszasan tanította a nőtestvéreket, majd ezt mondta: „Ez az egylet Isten által megalapított rend szerint kapjon utasításokat azokon keresztül, akiket vezető szerepekre jelöltek. Most pedig elfordítom számotokra a kulcsot Isten nevében, ujjongani fog ez az egylet, és tudás és intelligencia árad majd le mostantól fogva – jobb napoknak néz elébe az egylet.”¹³

Péteren, Jakabon és Jánoson keresztül az Úr ráruházta Joseph Smithre „királyság[a] kulcsait” (lásd T&Sz 27:13)

Az Úr prófétájaként Joseph Smith birtokolta a papsági hatalom összes kulcsát a földön. Ezért amikor megszervezte a Segítőegyletet, hogy az ő átfogó irányítása alatt működjön, megnyitotta a lehetőséget az egyházban lévő nők előtt, hogy létfontosságú szerepet játszhassanak az Úr királyságának munkájában. Most már a papság hatalma alatt szolgáltak, és olyan áldások ígérését kapták, melyek meghaladják majd az addig elnyert áldásait, mely áldásokra hithűségük és szorgalmuk árán tehetnek szert. Tudás és intelligencia árad majd le rájuk, amikor elnyerik a papsági áldások teljességét a templomban. Olyan szertartásokban részesülnek és olyan szent szövetségeket kötnek majd, melyek segítenek nekik és a családjuknak felkészülni az örök életre. (További olvasmányért a Segítőegyletről és a papságról lásd a 8. fejezetet.)

Kezdeti lelkesedés a Segítőegylettel kapcsolatban

A Nauvooi Női Segítőegylet gyorsan növekedett; tagsága 1842 augusztusára meghaladta az 1100 főt. Kezdetben nem tartozott minden egyháztag nő automatikusan az egyletbe. A nőknek kérvényezni kellett, hogy csatlakozhassanak, majd pedig jóságuk és erényességük alapján döntötték el, hogy befogadják-e őket. Joseph Smith ezt mondta: „Ennek az egyletnek válogatottnak kell lennie, mely elhatárolódik

a világ minden gonoszságától – elsőrangúnak, erényesnek és szentnek kell lennie.”¹⁴

A nauvooi nőtestvérek égtek a vágytól, hogy csatlakozhassanak a Segítőegylethez. Alig várták, hogy fizikai és lelki segítséget nyújtsanak szervezett, hivatalosan jóváhagyott módon. Azt a páratlan lehetőséget is felismerték, hogy a prófétától tanulhatnak egy magasabb lelki tudás, valamint a templom áldásainak elnyerésére való felkészülés során. Élvezték, hogy egységben munkálkodhattak egymással és a papsági fivéreikkel e nagyszerű ügyben.

Most, hogy a nőtestvéreknek megadatott ez a kiváltság, felelősségüké vált, hogy arra

Emma Smith vezette a Segítőegyleti gyűléseket

érdemesen is éljenek. Joseph Smith ezt mondta nekik: „Most olyan helyzetbe helyeztek benneteket, ahol azon együttérzés szerint cselekedhettek, amelyet Isten ültetett a kebletekbe. Ha ezek szerint a tantételek szerint éltek, mily nagyszerű és dicsőséges lesz az!”¹⁵ Amint azt Boyd K. Packer, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke mondta sok évvel később: „Legalább olyan kötelező egy nőnek a Segítőegylet által táplált erényeket az élete részévé tenni, mint amilyen kötelező a férfiaknak a papság által tanított jellemvonásokat beépíteni az életükbe.”¹⁶

A Segítőegylet nem csupán egy újabb női csoport volt, amely megpróbált jót tenni a világban. Más volt. „Valami jobb”, mert a papság hatalma által lett megszervezve. Létrejött a szükséges lépést jelentett Isten munkájának kibontakozásában a földön. Felkészítette az egyház nőtagjait arra, hogy elnyerjék a papsági szertartásokat és szövetségeket, valamint segített nekik a családi kötelezettségeik teljesítésében.

Joseph Smith utasításai

A Nauvooi Női Segítőegylet első gyűlésén Eliza R. Snow nőtestvért jelölték ki a szervezet titkárának. E minőségében pontos és részletes jegyzetet készített, melyet jegyzőkönyvnek hívtak, minden segítőegyleti gyűlésen, melyen részt vett. Joseph Smith elmondta a

Joseph Smith próféta a segítőegyleti nőtestvéreket tanította

nőtestvéreknek, hogy e jegyzőkönyvek lesznek az egylet „alkotmánya és törvénye”.¹⁷

A legtöbb segítőegyleti gyűlésen a nőtestvérek a tanuláshoz szentelték az időt. Hatalmas áldást jelentett, hogy hat gyűlésük alkalmával is Joseph Smith próféta tanította őket. Tanításai során bőségesen kiáradt rájuk a Lélek. Az egyik ilyen gyűlés végén Snow nőtestvér a következőket jegyezte le: „Az Úr Lelke hatalmas erővel áradt ki ránk, amit soha nem fognak elfelejteni azok, akik jelen voltak ezen a jelentős eseményen.”¹⁸

Snow nőtestvér összes jegyzőkönyve közül a Próféta tanításairól készült jegyzetei bizonyultak a legnagyobb hatással bírónak.

E környezetben a Próféta tanításai a Segítőegylet, valamint a velük szolgáló papsági vezetők munkájának meghatározására irányultak, és ezek a tanítások ma is hatással vannak az egyház munkájára.

Joseph Smith olyan tantételeket tanított, melyek segítettek a segítőegyleti nőtestvéreknek abban, hogy „segítsen[ek] a szegényeken” és „lelkeket szabadít[sanak] meg” – azaz olyan alapvető tantételeket, melyek az egylet alapját képezték.¹⁹ Erre az alapra épülve a Segítőegylet fennmaradt, és egyre erősödött a hatásában. A Segítőegylet korai gyűlései óta a nőtestvérek folyamatosan alkalmazzák a Próféta tanácsait azon erőfeszítéseikben, hogy

gyarapítsák a hitet és a személyes igazlelkűséget, megerősítsék a családokat és az otthonokat, valamint felkutassák és megsegítsék a szükségét szenvedőket.

A hit és a személyes igazlelkűség gyarapítása

Joseph Smith azt tanította a nőtestvéreknek, hogy komoly kötelességük törekedni a saját szabadulásukra. Azt mondta: „Életünk az Istennek való hódolatunktól függ – mindenkinek magának kell megtennie ezt – senki nem tudja megtenni egy másik emberért.”²⁰ Azt tanította nekik, hogy legyenek igazlelkű emberek, váljanak szent néppé, és készüljenek fel a templomi szertartásokra és szövetségekre. Arra buzdította őket, hogy legyenek békében az Úrral, a körülöttük lévő emberekkel és önmagukkal: „Nőtestvérek...: lesz közöttetek viszály? Én nem engedem. Meg kell bánnotok bűneiteket, és el kell nyernetek Isten szeretetét.”²¹ „[N]em háború, perlekedés [veszekedés], ellentmondás vagy vita, hanem szelídség, szeretet, tisztaság – ezek azok a dolgok, amelyek nagyvá tesznek benneteket...”²²

A Segítőegylet egyik gyűlésén Joseph próféta az 1 Korinthusbeliek könyvének 12. fejezetéről beszélt, kihangsúlyozva, hogy saját szerepét betöltve minden nőtestvér fontos elemét képezi az egész egyháznak. „Tanított [az egyházban lévő] különböző hivatalokkal kapcsolatban, valamint annak szükségességéről, hogy

„...világosságban és igazságban neveljétek fel gyermekeiteket” (T&Sz 93:40)

minden egyén a számára kijelölt területen tevékenykedjen; továbbá a számos hivatal betöltéséről, amelybe kinevezték őket.” Ezenfelül figyelmeztetett, hogy ne essünk abba a hibába, hogy lebecsüljük „az egyház alacsonyabb hivatalait..., és irigy szemekkel tekint[ünk] mások pozíciójára”. Majd azt mondta: „...az emberi szív balgasága és ostobasága, ha egy ember más pozíció betöltésére törekszik, mint amit Isten kijelölt neki”²³ Ilyen tanítások által segített a nőtestvéreknek „szentségben [járni] az Úr előtt”.²⁴

„Amikor Isten elé járulunk – mondta Joseph Smith a segítőegyleti nőtestvéreknek –, legyünk mi magunk is tiszták.”²⁵

A családok és az otthonok megerősítése

Bár a korai segítőegyleti nőtestvérek tevékenyen részt vettek a közösség életében, és mindig készen álltak szomszédaik szolgálatára, soha nem veszítették szem elől saját családjuk és otthonuk iránti kötelezettségeiket. Hűek voltak velük született anyai és gondoskodói természetükhöz. Ugyancsak hűek voltak azon kinyilatkoztatásokhoz, melyeket az Úr Joseph Smith prófétán keresztül adott a családi kötelezettségekre vonatkozóan:

„...elhívásod hivatala az lesz, hogy vigasza legyél... a te férjednek, az ő sanyargatásaiban, vigasztaló szavakkal, a szelídség lelkében.”²⁶

„...amennyiben Sionban, vagy annak bármely megszervezett cövekében lévő szülőknek gyermekei vannak, és nem tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztelkedés és a Szentlélek kézzátétel általi ajánlókának tanát nyolc éves korukban, a bűn szálljon a szülők fejére.

Mert ez törvény lesz Sion lakóinak, vagyis bármely megszervezett cövekében.

És gyermekeik keresztelkedjenek meg bűneik bocsánatára, amikor nyolc évesek, és részesüljenek a kézzátételben.

És imádkozni is tanítsák meg gyermekeiket, és arra, hogy egyenes derékkal járjanak az Úr előtt.”²⁷

„...megparancsoltam nektek, hogy világosságban és igazságban neveljétek fel gyermekeiteket. [...]

[E]lőször tehát szedd rendbe a te házatad. [...]

Amit egynek mondok, mindenkinek mondom...

„A Segítőegylet jövője

tele van ígéretekkal.

Az egyház növekedésével

a haszna is egyenes

arányban nő, és még

több jó befolyással bír

majd, mint a múltban.

Ha minden nőtestvér

vállvetve támogatja

az együletet, akkor az

hatalmas munkát fog

véghezvinni, és állandó

áldást jelent majd az

egyház számára.”

Lorenzo Snow

*Deseret Evening News,
July 9, 1901, 1*

[Győződj meg] arról, hogy [a családtagok] szorgalmasabbak és gondosabbak otthon, és mindig imádkoznak.”²⁸

A Nauvooi Női Segítőegylet jegyzőkönyveinek kivonatai azt mutatják, hogy Joseph Smith és a nőtestvérek soha nem tévesztették szem elől az e kinyilatkoztatásokban található tanításokat. Szavaik és tetteik azt tükrözték, hogy otthonaik és mások otthonai képezték gondolataik legfőbb tárgyát. Például Emma Smith azt tanította, hogy „legfőbb ideje, hogy az édesanyák odafigyeljenek a leányaikra, és arra intsek őket, hogy az erényesség útján járjanak”²⁹. Joseph Smith próféta különös gonddal törődött a férjek és feleségek közötti kapcsolattal. Tanácsa a nőtestvéreknek így hangzott: „Tanítsa meg ez az egylet, miként viselkedjenek a nők

a férjükkel, hogy gyengédséggel és szeretettel bánjanak vele. Amikor egy férfit problémák terhelnek, amikor aggodalom és nehézség kínozza, ha vitatkozás vagy morgás helyett egy mosollyal találná magát szembe – ha szelídséggel találkozna, az megnyugtatóná a lelkét, és lecsillapítaná az érzéseit; amikor az elméjét kétségek gyötrik, a szeretet és a kedvesség enyhítő hatására van szüksége. [...] Amikor hazamentek, soha ne szóljatok goromba vagy barátságtalan szót a férjetekhez, hanem mostantól koronázza kedvesség, jószívűség és szeretet a munkátokat.”³⁰ A próféta hasonló tanácsot adott más alkalmakkor a férfiaknak is, elmondva nekik, hogy a férj feladata az, hogy „szeresse és becsülje a feleségét, gondoskodik róla”, és „érzéseit gyengédséggel [vegye figyelembe]”³¹.

Amikor a nőtestvérek arról tanácskoztak, miként nyújthatnának segítséget a közösségükben élő embereknek, gyakran helyezték középpontba a családokat és az otthonokat. A gyűléseikről készült jegyzőkönyvek tele vannak az alábbiakhoz hasonló bejegyzésekkel: „Hawkes asszony beszélt nekünk a Drury családról – még mindig betegek, és szükségük van az imáinkra – ha többet nem is tudunk adni.”³² „Joshua Smith nőtestvér... meglátogatta McEwen nőtestvért és Modley nőtestvért. Őket és családjukat nagy nélkülözés közepette találták. Napi szinten igénylik a gondoskodást.”³³

Keresztelőmedence a Fimmországi Helsinkiben

Felkészülés a templomba való belépésre

Higgy Mennyei Atyában, Jézus
Krisztusban és a Szentlélekben!

Szerezd bizonyoságot Jézus Krisztus
engeszteléséről és a visszaállított
evangéliumról!

Támogasd és kövesd az élő prófétát!

Légy érdemes a templomi ajánlásra
azáltal, hogy erkölcsileg tiszta vagy,
betartod a Bölcsesség szavát, teljes
tizedet fizetsz, és összhangban élsz
az egyház tanításaival!

Ajánld fel idődet, tehetségedet és
javaidat, hogy elősegítsd az Úr király-
ságának felépítését!

Vegyél részt a családtörténeti
munkában!

Légy tanítható és áhítatos!

Öltözködj visszafogottan, és legyél
ápolat!

„P. M. Wheeler... az egylet jótékony tevékeny-
sége figyelmébe ajánlotta Francis Lew Law
nőtestvért, aki beteg és nincs otthona. Idős öz-
vegyasszonyról van szó, aki jelenleg szűkén van
a pénznek.”³⁴ „Peck nőtestvér jelentette, hogy
Guyes úr és a családja betegek és szűkölköd-
nek. Kaptak segítséget. [...] Kimball asszony

elmondta, hogy egy bizonyos Charleston úr
és a családja betegek, a felesége nagyon rossz
állapotban van, ápolásra szorul. Azt mondta,
segítséget nyújtott nekik.”³⁵

A szentek arra irányuló egységes erőfeszí-
tését, hogy templomot építsenek Nauvoóban,
a családjaik iránti szeretetük motiválta. Joseph
Smith próféta megtanította nekik, hogy meg-
keresztelkedhetnek az elhunyt családtagjaik
helyett. Egy ideig engedélyt kaptak, hogy a
templomon kívül végezzék ezeket a szertartá-
sokat, ám az Úr a következőt parancsolta nekik:

„...építsetek házat nevemhez, a Magassá-
gosnak, hogy ott lakjon.

Mert nem található olyan hely a földön,
ahová eljöhete és újra visszaállíthatná azt,
ami elveszett számotokra, vagyis amit elvett,
még hozzá a papság teljességét.

Mert nincs a földön olyan keresztelőmedence,
ahol ők, az én szentjeim, megkeresztelkedhet-
nének azokért, akik halottak –

Mert ez a szertartás házamhoz tartozik”³⁶.

Azért is szerettek volna templomot építeni,
hogy elnyerjék a házasság új és örök szövete-
ségét, mely által a családjuk egyesülhet az
örökkévalóságra.”³⁷

A nauvooi egyháztagok hatalmas vigaszra
leltek a halottakért végzett keresztelésekben,
valamint az örök családok ígéréteiben. Az egyik
ilyen egyháztag egy Sally Randall nevezetű
nőtestvér volt. Amikor 14 éves fia, George

meghalt, megírta a szomorú hírt a családtagjainak. Nem sokkal később tudomást szerzett a halottakért végzett keresztelezésről. Ekkor ismét írt a rokonainak, ám ezúttal újonnan lelt békével és meggyőződéssel:

„[George] édesapja megkeresztelkedett érte, és mily dicsőséges dolog ez, hogy hisszük és elnyerjük az evangélium teljességét, ahogyan azt most prédikálják nekünk, és megkeresztelkedhetünk minden elhunyt barátunkért és megszabadíthatjuk őket, olyan messzire nyúlva vissza a múltba, amilyen régről csak tudomásunk van róluk. Szeretném, ha megírnátok nekem minden halott rokonunk nevét, legalább nagymama és nagypapa családjáig visszamenőleg. Szándékomban áll minden tőlem telhetőt megtenni azért, hogy megszabadítsam a barátaimat. [...]. Feltételezem, furcsa tannak fogjátok ezt találni, de rá fogtok jönni, hogy igaz.”

Az édesanyjának, aki szintén elvesztette egyik gyermekét, Sally a következő tanúbizonyságot tette: „Ó, anyám! Amennyiben megadatik nekünk az a boldogság, hogy az első feltámadás részesei legyünk, a gyermekeinket is visszakapjuk akkor pont úgy, ahogyan a sírjukba helyeztük őket.”³⁸

Segítséget nyújtani a szükségét szenvedők felkutatása és megsegítése által

Az egyház 1830-ban történt megszervezése óta az utolsó napi szent nők számtalan módot

találtak a szolgálatra. Hűek voltak a Szabadító szavaihoz: „...a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg.”³⁹

Amikor Joseph Smith próféta az Ohioi Kirtland templom építési munkálatait felügyelte, a nőtestvérek számos szükségletet fedeztek fel az építkezésen dolgozó munkások és családjaik körében. Ahogyan Sarah M. Kimball elmondta: „A nők boldogan küldték el az általuk köpült vaját a templomon dolgozó munkásoknak úgy, hogy saját asztalukra semmi nem jutott belőle.”⁴⁰ A nőtestvérek felismerték azt is, hogy szőnyegeket és függönyöket kell készíteni a templomba. Polly Angell felidézte Joseph Smith megjegyzését, melyet akkor tett, amikor meglátta őket dolgozni. Ezt mondta: „A nőtestvérek mindig a legelső minden jó munkában. Mária [Magdaléna] volt az első, aki látta a feltámadott Urat; most pedig a nőtestvérek az első, akik a templom belsején dolgoznak.”⁴¹

A papsági hatalom által megszervezett Segítőegylettel még nagyobb erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy segítséget nyújtsanak a Nauvoo templom építőinek. Az egyik segítőegyleti gyűlésen a nők olyan gyakorlati módszerekre koncentráltak, amelyekkel a templomon oly szorgalmasan dolgozó férfiakat szolgálhatták. „A nőtestvérek egyenként kifejezték érzéseiket”, egyhangúlag kinyilvánítva

azon vágyukat, hogy segítsék a templom felépítésének előrehaladtát, valamint támogatásuk Sion ügyét”. A jegyzőkönyvekben számos olyan adományról is feljegyzés készült, melyek a Segítőegylet tagjaitól származtak:

„Jones nőtestvér azt mondta, hajlandó körbejárni a környéket és anyagokat gyűjteni az emberektől, amennyiben felkérik erre – azt is felajánlotta, hogy elszállásol valakit a templomon dolgozó munkások közül.

Durfee asszony azt mondta, ha az egylet vezetői úgy kívánják, hajlandó körbejárni a környéket egy szekérrel, és gyapjút stb. gyűjteni a munka előmozdítása érdekében.

Smith asszony azt javasolta, hogy a kereskedők feleségei adományozzanak anyagot, hogy mások ezáltal munkához jussanak.

Wheeler kisasszony azt mondta, hajlandó bármennyi, vagy akár minden idejét feláldozni...

Granger asszony hajlandó bármiben segíteni, kötni, varrni vagy a betegeket ápolni, amiben éppen a legtöbb hasznát vesszük.

Ells kisasszony azt mondta, hajlandó körbejárni és adományokat gyűjteni stb.

Angell asszony azt mondta, hogy amennyiben szükséges, hajlandó rendbehozni a régi ruhákat, ha nincs lehetőség új anyagok beszerzésére.

Az Illinois állambeli Nauwooban Emma és Joseph Smith irányították az éhezők, az otthontalanok és a betegek megsegítését

Smith asszony felajánlotta, hogy gyapjút szerez és fonalat adományoz az idősebb asszonyoknak, hogy zoknikat köthessenek azoknak a munkásoknak, akik az eljövendő télen a templomon dolgoznak majd.

Stringham nőtestvér felajánlotta, hogy készít férfiruhákat, és elvállal valamilyen munkát a templomon.

Felshaw nőtestvér felajánlott egy kis szappant. [...]

Stanley nőtestvér minden 500 gramm lenből 50 grammot, és napi 1 liter tejet ajánlott fel adományként.

Beman kisasszony ruhákat fog készíteni.

Smith nőtestvér felajánlotta, hogy muszlin stb. anyagot szerez nem az egyházhoz tartozó, ám barátságos kereskedőtől. [...]

Geen nőtestvér saját maga által font fonalat ajánlott fel.⁴²

E nőtestvérek szívében óriási vágy égett arra, hogy jót tegyenek, és meg is tették, gyapjújuk és szekerük, szappanuk és varrásuk, élelmiszerük és becses holmijaik, valamint idejük és tehetségeik felajánlásával. Új együletükön keresztül az egyházban lévő nők veleszületett könyörületességük által vezérelve építették az Úr egyházát.

Joseph Smith próféta tovább buzdította a segítőegyleti nőtestvéreket azon erőfeszítéseikben, hogy megsegítsék a szűkséget szenvedőket. Az egyik segítőegyleti gyűlésen, miután az 1 Korinthusbeliek 12. fejezetéből tanította őket (lásd 18. oldal), elkezdte felolvasni nekik Pál jószívúségről szóló beszédét az 1 Korinthusbeliek 13-ból.

E fejezethez a következő észrevételt tette: „[N] e korlátozza látószövegetek szomszédotok erénye...; ki kell tágítani lelketeket egymás iránt, ha úgy szeretnétek cselekedni, mint Jézus.

Joseph Smith

az egyház első elnöke

*„A Segítőegylet nem csak a szegények segítésére,
hanem a lelkek megmentésére is hivatott.”*

Joseph Smith Jr.

*Relief Society Minute Book, June 9, 1842,
Church History Library, 63*

[...] Miközben növekedtek ártatlanságban és erényben, miközben növekedtek jóságban, terjeszkedjen ki szívetek, és növekedjék meg mások felé; hosszútűrőnek kell lennetek, és türelmeseknek az emberiség hibáival és tévedéseivel szemben. Mily értékes az ember lelke!"⁴³

Egy másik segítőegyleti gyűlésen ezt tanította: „Semmi nem vezet el jobban az emberket a bűn elhagyásához, mint az, ha kézen fogják őket, és gyengéden őrködnek felettük. Amikor valaki a legcsekélyebb kedvességet és szeretetet tanúsítja irántam, Ó, milyen hatalmas van annak elmém felett! Ennek ellenkezője azonban hajlamos kiváltani minden kellemetlen érzést és lehangolni az emberi elmét.”⁴⁴

A segítőegyleti nőtestvérek a könyörületes szolgálatot tették meg szervezetük egyik alapvető tantételének. Minden héten, amikor a Nauvooi Női Segítőegylet tagjai összegyűltek, a nőtestvérek egyenként jelentést adtak a szükségét szenvedőkről. A kincstárnok begyűjtötte az adományokat, majd pedig szétosztották azokat a szükségét szenvedők megsegítésére. Az adományok között akadt pénz, ellátmány, tehetség és idő is. Ezek a nők felajánlottak ruhákat és ágyneműket is, ezen kívül lent, gyapjút és fonalat a ruhakészítéshez. Élelmiszer-adományok is érkeztek: alma, hagyma, liszt, cukor, kenyér és vaj.

Emma Smith nőtestvér a Segítőegylet elnökeként kimagasló példát mutatott a jószívű

szolgálatra. Megnyitotta otthonát az éhezők, a hajléktalanok és a betegek előtt. „A Birtok”, ahogy a Smith család faházát néha nevezték, egy közös helyiségből és két hálószobából állt. A Segítőegylet megalakulásának idején az otthon 11 embernek adott szállást Emmán, Josephen és 4 gyermekükön kívül.

A korai segítőegyleti nőtestvérek szolgálták a szükségét szenvedőket, és alkalomadtán ők maguk is részesültek mások szolgálatában. Ellen Douglas például nem sokkal az után csatlakozott a Segítőegyletbe, hogy ő és a családja Nauvooba érkezett 1842-ben. Három hónappal később a férje, George, meghalt. A család együtt dolgozott, hogy eltartsák magukat, ám ez komoly küzdelmekkel járt férjük és apjuk nélkül. Ellen ennek ellenére tevékenyen részt vett a Segítőegylet munkájában, enyhülést hozva másoknak szenvedésükben, betegségükben és szegénységükben. Aztán 1844 áprilisában ő és néhány gyermeke megbetegedett, ezúttal ők szorulva mások segítségére. Küldött egy levelet az Angliában élő családjának, melyben leírta, hogyan sietett a segítségére a Segítőegylet, amikor meglátogatta egy Ann nevű barátját:

„Amikor már kezdtem jobban érezni magam, bementem a városba, hogy meglátogassam Annt; két éjszakát töltöttem nála.

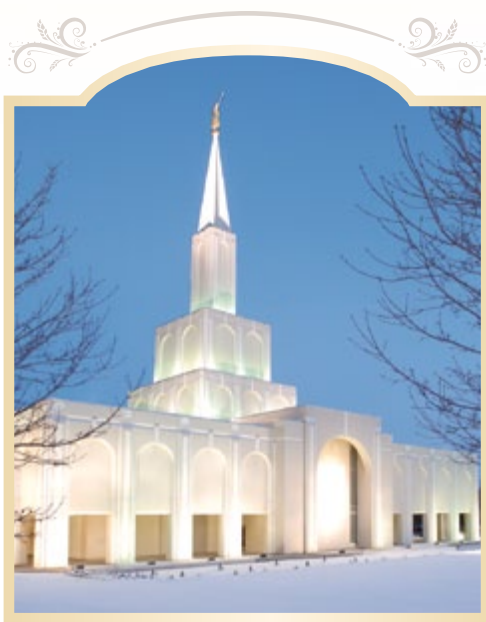
[...] Az asszony, akinél Ann lakott, szeretett volna rávenni, hogy kérvényezzek ruhát a Női

Segítőegylettől jómagam és a családom tagjai számára, amire nagy szükségünk volt. Ezt én megtagadtam, ő azonban azt mondta, hogy szükségem van a segítségre, és oly sokáig betegeskedtem, hogy ha én nem teszem meg, akkor ő fogja megtenni helyettem.” Douglas nőtestvér végül beleegyezett, hogy segítséget kérjen. „Elmentünk az egyik nőtestvérhez – folytatta –, aki megkérdezte, mire van a legnagyobb szükségem. Elmondtam neki, hogy számos dologra lenne szükségem. Amíg beteg voltam, a gyermekeim [elnyűtték] a ruháikat, mert nem tudtam [megfoltozni] őket, mire ő azt felelte, hogy megtesz értem minden tőle telhetőt. Néhány nap múlva Ann átjött, elhozták a szekeret, és olyan ajándékot kaptam tőlük, mint még soha.”⁴⁵

„Hogy mindannyian együtt foglalhassunk majd helyet a mennyben”

John A. Widtsoe elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, így foglalta össze a Segítőegylet alapvető munkásságát: „Segítségnyújtás a szegénység, a betegség, a kétkedés és a tudatlanság esetén – és minden olyan körülmény közepette, mely akadályt jelenthet egy nő örömeinek és fejlődésének kiteljesedésében. Micsoda nemes megbízatás!”⁴⁶

A hitükben és biztonságukban erős utolsó napi szent nők valóban az „angyalok

Ontariói Toronto templom

küldetését” végzik.⁴⁷ M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, a következőt tanította: „Ebben az egyházban minden olyan nőtestvérnek, aki szövetségeket kötött az Úrral, Istentől kapott megbízatása, hogy segítsen a lelkek megmentésében, vezesse a világon lévő nőket, erősítse Sion otthonait, és építse Isten királyságát.”⁴⁸

Amikor Sarah M. Kimball és Margaret Cook elhatározták, hogy elindítanak egy varróegyletet, abban akartak segíteni, hogy elkészüljön egy templom az embereknek, a próféta és más papsági vezetők sugalmazása és irányítása alatta azonban ők és a nőtestvéreik végül az embereket segítettek felkészíteni a templomra.

Ez a munka ma is folytatódik. A Joseph Smith által tanított tantételek által vezérelve a segítőegyleti nőtestvérek együtt dolgoznak azon, hogy felkészítsék a nőket és a családjaikat Isten legnagyobb áldásaira. Örömmel követik Joseph Smith édesanyjának, Lucy Mack Smithnek a tanácsát: „Gondját kell viselnünk egymásnak, őrködnünk kell egymás felett, vigaszt kell nyújtanunk egymásnak, és tanulnunk kell, hogy mindannyian együtt foglalhasunk majd helyet a mennyben.”⁴⁹

„Ragaszkodj a szövetségekhez”

Kivonulás, vándorlás és letelepedés

A nőtestvérek soha nem feledkeztek meg az egyesületről, sem pedig a Joseph Smith próféta által nekik tett ígéretekről. [...] Mindig szolgálatkész kezekkel és gyengéd együttérzéssel álltak készen arra, hogy elvégezzék a szeretet és a jószívűség cselekedeteit, és sokaknak volt szüksége ily kedves tettekre, mert az a fáradságos munka, a szenvedés, a szűkölködés és a viszontagság időszaka volt.

Emmeline B. Wells

Þarfar.

Ók mite hefur þú
 þre Raub, míú Soomi!
 Þú og Liffalafari, Þaðroga
 þig nefne, Blood-Dropa þín
 Skare, Skistoolpi míú eg at
 Ód þú breini mjer allid lifje,
 þú þig mikli, lofi og þriife, at
 eg hier vid þiari.

Þrare, Kongur, Rieimadur, Koife-
 þeife Þloomid þiara, Meikari
 þe miú þleffadur, mjer Corona
 þe þe. Mú þu mjer i utvalþrea

Þiet vil þe þe þe þe þe
 Endurlaun þe þe þe þe
 Þreodaumi míú þe þe
 míú, Þ þe þe þe þe
 Þiffins og Þe þe þe
 Þumans og Þe þe þe
 míú þe þe þe þe
 þe þe þe þe þe
 Sá þe þe þe þe
 Þingier þe þe þe
 uppreiþe þe þe þe

„Ragaszkodj a szövetségekhez”

Kivonulás, vándorlás és letelepedés

1844. június 27-én egy felfegyverzett csőcselék támadta meg az Illinois állambeli Carthage aprócska börtönét, ahol Joseph Smith igazságtalanul tartották fogva fivérével, Hyrummal, valamint John Taylor és Willard Richards elderekkel. Mire a csőcselék eltávozott, Joseph és Hyrum halott volt, Taylor elder pedig megsebesült.

Joseph és Hyrum Smith mártírhalála nem vetett véget a szentek hitének és odaadásának. Ám ugyancsak nem jelentette az egyháztagok üldöztetésének végét sem. Az állandó üldözések miatt az egyház új vezetője, Brigham Young elnök, végül azt tanácsolta a szenteknek, hogy hagyják el az illinois-i Nauvoot egy új otthon reményében, ahol békében élhetnek és hódolhatnak Istennek. Sokan követték Young elnököt, és 1846 februárjában megkezdték kivonulásukat.

E nehéz időszak következtében a Női Segítőegylet hivatalos szervezete megszűnt. A nőtestvérek azon vágya azonban, hogy megsegítsék a szenvedőket, megerősítsék a családokat, valamint hithűek és szentek legyenek, tovább égett bennük. Követték az Úr tanácsát, melyet

a Segítőegylet első elnökének adott: „...ragaszkodj a szövetségekhez, amelyeket kötöttél”¹.

Kivonulás: Szövetségek által támogatva

Az első segítőegyleti nőtestvérek olyanok voltak, mint Ammon ősi népe, „[megkülönböztette őket] Isten... iránt tanúsított buzgóságuk”, és „szilárdak [voltak] a Krisztusba vetett hitben”². Joseph Smith próféta tanította őket, és megáldattak a papság hatalma alatt létrejött hivatalos szervezetükön keresztül. Most pedig a templom áldásaira volt szükségük.

Több mint 5000 szent tolongott a Nauvoo templomnál annak felszentelése után, hogy részesülhessen a felruházásban és a pecsételő szertartásban, mielőtt megkezdik vándorlásukat az ismeretlen jövő felé. Egymást váltották a templomban egész nap, késő éjszakába nyúlóan. Brigham Young elnök azt írta, hogy az emberek annyira izgatottan várták, hogy részesülhessenek a szertartásokban, hogy „teljesen átadtam magam az Úr munkájának a templomban éjjel és nappal, nem több, mint

napi átlag négy órát töltve alvással, és hetente mindössze egyszer mentem haza”³.

A templomi szövetségek ereje, hatalma és áldásai később támaszt nyújtottak az utolsó napi szenteknek a vándorlásuk során, amikor hideget, hőséget, éhséget, szegénységet, betegséget, baleseteket és halált kellett elszenvedniük. Megerősödtek és felhatalmazást nyertek – felkészültek lelkileg, hogy elhagyják Nauvoot és megkezdjék fáradságos vándorlásukat a pusztában.

Sok segítőegyleti nőtestvérhez hasonlóan Sarah Rich is megtapasztalta a templomi áldások támogató erejét, amikor szembe került a kivonulás kihívásaival. Nauvoó elhagyása előtt elhívást kapott Brigham Youngtól, hogy a templomban dolgozzon. Később ezt mondta:

„Rengeteg áldást kaptunk az Úr házában, melyek örömet és vigaszt nyújtottak minden fájdalmunk közepette, valamint táplálták Istenbe vetett hitünket. Tudtuk, hogy Ő vezetni és támogatni fog minket az előttünk álló, ismeretlenbe vezető út során. Mert ha nem rendelkezünk volna azzal a hittel és tudással, melyet ránk ruháztak abban a templomban az Úr Lelkének befolyása és segítsége által, akkor vándorlásunk olyan lett volna, mintha vakon tapogatóztunk volna a sötétben. Az, hogy télen indultunk útnak és

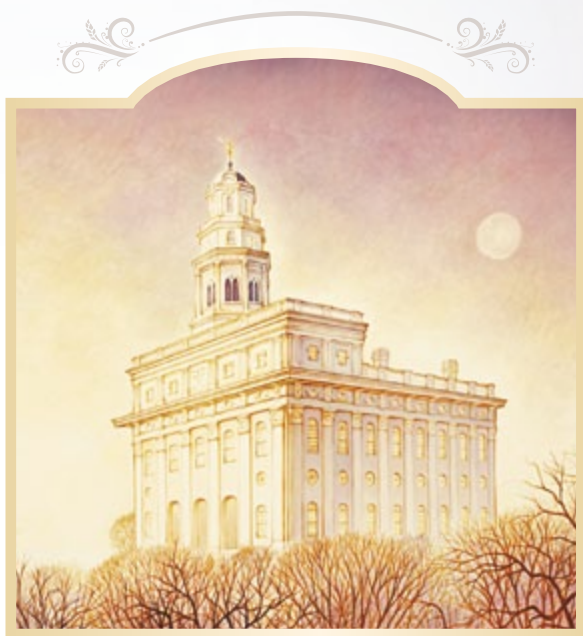
Sarah Rich

oly nagy szegénységben, olyan volt, mintha egyenesen a halál torkába sétáltunk volna be. Mi azonban hittünk Mennyei Atyánkban. Belé vetettük bizalmunkat, érezve, hogy mi az Ő választott népe vagyunk, akik befogadtuk evangéliumát. A bánkódás helyett örvendeztünk, hogy eljött szabadulásunk napja.”⁴

Ahogy Rich nőtestvér utalt rá, a kivonulás nem volt „sötétben való tapogatózás” a hithű utolsó napi szent nők számára. Szövetségeik segítették őket. Izráel ősi gyermekeihez hasonlóan szabadulásuk reményében követték a prófétát a pusztába. A kivonulásra való felkészülés során Brigham Young elnök a következő kijelentést tette a szenteknek: „[L]egyen ez a szövetségünk – hogy járunk az Úrnak minden szertartásában.”⁵ Az utolsó napi szentek úgy kezdték meg vándorlásukat a pusztában, hogy szövetség kötötte őket Istenhez, a családjukhoz, és vándorló társaikhoz.

Vándorlás: Hit, jószívűség és egymás támogatása

Mielőtt elhagyták Nauvoot, egy csoport utolsó napi szent a következő üzenetet írta üresen hagyott templomuk dísztermének falára: „Az Úr látta áldozatunkat: kövessetek minket!”⁶ E szavak összefoglalták odaadásukat és együttes erőfeszítéseiket. A szentek az áldozathozatal, a felszentelés és az Istenbe vetett hit

Több mint 5000 szent részesült a templomi áldásokban az Illinois állambeli Nauvooban, mielőtt megkezdték volna vándorlásukat a Nagy-sóstó völgye felé

lelkületében vándoroltak. Nem magányos utazókként, hanem „Izráel táboraként” haladtak előre, kisebb csoportokba, úgynevezett társaságokba szervezett közösségként, egymás támogatása érdekében.

Egy Brigham Youngnak adott kinyilatkoztatásban „Izráel táborát illetően, amint nyugat felé tartanak”, az Úr megparancsolta a pioníroknak, hogy „minden csoport vállaljon egyenlő részt, javaik megoszlása szerint, a szegények, az özvegyek, az árvák, valamint azok családjainak elvitelében, akik hadba vonultak”⁷.

A vándorlás során gyakran előfordult, hogy a férfiak száma jóval alacsonyabb volt a nők és a gyermekek számánál. 1847 tavaszán, miután sok szent a Winter

„A világ bármely és minden olyan időszakában, amikor Isten elhívott vagy felszólított egy embert vagy egy népet arra, hogy végezzenek el egy bizonyos munkát, eltökéltségük, kitartásuk, valamint az Őbelé vetett hit által mindig képesek voltak végrehajtani azt.”

Wilford Woodruff

*Deseret News: Semi-Weekly,
July 26, 1881, 1*

Miközben a szentek a Nagy-sóstó völgye felé vándoroltak, a nők segítettek egymásnak a családjaikról való gondoskodásban

Quartersnek nevezett helyen töltötte a telet, mintegy 520 férfi csatlakozott a Mormon hadtesthez 35 nő és 42 gyermek társaságában, hogy az Egyesült Államok hadseregében szolgáljanak. További 143 férfi, 3 nő és 2 gyermek haladt tovább előre az első pionír társasággal, előkészítve az utat a többiek számára. Egy Presendia Kimball nevezetű nőtestvér így emlékezett vissza: „Csupán néhány férfi maradt hátra, hogy gabonát és zöldséget termesszen, illetve megvédje a nőket és a gyermekeket. [...] Így leginkább az idősek, a betegek, a nők és a gyermekek maradtak.”⁸

A szentek áldást kaptak a papsági hatalom által, olyan fivérek kézrátételén keresztül, akik viselték a papságot. Ugyancsak támogatta őket a nőtestvérek Istenbe vetett hite, jószívúsége, ereje és imája.

A szinte állandóan sújtó betegségek mellett a nőtestvérek szolgálták családjukat és egymást orvosként és ápolóként, ahogyan Nauvooban is tették. Drusilla Dorris Hendricks így emlékezett vissza: „Nem volt olyan szekér az egész táborban, amelyben ne ütötte volna fel a fejét valamilyen betegség, mi [azonban] Jób türelmével viseltük ezt.”⁹ Magas volt a

halálózási arány, különösen az újszülöttek között.¹⁰

Eliza Partridge Lyman az egyik szekérben fiúnak adott életet 1846. július 14-én. A pionírok sok újszülöttjéhez hasonlóan ez a kisfiú sem maradt életben. Naplójában Eliza így írta le a történeteket:

1846. július 14.: „Nagyon kényelmetlen hely ez egy beteg nő számára. A szekeret érő nap-pali perzselő hőség és az éjszakai hideg levegő váltakozása túl sok ahhoz, hogy az ember egészséges maradjon.”

Sok utolsó napi szent nő adott életet gyermekének a Nagy-sóstó völgye felé tartó vándorlásuk során

1846. október 15.: „Ma beköltöztünk a faházunkba. Ez az első ház, amelyben a kisbabám lakhat. Végtelenül hálás vagyok azért a kiváltságért, hogy olyan tűz mellett ülhetek, amelyet a szél nem fújhat mindenfelé, és úgy tudom megmelengetni az egyik oldalamat, hogy közben nem fagy le a másik. A házunknak nincs padlója és sok egyéb kényelemnek is híján van, de a falak megvédenek minket a szélről, mégha a gyeptéglás tető nem is véd meg bennünket az esőtől.”

1846. december 6.: „A kisbabám beteg, és egyre rosszabbul van. Egész nap sírt, de nem tudom, mi okozza a fájdalmát.”

1846. december 12.: „A kisbabám meghalt, és én gyászolom az elvesztését. Megtettünk érte minden tőlünk telhetőt, ám semmi nem segített; megbetegedése óta folyamatosan csak romlott az állapota. A nővérem, Caroline, és én minden éjjel fenn voltunk vele, és megpróbáltuk megmenteni őt a haláltól, mert nem tudtuk elviselni az elválás gondolatát, de tehetetlenek voltunk. [...]

Eliza Partridge Lyman

Szerencsére vannak barátaim, akik kedvesek a szívemnek. Ha ők nem lennének, arra vágnék, hogy búcsút mondjak ennek a világnak, mert az telve van csalódással és bánattal. Hiszem azonban, hogy van egy hatalom, amely gondoskodik rólunk, és minden dolgot helyesen tesz.”¹¹

Ahogy Eliza mondta, támogatást kapott a törődő nőtestvérek barátságától. Később ő ugyanilyen barátságot és könyörületet mutatott más nők iránt, akik hasonló fájdalommentek keresztül. 1847. június 1-jén ezt írta: „Elvira Holmes nőtestvér kisbabája meghalt. Áthívtak..., hogy töltsöm vele a napot, és eleget is tettem a meghívásnak. Ellátogattam vele a gyermeke sírjához.”¹²

Ilyen emberpróbáló körülmények közepette a nőtestvérek szövetségeik erejére támaszkodtak. Bathsheba W. Smith, a Segítőegylet negyedik általános elnöke, később így emlékezett vissza ezekre a tapasztalatokra:

„Meg sem kísérlem leírni, miként utaztunk hóviharakon keresztül, süvítő szélben és szakadó esőben; miként kellett utakat, hidakat

és tutajokat építenünk; hogyan kellett szegény állatainknak napról napra szűkös élelem mellett húzni a szekereket; és hogyan szenvedett a táborunk ínségtől, betegségtől és haláltól. Vigaszt nyújtott..., hogy nyilvános és zártkörű gyűléseinket békében tarthattuk meg, imádkozva és Sion dalait énekelve, valamint örendezve, hogy messze magunk mögött hagyjuk üldözőinket. További vigaszt nyújtott nekünk, hogy Isten hatalma megnyilvánult az elderek kézrátétele által, melynek következtében a betegek meggyógyultak, a bénák pedig jártak. Velünk volt az Úr, hatalma pedig naponta megnyilvánult előttünk.”¹³

A nők további lelki erőre letek egymás szeretetében és együttérzésében. Az út során, amikor a betegség és a halál

Bathsheba W. Smith

a Segítőegylet negyedik általános elnöke

„Amikor hallottam az evangéliumot, rögtön tudtam, hogy igaz; amikor először olvastam a Mormon könyvét, tudtam, hogy Isten sugalmazására íródott; amikor először láttam Joseph Smitht, tudtam, hogy az élő Isten prófétájával állok szemtől szembe, és semmi kétség nem volt bennem a felhatalmazását illetően.”

Bathsheba W. Smith

Young Woman's Journal, Oct. 1901, 440

A nőtestvérek „mindig szolgálatkész kezekkel és gyengéd együttérzéssel álltak készen arra, hogy elvégezzék a szeretet és a jószívűség cselekedeteit” (Emmeline B. Wells)

megpróbáltatásaival kerültek szembe, hittel imádkoztak egymásért, és vigasztalták egymást. „Isten szeretete áradt át egyik szívből a másikba – írta Helen Mar Whitney –, mígnem a gonosz arra irányuló erőfeszítései, hogy közénk és az Úr közé férközzön, úgy tűnt, erejüket veszítették, könyörtelen nyilainak szúrását pedig néha már nem is éreztük.”¹⁴

Emlékezve a Joseph Smith prófétától kapott sugalmazott tanításokra e hithű pionír nők felismerték erejüket és lehetőségeiket a szolgálat terén. Segítettek az otthonok és a közösségek létrehozásában. Hittel és jószívűség teli tetteikkel lelkeket szabadítottak

meg. Áldozathozatalaik megszentelő hatással voltak rájuk és azokra is, akik felajánlásaikban részesültek.

A pionír nők még a Segítőegylet hivatalos gyűlései nélkül is követték a prófétai tanításokat, betartották a templomi szövetségeiket, és ezáltal kivételes fejezettel gazdagították az egyház és az amerikai nyugat történelmét. Egy kiváló, nem utolsó napi szent történész a következőket írta: „Az, hogy nem fogadom el az őket megszállt hitet, nem jelenti azt, hogy kétségbe vonom az annak szolgálatába vetett odaadásukat és bátorságukat. Különösen a nőket. Az asszonyaik hihetetlenek voltak.”¹⁵

1856-ban a segítőegyleti nőtestvérek takarókat gyűjtöttek össze a szenvedő kézikocsis pioníroknak

Letelepedés: „Mindig... készen arra, hogy elvégezzék a szeretet és a jószívűség cselekedeteit”

Amikor az első pionír társaságok megérkeztek a Nagy-sóstó völgyébe, bevetették a földeket, és menedékhelyeket építettek saját túlélésük érdekében, továbbá figyelmet fordítottak mások szükségleteinek kielégítésére is. Brigham Young elnök azt tanácsolta a szenteknek, hogy nyújtsanak segítséget a szükségüket szenvedőknek, akár lelki, akár fizikai szükségleteik vannak. Tanácsa olyan volt, mint Amulek intése az elszegényedett zoramitákhoz a Mormon könyvében: „[H]a... elutasítjátok a szűkölködőket és a mezíteleneket, és nem látogatjátok meg a betegeket és a nyomorultakat,

és nem adtok a javaitokból, ha van, azoknak, akiknek szükségük van arra – azt mondom nektek, hogy ha ezen dolgok közül valamelyiket is elhanyagoljátok, akkor ímé, imátok hiábavaló, és semmit nem ér nektek, és olyanok vagytok, mint a képmutatók, akik megtagadják a hitet.”¹⁶

Emmeline B. Wells nőtestvér, aki később a Segítőegylet ötödik általános elnökeként szolgált, így jellemezte a nőtestvérek jóságát és szolgálatát: „Amikor a szentek elhagyták Nauvoot, és a vándorlásuk során, a Segítőegylet gyűlései szükségszerűen abbamaradtak, bár a nőtestvérek soha nem feledkeztek meg az egyesületről, sem pedig a Joseph Smith próféta által nekik tett ígéretekről, hanem folytatták jótékony munkájukat ott és akkor, ahol és amikor csak lehetőségük adódott rá; mindig szorgalmas, kezes kezekkel és gyengéd együttérzéssel álltak készen arra, hogy elvégezzék a szeretet és a jószívűség cselekedeteit, és sokaknak volt szüksége ily kedves tettekre, mert az a fáradtságos munka, a szenvedés, a szűkölködés és a viszontagság időszaka volt.”¹⁷

1854-ben Matilda Dudley számos szükségletet vélt felfedezni a helyi amerikai indiánok körében. Először saját kezdeményezésre, később Brigham Young elnök utasítására a püspöke irányítása alatt megszervezte a nőtestvéreket, hogy ruhákat készítsenek a bennszülött nőknek és gyermekeknek. Hasonló csoportok

alakultak meg a többi településen is, ahol az utolsó napi szent nők szívük jóságos érzéseit követve szolgálatuk által elégtették ki a körülöttük lévők szükségleteit.

Ez a minta csak tovább folytatódott, ahogy egyre több utolsó napi szent érkezett meg a Sóstó-völgybe. Az egyházi vezetők felszólították az embereket, hogy népesítsék be a vidék távolabb eső részeit, a Salt Lake Citytől északra és délre fekvő területek felé terjeszkedve. A nőtestvérek emlékeztek a Nauvooi Női Segítőegylet örökségére és alapvető tantételeire, és több csoportot is megszerveztek ezeken a

A segítőegyleti nőtestvérek tovább szolgálták és bátorították egymást, miután megérkeztek a Nagy-sóstó völgyébe

településeken mások szolgálatára és a szegények megsegítésére.

Lucy Meserve Smith például a Utah állambeli Provóban vezetett egy csoport utolsó napi szent nőt. Ő és más nőtestvérek engedelmeskedtek annak a felszólításnak, hogy segítsenek a Utahba érkező utolsó napi szenteknek. Az 1856. októberi általános konferencián Brigham Young elnök bejelentette, hogy egy kézikocsis társaság több száz kilométerrel odébb bajba jutott. Kijelentette: „A hitetek, a vallásotok és a vallási fogadalmaitok soha nem fognak egy lelket sem megszabadítani közületek Isten celesztialis királyságában, hacsak nem tesztek eleget olyan tantételeknek, amilyeneket most is tanítani fogok nektek. Menjetek, és hozzátok be azokat az embereket, akik kinn vannak a fennsíkon, és szigorúan tegyetek eleget azon dolgoknak, melyeket fizikainak vagy fizikai kötelezettségnek hívunk, különben hitetek hiábavaló lesz.”¹⁸

Smith nőtestvér önéletrajzában lejegyezte, hogy Young elnök intése után a jelenlévők azonnal cselekedtek, hogy megsegítsék a fivéreiket és a nőtestvéreiket. A nők „ott helyben, a Tabernákulumban, levették az alsószoknyájukat [a kor divatjának megfelelő bő alsószoknya, amely melegebbé is tette a viseletet], a harisnyájukat, és minden olyan dolgot, amit nélkülözni tudtak, és felpakolták [őket] a szekérre, hogy elküldjék a hegyekben ragadt szenteknek”.

További ágyneműket és ruhákat gyűjtöttek a szenteknek, akik csupán kevés holmit tudtak magukkal hozni a kis kézikocsijaikban. Smith nőtestvér ezt írta: „Megtettünk minden tőlünk telhetőt a jóságos fivérek és nőtestvérek segítségével azért, hogy enyhülést nyújtsunk a szükségben szenvedőknek, akik késő ősszel érkeztek meg kézikocsikkal. [...] Mivel egyletünk akkor kevés anyagi forrással rendelkezett, nem tudtunk sokat tenni, ám a négy püspök alig tudta elvinni az összegyűjtött ágyneműket és a ruhákat, amikor először találkoztunk. Nem hagytuk abba erőfeszítéseinket, amíg mindenkit kényelemben nem tudtunk.” Smith nőtestvér azt mondta, hogy amikor megérkeztek a kézikocsis társaságok, az egyik épület a városban „meg volt töltve ellátmánnyal a számukra”. Így folytatta: „Mondhatom, soha nem tapasztaltam nagyobb megelégedést és örömet semmilyen munkában, amit életemben végeztem, és ez az érzés egyhangú volt közöttünk. Csupán be kellett mennem egy üzletbe, és tudatnom kellett a szükségleteimet; ha anyagról volt szó, ingyen lemérték. Addig gázoltunk a hóban, míg a ruhánk lábszárig át nem ázott, hogy összegyűjtsük a szükséges holmikát.”¹⁹

„Mit tehetnek még e szolgálatkész kezek?”

E segítőegyleti nőtestvérek jószívúségról, „Krisztus tiszta szeretetéről”²⁰ tettek tanúságot, amikor felajánlották alszoknyáikat és tűzött takarókat készítettek, hogy megmentsek a didergő, éhező szenteket, akikkel azelőtt soha nem találkoztak. Óriási örömeiket lelték ebben a szolgálatban. Miután megtettek minden tőlük telhetőt, hogy megsegítsék a kézikocsis pionírokat, folytatták a másoknak nyújtott segítséget. Lucy Meserve Smith szavai jól kifejezik szívük érzéseit: „Mit tehetnek még e szolgálatkész kezek?”²¹ Ez a kérdés megtestesíti a Segítőegylet asszonyainak jóságát – akkor és most egyaránt.

„Szélesebb és kiterjedtebb hatáskör”

Ha Izráelben bármely leány vagy édesanya a legkisebb mértékben is [korlátozva] érzi magát jelen környezetében, most bőségesen lehetősége lesz jó cselekedetekre fordítani minden erejét és képességét, melyekkel oly nagy mértékben megáldottak.

[...] Young elnök elfordította a kulcsot egy szélesebb és kiterjedtebb hatáskör és hasznavehetőség felé.

Eliza R. Snow

...that has righteousness enough
 to abide for life, every day of their
 million year's term. We must walk
 8- How glorious are the principles
 We are full of selfishness
 that make us very righteous, while we
 let of others. We can only liberate
 all must do it for themselves -
 another. Ed. 11th ch. 14

...been well known, it is to the
 can pay him by giving ladies
 good plan is to set the motto
 then make an effort 8- 14

- The following names
- Hollie A. Briggs
  - Thomas Briggs
  - Charlotte Jenkins
  - Editha Jacoby
  - Charity Pickman
  - Mary H. Wharton
  - Marjorie Stevens
  - Esther Frost
  - Gam Jenkins
  - Malvina Pratt
  - Ottoline Wood
  - Mary Wood
  - Harriet Sundaal
  - Marjorie Thompson
  - Mary Ann Green
  - Margaret Smeeth
  - Elizabeth Bullard
  - Margaret Mitchell
  - Annell Lott
  - Elizabeth Lyle
  - Elizabeth Lomon
  - India Hadlock
  - Martha J. Terry
  - Marie Clark
  - Stanley Simpson
  - Elizabeth Brewster
  - Margaret Snow
  - Marie Hudson
  - Anna Stacie

Und ich sah einen Engel fliegen durch die Luft,
 der sagte mir, er hätte ein ewiges Zeugnis
 zu verkünden denen, die auf Erden waren und
 wohnen, und allen Heiden, und Geschlechtern,
 und Sprachen, und Völkern.

Offenb. Joh. C. 14. V. 6.

Das Buch Mormon.

...said that it would give a lot of
 redingit to the Treasurer, that
 he was for the poor. Thealman
 pamm not finished, said that he

„Szélesebb és kiterjedtebb hatáskör”

1866. december 26-án az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma összegyűlt Brigham Young elnök irányítása alatt. A gyűlés vége felé Young elnök, az egyház második elnöke, kifejezte azon vágyát, hogy újra megalapítsák a Segítőegyleteket egyházszerete.¹

A következő évben Young elnök sürgető szükségét érezte, hogy segítsen a püspököknek abban a feladatukban, hogy felkutassák és megsegítsék a szűkölködőket. A Segítőegylet minden egyházközségben történő újrászervezésének kezdeményezéseként a következő tanácsot adta a püspököknek: „Alapítsanak hát [a nőtestvérek] Női Segítőegyleteket a különböző egyházközségekben. Sok tehetséges nő van közöttünk, és szeretnénk a segítségüket kérni ebben az ügyben. Néhányan talán úgy gondolják, hogy ez egy jelentéktelen dolog, de nem az; és meg fogjátok látni, hogy a nőtestvérek lesznek a mozgalom fő mozgatórugói. Osszátok meg velük bölcsességeket és tapasztalatokat, befolyásoljátok, irányítsátok és vezessétek őket jól és bölcsen, és akkor ők tízszer olyan gyorsan fognak helyet találni a szegényeknek és megszerezni számukra a

megfelelő támogatást, mint akár maga a püspök tudna.”²

Újra elhatározták hát, hogy megszervezik a nőtestvéreket a papság felhatalmazása alatt, és ahogy Joseph Smith próféta mondta, „olyan helyzetbe helyez[ik őket], ahol azon együttérzés szerint cselekedhet[nek], amelyet Isten ültetett a keb[lükbe]”³. Megerősítik a családjaikat és a szükségét szenvedőket – mind fizikailag,

A Salt Lake templom építése, 1877

mind pedig lelkileg. Szolgálatukon keresztül saját hitük és igazlelkűségük is növekedni fog. Eliza R. Snow nőtestvér azt tanította, hogy a Segítőegylet „finomítja és felemeli [a nőtestvéreket], és mindenek felett megerősíti őket az evangéliumba vetett hitben, és ezáltal eszközök lehetnek sokak megszabadításában”⁴.

Segítőegylet minden egyházközségben

Young elnök elhívta Snow nőtestvért, hogy szolgáljon az egyházban azáltal, hogy

körbeutazza a vidéket, és segít a püspököknek megszervezni a Segítőegyleteket. Snow nőtestvér azt mondta: „Young elnök azt az utasítást adta a püspököknek, hogy szervezzék meg a Női Segítőegyleteket a különböző egyházközségekben, és... elismételte azt a felszólítást – kiterjesztve az összes településre –, hogy a nőtestvérek lépjenek be a szervezetbe, nem csupán azért, hogy megsegítsék a szegényeket, hanem hogy minden jó és nemes munkát elvégezzenek.”⁵

Az Illinois állambeli Nauvooban megszervezett első Női Segítőegylet titkáráként Snow

Eliza R. Snow

a Segítőegylet második általános elnöke

„Tudom, hogy szeretjük, ha értékelnek minket, de mit számít, ha nem kapjuk meg a szerintünk nekünk kijáró megbecsülést? Tudjuk, hogy az Úr nagy felelősségeket ruházott ránk, és hogy nincs az Úr által a szívéinkbe ültetett olyan igazlelkű kívánság vagy vágy, amely végül meg ne valósulna. A legtöbb jót akkor tesszük magunkkal és egymással, ha e feladatokhoz felnőve minden olyan dolgot ápolunk és finomítunk, ami jó és nemesít.”

Eliza R. Snow

Relief Society Minute Book, 1868–79, Lehi Ward, Alpine Stake, Oct. 27, 1869, Church History Library, 27; központositás és helyesírás korszerűsítve

Balról jobbra: Elizabeth Ann Whitney, Emmeline B. Wells és Eliza R. Snow

nőtestvér részletes jegyzőkönyvet vezetett a gyűlésekről, köztük Joseph Smith tanításairól is (lásd a 2. fejezetet). A Nauvooból a Nagy-sóstó völgybe tartó utazás alatt gondosan őrizte e jegyzőkönyveket. Megértette, milyen nagy fontossággal bír mindaz, amit azokon a gyűléseken a nőtestvéreknek tanítottak. Tudta, hogyan kell felépülnie az egyletnek, és emlékezett azokra a tantételekre, melyeken eredetileg alapult. Megértette, hogy a szervezet alapvető része Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának. „Nem hétköznapi

„Ez az, amit el szeretnénk ültetni a nőtestvérek szívében: hogy legyenek hasznosak saját környezetükben, és ne csiüggedjenek az út során eléjük kerülő nehézségek láttán, hanem bízzanak Istenben, Őrá tekintsenek, és akkor ígérhetem, hogy az Ő csodálatos áldásai ki fognak áradni rájuk.”

Lorenzo Snow

Young Woman's Journal,
Sept. 1895, 578

Eliza R. Snow nőtestvér a segítőegyleti nőtestvéreket tanította

dolog – magyarázta – ilyen jellegű szervezetben összegyűlni. Ez a szervezet Krisztus egyházának szervezetéhez tartozik, és ez így van minden adományozási korszakban, amikor az tökéletesen fel van állítva.”⁶ Miközben egyház-községről egyházközsége utazott, újra és újra a jegyzőkönyvekből tanított.

A nőtestvérek látószögének és befolyásának kibővítése

Amellett, hogy Young elnök arra kérte Snow nőtestvért, hogy dolgozzon együtt a papsági vezetőkkel az egyházközségeken, tovább

bővítette a feladatkörét. Azt mondta: „Azt szeretném, hogy tanítsd a nőtestvéreket.”⁷ Habár 1880-ig nem választották el a Segítőegylet második általános elnökének, Snow nőtestvér megkapta ugyanazokat a feladatokot, mint amelyeket az Úr Emma Smith nőtestvérnek adott: „szentírásokat fejts ki, és... buzdítsd az egyházat, amint megadatik neked Lelkem által”⁸.

Young elnök az egyház nőtagjait is ellátta tanácsokkal. Az ő intései, valamint Snow nőtestvér tanításai együttesen segítettek a nőtestvéreknek kiszélesíteni a családjukban, az egyházban és a világban végezhető jóra való

hatalmukról kialakított látószögüket. Snow nőtestvér ezt mondta:

„Ha Izráelben bármely leány vagy édesanya a legkisebb mértékben is [korlátozva] érzi magát jelen környezetében, most bőségesen lehetősége lesz jó cselekedetekre fordítani minden erejét és képességét, melyekkel oly nagy mértékben megáldattak. [...] Young elnök elfordította a kulcsot egy szélesebb és kiterjedtebb hatáskör és hasznavehetőség felé.”⁹

Az 1800-as évek végén működő Segítőegyletet jellemző tanítások és erőfeszítések áttanulmányozása jól mutatja, hogy az újjászervezett Segítőegylet miként szélesítette ki az utolsó napi szent nők látószögét és igazlelkű hatáskörét.

Jószívűség

A Joseph és Emma Smith által Nauvooban megalapozott mintához híven a jószívűség maradt minden fizikai és lelki dolog alapja, melynek megtételére a segítőegyleti nőtestvérek megszervezték. Young elnök ezt tanította:

„Mindezt felöleli vallásunk. Minden jó szó és tett, minden fizikai dolog és minden lelki dolog, minden dolog, ami a mennyben van, minden dolog, ami a földön van, és azok a dolgok, melyek a föld alatt vannak, a vallásunk által körülhatároltak. [...] Ha megtesszük ezeket a dolgokat, és örömről leljük a jó cselekedetekben, lábaink [erősek] és rendíthetetlenek

lesznek, mint eme örökkévaló hegyek alapjai. Nem vágyhatunk semmire, [csakis] igazlelkű tantételeken alapuló dolgokra, és ha a helyesre vágyunk, nyújtjuk azt másoknak azáltal, hogy kedvesek, szeretettel teliek és jószívűek vagyunk mindenkivel.”¹⁰

Elfordulni a világi hatásoktól

Az otthonában Brigham Young elnök azt tanította a lányainak, hogy „hagyjanak el mindent, ami rossz és értéktelen, és fejlődjenek minden olyan dologban, ami jó és szép”¹¹. Elhagyni valamit azt jelenti, hogy kitöröljük az életünkéből. Amikor Young elnök azt tanácsolta a lányainak, hogy hagyjanak el dolgokat, azt értette ez alatt, hogy forduljanak el a világi, léha és erkölcstelen viselkedéstől és öltözködéstől. Az elhagyást és az átalakulást az egész egyháznak tanította.

A szenteknek adott azon tanácsaiban, hogy hagyják el a világ dolgait, Young elnök általában a hétköznapi életükre vonatkozó, gyakorlati tanácsokat adott. Takarékoságra és kemény munkára buzdított. Például azt tanácsolta a nőtestvéreknek a Segítőegyletben, hogy alakítsák át az étkezési és háztartási szokásaikat. Az elhagyás azonban többet jelentett egy egyszerűbb életstílus bevezetésénél – szívbéli változást jelentett. A nőtestvéreknek el kellett különülniük a világtól – valóban szentté, az Úr népévé kellett válniuk. Eliza R. Snow nőtestvér ezt mondta:

„Hogy én mit szeretnék elhagyni? A tudatlanságot, és mindent, ami nem Istentől való.”¹²

Személyes kinyilatkoztatás

Snow nőtestvér követte a papsági vezető tanácsát, és megígérte nőtestvéreinek a Segítőegyletben, hogy áldottak lesznek, ha ők is ezt teszik. Azt is tanította, hogy az egyes nőtestvérek sugalmazásban részesülhetnek, amely majd irányítja őket a személyes életükben, a családjukban, valamint az egyházi feladataikban. Ezt mondta: „Mondd meg a nőtestvéreknek, hogy menjenek, és alázattal és hithűen teljesítsék

Amikor a segítőegyleti nőtestvérek egyénileg és a családjukkal is imádkoznak, útmutató sugalmazásban részesülhetnek

feladataikat, akkor Isten Lelke fog nyugodni rajtuk, és áldottak lesznek a munkájukban. Hatalom helyett bölcsességre törekedjenek, és akkor megadatik nekik mindaz a hatalom, amelynek gyakorlásához elegendő bölcsességgel rendelkeznek.”¹³

Sugalmazott tanításai segítettek a segítőegyleti nőtestvéreknek szembenézni koruk kihívásaival. Azt tanította nekik, hogy ha folyamatosan törekednek a Szentlélektől jövő irányításra és vigaszra, akkor még a csapások között is békére lelhetnek. Azt mondta, hogy a Szentlélek „kielégíti az emberi szív minden vágyódását, és betölt minden űrt. Amikor engem eltölt ez a Lélek – folytatta –, lelkem megnyugszik, és őszintén állíthatom, hogy a nap jelentéktelen dolgai már egyáltalán nem is állják utamat. Ám amint lazul szorításom az evangélium ama lelkén és erején, és a legkisebb mértékben is a világ dolgai felé fordulok, azonnal bajt hoz; valami nincs rendben. Próbára vagyok téve. Mi fog hát vigaszt nyújtani? Ti nem tudtok olyan vigaszt nyújtani nekem, amely megnyugtatja a halandó elmét; ez csakis a fenti Forrásból fakadhat. És nem áll-e kiváltságunkban az, hogy olyan életet élhessünk, hogy ez folyamatosan a lelkünkbe áradjon?”¹⁴

A többnejűség gyakorlatának megvédése

Az egyház korai időszakában kinyilatkoztatották Joseph Smithnek a többnejűség

gyakorlatát.¹⁵ Bár e gyakorlatot kezdetben sokaknak nehéz volt elfogadniuk, a hithű szentek tudták, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt. Követték az Úr akaratát, ahogyan az prófétájuknak kinyilatkoztatásra került. Szövetségeket kötöttek Istennel, majd pedig szilárdak és állhatatosak voltak e szövetségek betartásában.

Amikor az 1860-as évek végén újjászervezték a Segítőegyletet, a többnejűség még mindig része volt az egyháztagok életének. Az Egyesült Államokban azonban sokan úgy hitték, hogy a többnejűség törvényében élő nők megalázottság és bántalmazás közepette tengetik napjaikat. Az utolsó napi szentekről és hitelveikről alkotott általános téveszme következtében a nemzeti egység kormánya új törvényt hozott, melyben megtiltotta a poligám házasságokat.

E törvényre reagálva 1870 januárjában egy csoport utolsó napi szent nő összegyűlt Salt Lake Cityben. Az Egyesült Államok minden tájáról érkező újságírók jelenlétében e nők kifejezték támogatásukat az élő próféták, valamint az egyház gyakorlatai iránt. Megvédték magukat és férjeiket, és tanúságot tettek hitükről és szövetségeikről. Eliza R. Snow nőtestvér ezt mondta: „Legfőbb ideje volt, [hogy] elhívásunk méltóságával felemelkedjünk, és kiálljunk önmagunkért. [...] A világ nem ismer minket, és a fivéreinket, valamint minket megillető igazság és méltányosság megköveteli, hogy felszólaljunk. [...] Nem vagyunk alacsonyabb rangúak a világ többi asszonyánál, és nem is kívánunk annak tűnni.”¹⁶

Az egyik utolsó napi szent nő sokak érzéseit öntötte szavakba, mikor ezt mondta: „Nincs még egy olyan pont széles e földön, ahol a nők oly sok kedvességet és

*„Kutassátok a szentírásokat
– kutassátok az általunk
adott kinyilatkoztatásokat,
és kérjétek Mennyei
Atyátokat az Ó Fia, Jézus
Krisztus nevében, hogy
nyilvánítsa ki nektek az
igazságot, és ha ezt az
Ő dicsőségét szem előtt
tartva teszitek, semmit nem
kételkedvén, Szent Lelkének
hatalma által válaszolni fog
nektek. Akkor ti magatok is
tudni fogjátok. Akkor már
nem fogtok senki emberfiá-
tól függni Isten
megismeréséért.”*

Joseph Smith

History of the Church, 1:282

gyengédséget kapnának, és jogaikat oly szentül oltalmaznák, mint Utahban. Azért vagyunk itt, hogy kifejezzük az egymás iránti szeretetünket, és bizonyosságot tegyünk a világnak Isten, a mi Mennyei Atyánk iránti odaadásunkról; valamint megmutassuk azon hajlandóságunkat, hogy az evangélium követelményei szerint éljünk; a celesztialis házasság törvénye pedig azon követelmények egyike, amelyek mellett elköteleztük magunkat, hogy tisztelni, tanítani és gyakorolni fogjuk azokat, amihez kérjük, hogy Isten adjon erőt nekünk.”¹⁷

Az újságírók azt mondták, ez egy „rendkívüli gyűlés volt”¹⁸. Az egyik riporter ezt írta: „Logikában és szónoklatban az úgynevezett lealacsonyított mormon hölgyek teljesen egyenrangúak... a keleten élő nőkkel.”¹⁹ A következő néhány hónapban még több nő vett részt ilyen jellegű gyűléseken a vidék számos területén.

1890-ben Wilford Woodruff elnök, az egyház negyedik elnöke, kinyilatkoztatást kapott, amely ahhoz vezetett, hogy az egyház felhagyott a többnejűség gyakorlásával. E kinyilatkoztatást egy, a Nyilatkozatként

Utolsó napi szent édesanyák és leányaik egy csoportja, 1893

ismert dokumentumban írta le. A Nyilatkozat megírásáról ezt mondta: „A mennybéli Isten parancsolta, hogy megtegyem, amit tettem; és amikor eljött az óra, és megparancsolták, hogy megtegyem, minden nagyon világos volt a számomra. Az Úr elé járultam, és leírtam, amit az Úr mondott, hogy írjam le.”²⁰

Mivel az emberek elfogadták a prófétai tanácsot, hogy lépjenek be a többnejű házasságba, és szövetségeket kötöttek és betartották azokat, ezt az új kinyilatkoztatást szintén nehéz volt sokaknak elfogadni, ám a hithű utolsó napi szentek ismét elkötelezték magukat a próféta követése mellett. Aznap, amikor az egyház általános tagsága hallotta és jóváhagyta a Nyilatkozatot, Zina D. H. Young nőtestvér, aki akkor a Segítőegylet harmadik általános elnökeként szolgált, ezt mondta: „Ma mindannyiunk szíve próbára lett téve, ám Istenre tekintettünk és alávetettük magunkat akarátának.”²¹

Az egyház azon nő tagjai, akik kinyilatkoztatás útján elfogadták a többnejűséget, majd pedig kinyilatkoztatás útján később elfogadták a Nyilatkozatot, kiérdemlik csodálatunkat és elismerésünket. Szigorú engedelmességet tanúsítottak szövetségeik és az élő próféta tanácsa iránt. Ma hithű leszármazottaik tisztelegnek e nők előtt.

Helen Mar Whitney, aki szintén a többnejűség törvénye szerint élt, ezt írta: „Olvashatunk a mártírok és a dicső hódítók történeteiről,

„Lakmározatok Krisztus szavain” (2 Nefi 32:3)

valamint számos nagyszerű és jólelkű férfiról és nőről, ám azon nemes nők és Sion azon szép leányainak történetében, kiket Izrael Istenének ígéreteibe vetett hite képessé tett arra, hogy legyőzzék önmagukat, és engedelmeskedjenek az Ő magasabb törvényének, továbbá segítsenek az Ő szolgálóinak megalapítani mindezt a földön... , biztosan érzem, hogy angyalok jegyezték fel a cselekedeteiket, és aranybetűkkel lesznek megírva az örökkévalóság könyvében.”²²

A hitelvek szavakba öntése

Eliza R. Snow nőtestvér tehetséges író és szónok volt. Sokan „Sion költőnőjeként” ismerték, mivel nagyon járatos volt az angol nyelvben.²³ Intelligens, rendszerezett, hithű, fáradhatatlan,

megingathatatlan és bölcs volt, tisztán tudott beszélni, és a Lélek sugalmazásait követte, miközben segítette az Úr királyságának felépítésében. Gyakran osztotta meg tudását és bizonyosságát, és arra buzdította az utolsó napi szent nőket, hogy ők is tegyenek így a segítőegyleti gyűléseken – ne várjanak mindig arra, hogy mások tanítsák őket.

Néhányan vonakodtak és felkészületlenül érezték magukat arra, hogy nyilvánosság előtt beszéljenek. Snow nőtestvér a következő tanácsot adta ezeknek a nőtestvéreknek: „Ne hagyjátok, hogy mindent az elnököknek kelljen elmondania. [...] Hát nem ruházott fel benneteket Isten a beszéd képességével? [...] Amennyiben Isten Lelke veletek van, nem számít, milyen egyszerű gondolataitok vannak,

azok építőleg hatnak majd azokra, akik hallanak benneteket.”²⁴

Emily S. Richards elmondta, hogy Snow nőtestvér segítette neki megtanulni nyilvánosság előtt beszélni: „Amikor első alkalommal felkért, hogy beszéljek egy gyűlésen, nem voltam rá képes, mire ő ezt mondta: »Sebaj! De amikor újra felkérnek, hogy beszélj, próbáld meg, és legyen mit mondanod.« És így is lett.”²⁵ Richards nőtestvér tovább fejlesztette szónoki képességét, és 1889-ben ő is felszólalt a Nemzeti Társaság a Női Választójogért nevű szervezet konferenciáján Washingtonban.

Az egyik újságíró így jellemezte Richards nőtestvért: „Kissé remegett a tömeg tekintetének nyomása alatt, ám visszafogott, összeszedett, méltóságteljes, valamint olyan tiszta és bájos

Brigham Young

az egyház második elnöke

„Nagyon sok jót tettek és tesznek a nőtestvérek a Női Segítőegyletekben. Meg tudjátok mondani, mennyi jó elvégzésére képesek az anyák és a lányok Izráelben? Nem, ez lehetetlen. És a jó cselekedeteik követni fogják őket az egész örökkévalóságon át.”

Brigham Young

Deseret News Weekly, June 16, 1869, 228

volt, akár egy angyal. [...] Nem maguk a szavak, hanem a szavakkal járó szelíd lélek volt [az], ami megnyert minden szívet.”²⁶

A segítőegyleti nőtestvérek ma is követik a Snow nőtestvér, Richards nőtestvér és a Segítőegylet más korai tagjai által felállított sémát. Szorgalmasan törekszenek evangéliumi tudásuk kibővítésére, majd pedig megosztják ezt a tudást másokkal. Ezáltal az utolsó napi próféták tanácsát követik. Spencer W. Kimball elnök, az egyház tizenkettedik elnöke, ezt mondta:

„...hangsúlyoz[om] a mély szükségességét annak, hogy minden egyes nő tanulmányozza a szentírásokat. Azt szeretnénk, hogy otthonaink szentírásszakértő nőtestvérekkel legyenek megáldva – legyenek akár egyedülállók vagy házások, fiatalok vagy idősek, özvegyek vagy családosok.

Az adott körülményeitektől függetlenül, miközben egyre inkább megismeritek a

Spencer W. Kimball

szentírások igazságait, egyre hatékonyabbak lesztek a második nagy parancsolat betartásában is, miszerint úgy szeressétek felebarátaitokat, mint saját magatokat. Válgjatok szentírásszakértőkké – nem azért, hogy elnyomjatok másokat, hanem hogy felemeljétek őket! Végül is kinek lehet nagyobb szüksége arra, hogy »felhalmozza« az evangélium igazságait (amelyet segítségül hívhatnak a szükség

szentírások igazságait, egyre hatékonyabbak lesztek a második nagy parancsolat betartásában is, miszerint úgy szeressétek felebarátaitokat, mint saját magatokat. Válgjatok

szentírásszakértőkké – nem azért, hogy elnyomjatok másokat, hanem hogy felemeljétek őket! Végül is kinek lehet nagyobb szüksége arra, hogy »felhalmozza« az evangélium igazságait (amelyet segítségül hívhatnak a szükség

Önellátóvá válni

Tanuld meg szeretni a munkát és elkerülni a semmittevést!

Sajátítsd el az önfeláldozás lelkületét!

Vállalj személyes felelősséget lelki erődért!

Vállalj személyes felelősséget egészségedért, műveltségédért, foglalkoztatottságodért, pénzügyeidért, élelmedért és a létfenntartáshoz szükséges egyéb alapvető dolgokért!

Imádkozz hitért és bátorságért, hogy meg tudj küzdeni az előtted álló kihívásokkal!

Erősítsd meg azokat, akiknek segítségére van szükségük!

pillanataiban), mint a nőknek és az anyáknak, akik oly sok nevelést és tanítást végeznek?”

Kimball elnök bizonyosságát tette, hogy a segítőegyleti nőtestvérek nagyon jó hatással lesznek „a világon élő... jószágos nő[kre]” által, hogy „igazlelkűséget és tisztaságot [tanúsítanak az] életükben”²⁷.

Snow nőtestvér, Kimball elnök és sok más egyházi vezető osztozott a látomásban a Segítőegylet jóra való hatásáról. Amikor a nőtestvérek szavakkal és tettekkel is kifejezik a hitelveiket, megerősíthetik egymásnak a

Mennyei Atyába és Jézus Krisztusba vetett hitét. Segíthetnek egymásnak felkészülni arra, hogy elnyerjék a Mennyei Atyánk boldogságtervében elérhető összes áldást.

Fizikai önellátás

Miután többszöri alkalommal elüldözték és rákényszerítették őket, hogy elhagyják az otthonukat és a közösségüket, az utolsó napi szentek a Nagy-sóstó völgyében telepedtek le. Most, hogy kiköltöztek egy messzi, elszigetelt

sivatagba, Brigham Young elnök azt akarta, hogy gyarapodjanak, és egy végleges otthont teremtsenek maguknak. Azt akarta, hogy biztonságban legyenek fizikailag, valamint megóvják magukat azoktól a világi hatásoktól is, amelyek árthatnak a hitüknek és a bizonyosságuknak. Azt akarta, hogy függetlenítsék magukat a világi befolyásoktól, mind fizikailag, mind pedig lelkileg.

Ez azt jelentette, hogy a szenteknek olyan képességeket kellett elsajátítaniuk, amelyek

Korai segítőegyleti nőtestvérek selyem begyűjtése közben, 1890 körül

segítségével gondoskodni tudnak az összes szükségletükről. Ebben az erőfeszítésben Young elnök erősen bíztott a nők képességeiben, tehetségeiben, hithűségében és hajlandóságában. Emlékeztette a segítőegyleti nőtestvéreket, hogy lássák el otthoni feladataikat a férjük és a gyermekeik irányában.²⁸ A fizikai önellátással kapcsolatos további feladatokról is tanított, melyek közül néhányat az alábbiakban megemlítünk. Bár a konkrét fizikai teendők ma már mások lehetnek, az e feladatok mögött rejlő tantételek állandóak: az utolsó napi szenteknek azt tanácsolják, hogy tegyenek meg mindent azért, hogy biztosítani tudják az élet fizikai szükségleteit önmaguk és a családjuk számára.

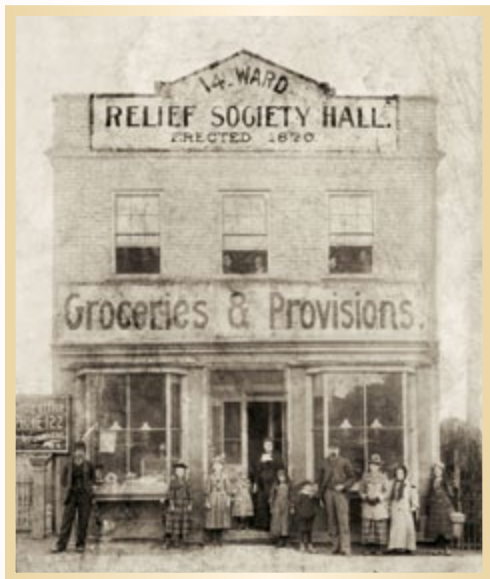
Varrás. Young elnök azt tanácsolta a nőtestvéreknek, hogy ők varrják meg a ruhákat saját maguk és a családjuk számára. Azt mondta: „Felszólítom a nőtestvéreimet, hogy... teremtsétek meg a saját divatokat, készítsétek el a saját ruhákat, ahogy nektek tetszik, a külvilág hatásaitól függetlenül.”²⁹ Eliza R. Snow nőtestvér beszámolt róla, hogy arra buzdította a nőtestvéreket, hogy teremtsenek „olyan divatot, amely illendő és előnyös – amely méltó lehet azon értelmes, kifinomult és intelligens nőkre, akik a világ élén állnak, ami az esetünkben valóban így is van.”³⁰

Selyem. Young elnök Zina D. H. Young elnöklésével megalapította a Deseret Selyemkészítő Szövetkezetet. Ez a csoport selyemhernyókat tenyésztett, melyeket eperlevéllel tápláltak. Young nőtestvér irtózott a hernyóktól, sőt rémálmai voltak tőlük, ám engedelmesen keltette és nevelgette őket saját selyemhernyó-tenyésztő helyiségében, és másokat is megtanított erre. Irányítása

*„Az élő Isten
segítségével
önellátókká és a
celesztiális világ
legfüggetlenebb
teremtményeivé
válhatunk, és azok
is leszünk.”*

Harold B. Lee

*Church News,
Feb. 12, 1944, 8*

Segítőegyleti gyűlésterem, egy élelmiszerbolt feletti emeleten a Utah állambeli Salt Lake Cityben, 1892

alatt a Deseret Selyemkészítő Szövetkezet több mint 20 évig nevelt selyemhernyókat. Habár munkájukból soha sem származott jövedelem, csodás selymet tudtak szőni maguknak.

Búza. Young elnök a következőt tanácsolta a nőtestvéreknek: „Tanuljátok meg fenntartani magatokat; tegyétek félre a gabonát és a lisztet, és őrizzétek meg azt a szűkös napokra!”³¹ Emmeline B. Wells, később a Segítőegylet ötödik általános elnöke, lett kijelölve arra, hogy felügyelje a központi búza-bizottságot.

E vállalkozásukban a nőket arra irányuló anyai ösztöneik motiválták, hogy megóvják

családjukat az éhezéstől. Wells nőtestvér ezt mondta: „Ki képes még olyan mélyen átérezni ezeket a dolgokat, mint egy édesanya? Gondoljatok csak bele, milyen érzés lenne kicsinyeket hallani kenyérért könyörögni!”³²

Az egyházközségi segítőegyleti elnökök rendszeresen találkoztak, hogy megbeszéljék, miként szerezzék be és tárolják a gabonát. Sarah Howard, Salt Lake City egyik egyházközségének segítőegyleti elnöke, a kor számos nőtestvérének érzését tolmácsolta készséges szavaival, amikor ezt mondta: „Úgy érzem, ez egy kiváltság az Úrtól, és meg fogunk próbálni egységesek lenni benne. Részemről minden tőlem telhetőt megteszek, és érzem, hogy az Úr meg fogja nyitni előttünk az utat ahhoz, hogy gabonához jussunk, habár már az idény végén járunk.”³³ Sarah M. Kimball, aki szintén egyházközségi segítőegyleti elnökként szolgált, már kész raktározási tervvel érkezett az egyik gyűlésre. A projekt első évében az egyházközsége Segítőegylete tűzálló magtárat épített, melyben 1000 veka búzát tudtak tárolni.

John Taylor elnök a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként arra buzdította a fivéreket a Utah állambeli Kaysville-ben, hogy segítsenek a nőtestvéreknek a munkálatokban. Elmesélt egy történetet egy asszonyról, aki úgy érezte, hogy a férje „kissé túlságosan nagyvonalúan és megdölgödtől bánt a család anyagi javaival. Az asszony emiatt háztartási költségeinek egy

részét minden héten a családi Bibliába rejtette. „Néhány évvel később pénzügyi válságba kerültek, és [a] férj nagyon nyugtalan lett. Felesége azonnal észrevette a változást a viselkedésében, és megkérdezte tőle, mi aggasztja. A férj elmondta neki, hogy közeleg egy [számla] kifizetésének a határideje, és attól tart, nem fogja tudni teljesíteni. Az asszony megpróbált lelket önteni belé, és arra buzdította, higgyen Istenben, és lapozza fel a jó öreg Könyvet, olvasson belőle, hátha vigaszra lel benne. Kezébe adta a Bibliát, és amikor a férj kinyitotta, és elkezdte lapozgatni, elkezdett kipotyogni belőle a [pénz].” Taylor elnök így fejezte be: „Eljöhét az idő, amikor

Végzős UNSZ kórházi ápolók, 1911-es éfolyam

szükségünk lehet arra a búzára, melyet nőtestvéreink elraktároznak; ne legyünk túlságosan magabiztosak az ügyeinkben, és tegyünk meg mindent azért, hogy segítségükre legyünk.”³⁴

Emmeline B. Wells nőtestvér azt mondta a nőtestvéreknek, hogy az ebbe a munkába fektetett szorgalmuknak lesz köszönhető majd „e nép fizikai szabadulása vészhelyzet esetén”³⁵. Ez 1898-ban és 1899-ben be is teljesedett, amikor a Segítőegylet által felhalmozott búza nyújtott táplálékot a súlyos szárazság idején Dél-Utahban.

A nőtestvérek szorgalmas munkával begyűjtött búzatartaléka lehetővé tette az utolsó napi szent nők számára, hogy a családjukon és a többi szenten kívül is szolgálni tudjanak embereket. A segítőegyleti búzából az egyház küldött a utahi amerikai indiánoknak; az 1906-os San Franciscó-i szörnyű földrengés és tűzvész túlélőinek; valamint az 1907-es éhínség sújtotta kínai embereknek is.³⁶ A búza az első világháború alatt is ezreknek nyújtott ételmet, amikor a Segítőegylet 200 000 vékával adott el belőle az Egyesült Államok kormányának.³⁷ A tartalékolás és szolgálat eme öröksége segítette kialakítani az egyház jelenlegi emberbaráti segítségnyújtásra tett erőfeszítéseinek mintáját, mellyel a szűkséget szenvedőkön segítenek, bárhol is legyenek a világon.

Egészségügy és orvospézés. 1873 szeptemberében Eliza R. Snow nőtestvér bejelentette,

.. ..

hogy Brigham Young elnök azt akarja, hogy „jó néhány [nőtestvér] részesüljön általános oktatásban, majd pedig szerezzék meg az orvosi diplomát”³⁸.

Zina D. H. Young nőtestvér jól példázta azokat a segítőegyleti nőtestvéreket, akik nagy szolgálatot nyújtottak az egészségügy területén. A pátriárkai áldása azt mondta, hogy megadott neki a gyógyítás ajándéka, ő pedig azáltal készült eme ajándék használatára, hogy szülé-
szetet tanult. Számos gyermeket segített világra hozni a Sóstó-völgyben. Szolgálatá során gyakorlati tudása kiegészítette azon veleszületett

ajándékait, hogy gondoskodni tudott másokról fizikailag, meg tudta gyógyítani őket lelkileg, és vigaszt tudott nyújtani érzelmileg. Emmeline B. Wells nőtestvér ezt mondta róla: „Számítalan olyan esetet mesélhetnénk a betegeknek nyújtott szolgálatáról, amikor úgy tűnt, valami nála sokkal hatalmasabb erő irányítja őt..., amikor a bátorság és a hit már cserbenhagyta a beteg ágya körül lévőket. Ezen alkalmakkor olyan volt ő, mint egy valóságos könyörületes angyal.”³⁹

Young nőtestvér minden szolgálata ellenére, melyet lelki ajándékaira és korlátozott iskolázottságára támaszkodva végzett, fájón

Zina D. H. Young

a Segítőegylet harmadik általános elnöke

„Örvendezve teszem bizonyságomat Sion leányai elé, hogy hitük megerősödjön, és a jó munka tovább folytatódjon. Úgy törekedjete a bizonyság megszerzésére, drága nőtestvéreim, ahogyan egy elrejtett gyémánt után kutattátok. Ha valaki azt mondaná nektek, hogy ha elég sokáig ástok egy bizonyos ponton, akkor felbecsülhetetlen értékű gyémántra bukkantok, nem gondoljátok, hogy akkor időt, energiát és anyagiakat nem kímélve törekednétek a kincs meglegelésére? [...] Ha saját szívetek mélyére ástok, az Úr Lelkének segítségével nagyértékű gyöngyre, e munka igazságáról való bizonyosságra bukkantok.”

Zina D. Young

Young Woman's Journal, Apr. 1893, 319

tudatában volt annak, hogy nem tudja kielégíteni Utah egyre növekvő népességének minden egészségügyi szükségletét. Arra buzdított hát más utolsó napi szent nőket is, hogy kövessék Young elnök tanácsát, és szerezzenek egészségügyi képesítést.

Snow nőtestvér ezt mondta: „Van közöttünk olyan nőtestvér, akiben elég ambíció lakozik ahhoz, hogy felismerje ennek szükségességét, Sion érdekében, és belevágjon e tanulmányokba? Vannak néhányan, akikben ösztönösen megvan az ápolónői hajlam; ők jól tennék, ha orvoslást tanulnának. [...] Amennyiben nem tudják saját maguk fedezni a költségeket, nekünk van rá anyagi keretünk.”⁴⁰

Ezen ösztönzések hatására néhány segítőkész nőtestvér orvostudományt hallgatott az Egyesült Államok keleti részén. Orvosokként jöttek vissza Utahba, ahol szülésetet és házigondozást tanítottak. Emma Andersen Liljenquist, aki részt vett ezeken az órákon Utahban, lejegyezte néhány élményét:

„Nagyon tetszett [a tanfolyam], és miután John Henry Smith és számos más apostol elválasztottak, azzal az apostoli ígérettel tértem vissza otthonomba munkám folytatására, hogy ha helyesen élek, mindig tudni fogom, mit tegyek a nehézségek idején. [...]

Ez az ígéret az utolsó betűig beteljesedett. Számos alkalommal, amikor az egyik ápoltam súlyosan lebetegedett, Mennyei Atyám

segítségét kértem, és Ő minden alkalommal meg is adta azt nekem. Az egyik alkalommal egy hölgnél, aki éppen akkor adott életet a gyermekének, belső vérzés lépett fel. A férje kihívta az orvost, ám nem vette észre, mennyire súlyos a helyzet. Arra kértem az Urat, hogy segítsen nekünk. A vérzés megszűnt, én pedig elvégeztem a szükséges teendőket. Amikor az orvos megérkezett, alig hitte el, mi történt, és hozzátette, hogy pontosan azt tettem, amit ő is tett volna. [...]

Több mint ezer gyermeket segítettem [a világra]. Ismét hálát adok Mennyei Atyámnak a segítségéért, valamint azért az erőért,

A segítőkész nőtestvéreknek szóló Woman's Exponent című folyóirat 1872 és 1914 között jelent meg rendszeresen

melyet az Úrtól kaptam, mert nélküle nem tudtam volna elvégezni ezt a szolgálatot a nőtestvéreimért és a közösségünkért. A szülés egyik legmegindítóbb mozzanata az, hogy az édesanya jobban aggódik a gyermekéért, mint saját magáért.”⁴¹

1882-ben a Segítőegylet megalapította a Deseret Kórházat, „ahol az Úr népének betegeit elláthatták, és a képzett orvosi ellátás mellett lehetőségük volt az egyház szertartásaiban [papsági áldásaiban] is részesülni”⁴². A kórház kicsivel több mint egy évtizedig működött, míg fenntartási költsége meg nem haladta az adományok összegét, és más intézmények is elérhetővé nem váltak.

A nők választójoga

1870 februárjában Utah állam közigazgatása megadta a nőknek a jogot, hogy szavazzanak a kormányzati választásokon. Abban az időben az Egyesült Államokban egyedül Wyoming területén rendelkeztek a nők szavazati joggal. Később a nemzeti kormány érvénytelenítette ezt a kiváltságot az utolsó napi szentekre kirótt büntetésként, amiért a többnejűség törvénye szerint éltek. Az utolsó napi szent nők azonban továbbra is felszólaltak a jogaik mellett. Számos nőtestvér tett lépéseket a nők szavazati jogának kiharcolása érdekében. A nyilvánosság előtti beszédben szerzett egyre nagyobb jártasságuk hatalmas áldásnak bizonyult,

amikor erős, méltóságteljes és nemes nőkként kellett képviselniük magukat. Erőfeszítéseiknek köszönhetően visszaszerezték szavazati jogukat, amikor Utaht is elismerték az Egyesült Államok tagállamaként. Továbbá más női mozgalmak tiszteletét is kivívták az Egyesült Államokban és világszerte egyaránt.

Kiadványok

Eliza R. Snow nőtestvér irányítása alatt a Segítőegylet elindított egy hírlapot *Woman's Exponent* címmel. Az újságot utolsó napi szent nőknek írták, hogy segítsenek nekik megismerni az egylet munkásságát, életét és történetét. Emmeline B. Wells nőtestvér szolgált szerkesztőként az újság legtöbb kiadványánál. Naplójában így írt erről: „Arra vágyom, hogy minden tőlem telhetőt megtegyek azért, hogy javítsak népem, különösen a nők helyzetén.”⁴³ Később ezt írta: „Teljes szívemből arra vágytam, hogy megtegyek mindent, ami segíti a nőket mind erkölcsileg, mind lelkileg, mind pedig a tanulmányi munkájukban, valamint segítsen Isten munkájának előre haladtát a földön.”⁴⁴

42 év után, 1914-ben leállították a *Woman's Exponent* kiadását. A következő évben a Segítőegylet elindította a *Relief Society Magazine* nyomtatását, amely többek között a heti segítőegyleti gyűlésekhez tartalmazott leckéket. Ez a folyóirat nagyszerű forrásnak bizonyult a nőtestvérek számára. A nők nagy becsben

tartották példányaikat, tanultak és tanítottak belőlük. 1971-ben a *Relief Society Magazine* folyóiratot, valamint az angolul beszélő felnőtt egyháztagoknak írt többi magazint egyetlen folyóiratba tömörítették, *Ensign* címmel. Azóta az *Ensign* számos cikkel tanította és sugalmazta a segítőegyleti nőtestvéreket.

Az egyház az 1800-as évek közepén kezdte el a folyóiratok más nyelven történő kiadását. E folyóiratok többségét a misszióelnökök irányítása alatt adták ki. 1967-ben egyetlen folyóiratban egyesítették őket, ugyanazzal a formátummal és tartalommal, és az újságot számos különböző nyelvre lefordították. Ez a nemzetközi folyóirat – melyet ma *Liahóna* címen ismerünk – mindig is tartalmazott olyan cikkeket, melyek segítenek a nőtestvéreknek az evangélium szerint élni.

1987 óta a látogatótanítói üzeneteket a *Liahóna* és az *Ensign* tartalmazza. A látogatótanítói üzeneteket külön kiadványokként is terjesztik azokon a területeken, ahol új még az egyház, tagsága pedig kevés.

A gyermekek és a fiatal nők felkészítése az Isten királyságában végzendő szolgálatra

Az 1800-as évek végén a papsági és a segítőegyleti vezetők lépéseket tettek annak érdekében, hogy javítsanak a gyermekek és a fiatal nők életén. Brigham Young elnök azon felszólítására alapozva, hogy hagyjunk el

dolgokat és alakuljunk át (lásd 49. oldal), a segítőegyleti vezetők 1870-ben létrehozták az Együttműködő Ifjak és Idősek Átalakulási Egyesületének Fiatal Hölgyek Részlegét. Ez vezetett el a mai Fiatal Nők szervezethez. Az Elemit 1878-ban szervezték meg a gyermekek számára. E szervezetek munkáját eleinte a segítőegyleti vezetők felügyelték a papsági vezetők irányítása alatt. 1880-ban John Taylor, az egyház harmadik elnöke, elhívásokat adott ki a Segítőegylet általános elnökségének, a Fiatal Nők általános elnökségének, valamint az Elemi általános elnökségének pozícióiba, elkülönítve ezzel e három szervezet munkáját.

A segítőegyleti nőtestvérek azóta is vezetnek és szolgálják a Fiatal Nők és az Elemi szervezeteit. Megerősítik továbbá a felnövekvő nemzedéket olyan más szervezeteken belüli szolgálattal is, mint a Vasárnapi Iskola, valamint az ifjúsági és felsőfokú hitoktatás.

Haladjunk előre!

A Segítőegylet újbóli megszervezése még több felelősséghez és még nagyszerűbb lehetőségekhez vezetett az utolsó napi szent nők számára. Eliza R. Snow kijelentette:

„Tán nem látjátok, hogyan növekedünk? Hátaskörünk folyamatosan bővül, és egyetlen nő sem búslakodhat Sionban azért, mert túlságosan szűkek a lehetőségei.

„Előre fogok haladni. [...] A »Jézusról való bizonyosságom« fogl[ja]... megvilágít[ani] előttem az utat” (Eliza R. Snow)

Isten áldjon meg és bátorítson titeket, nőtestvéreim, hogy világosság töltsön el benneteket, és felismerjétek, hogy semmi máshoz nem fűződik érdeketek, kizárólag Sion jólétéhez. Elsődleges teendőtök legyen otthoni feladataitok ellátása. Ám amennyiben bölcs sáfárok vagytok, időt tudtok majd szakítani társadalmi kötelezettségeitekre is, hiszen ez

is munkánk része leányokként és édesanyákként Sionban. Miközben arra törekedtek, hogy minden feladatokat ellássátok, látni fogjátok, hogy teljesítőképességetek növekszik, és elámultok majd azon, hogy mi mindenre vagytok képesek.”⁴⁵

Snow nőtestvér hitről és optimizmusról tett kijelentése útmutatóul szolgálhat minden utolsó napi szent számára. „Előre fogok haladni – mondta. – Mosolyogni fogok a tomboló viharon, és félelmet nem ismerve, győzedelmesen kelek át a körülmények háborgó óceánján..., és a »Jézusról való bizonyosságom« fog lámpást tartani nekem, hogy megvilágítsa előttem az utat, és átvezessen a halhatatlanság kapuján.”⁴⁶

„A jószívűség soha el nem múlik”

*[A] jószívűség hosszan tűrő, és kedves,
és nem irigykedik, és nem fuvalkodik fel,
nem keresi a maga hasznát, nem könnyű
felbosszantani, nem gondol rosszra, és nem
örvend a gonoszságnak, hanem az igazságnak
örvend, minden dolgot elbír, minden
dologban hisz, minden dolgot remél
és minden dolgot elvisel.*

Moróni 7:45

SPECIAL NOTICE from Relief Society General Board

Delivered by Relief Society Visiting Teachers

**CLOTHING TO BE GATHERED
FOR EUROPEAN SAINTS**

The evening of Monday,
December 11, 1945, from 9:00
Church as the days on which
clothing which has been acc

On these days in your w
of the ward welfare committe
all such clothing. On this fir
repair should be given. A lis

who will advise you as to what other ar
the ward meeting house.

*with Love
we send y
of our new
& Beave
if God's
will mak
then you
the very
may the
bro
for
as*

„A jószívűség soha el nem múlik”

Amikor Emmeline B. Wells nőtestvért 1910-ben elhívták a Segítőegylet ötödik általános elnökének, ő már felkészült volt erre a feladatra. A Nagyszó völgyébe történő vándorlás résztvevőjeként olyan nőtestvérek mellett munkálkodott, akiknek megingathatlan

bizonyosságuk volt Jézus Krisztus evangéliumáról, és akik értették a Segítőegylet alapvető tanítételeit. 1888 és 1910 között a Segítőegylet két általános elnöke, Zina D. H. Young és Bathsheba W. Smith mellett szolgált titkárként.

Bizonyossággal rendelkezvén arról, hogy a Segítőegyletet kinyilatkoztatás útján szervezték meg, Wells nőtestvér, valamint a tanácsosai, Clarissa S. Williams és Julina L. Smith, elkötelezték magukat azon tanítételek megőrzése mellett, melyekre az egylet épült. 1913 októberében ezt mondták:

„Kijelentjük, hogy szándékunkban áll érintetlenül hagyni e nagyszerű szervezet eredeti nevét, valamint kezdeti lelkületét és célját, szilárdan ragaszkodva Joseph Smith próféta azon sugalmazott tanításaihoz, melyekben kinyilatkoztatta a tervet, mely szerint a nők

a papság elhívásán keresztül hatalmat kapnak arra, hogy megfelelő szervezetekbe csoportosuljanak a betegek szolgálatának, a szükségét látók megsegítésének, az idősek megvigasztalásának, a gondatlanok figyelmeztetésének, valamint az árvák felkarolásá-

nak céljából.”¹

Néhány hónappal korábban e célkitűzés arra indította Wells nőtestvért és tanácsosait, hogy létrehozzanak egy jelmondatot, amely állandó emlékeztetőül szolgál majd a szervezet alapját képező tanítételekre, valamint az egylet sugalmazott eredetére. Egy szentírásbeli kijelentést választottak: „A jószívűség soha el nem múlik.”² E hat szó magában foglalja a megbízást, melyet Joseph Smith próféta a segítőegyleti nőtestvéreknek adott: hogy segítsék meg a szegényeket és mentsék meg a lelkeket.³

A pionír nők korábban a közeli szomszédok iránt gyakorolták a jószívűséget, most a segítőegyleti nőtestvérek megszervezték magukat, hogy a jószívűséget, „Krisztus tiszta szeretetét”⁴ a világon mindenkire kiterjesszék.

Wells nőtestvér és tanácsosai viszonylag békés és virágzó korban hozták létre e jelmondatot. Vajmi keveset tudtak arról, hogy az elkövetkezendő évek eseményei miként teszik próbára a mottójukat.

Békében élni háború idején

1914-ben háború tört ki Európában. Mire 1918 novemberében véget ért, számos ország csatlakozott a harchoz, amely az első világháborúként vált ismertté. Ebben az időszakban, amikor keserűség és intolerancia veszélyeztethette volna a segítőegyleti nőtestvérektől elvárt jószívű érzéseket, Emmeline B. Wells nőtestvér és tanácsosai a következő üzenetet intézték az egyházban lévő összes nőhöz:

„A szeretet és a türelem lelkületével szolgáljátok férjetekeket és gyermekeiteket; óvjátok a kicsinyeket; ne engedjétek nekik, hogy az intolerancia vagy gyűlölet lelkülete járja át szívüket bármely nemzet vagy nép iránt; ne adjatok fegyvert a kezükbe; ne hagyjátok, hogy háborús játékokat játsszanak vagy mulatságosnak találják, hogy eljátsszák, hogy elesnek a csatában; ültessétek el bennük a haza és a lobogó iránti hűséget, de segítsétek nekik érezni, hogy ők a Kereszt katonái, és ha fegyvert kell fogniuk szabadságuk, hazájuk és otthonuk védelmében, akkor azt harag és gyűlölködés nélkül kell tenniük. [...] Tanítsátok nekik a királyság békés dolgait, [és] szorgalmasabban gondoskodjatok a szűkölködőkről, mint valaha.”⁵

Emmeline B. Wells

a Segítőegylet ötödik általános elnöke

„Az az [én] legnagyobb vágyam, hogy korunk fiatal női megértsék a korai egyháztagok munkáját, akik – az általunk ma élvezett segítségek nélkül – megvigasztalták a bánatos és csüggedt embereket, meglátogatták az özvegyeket és árvákat, és olyanok voltak, mint a szolgáló angyalok.”

Emmeline B. Wells

Relief Society Bulletin, May 1914, 3

A segítőegyleti nőtestvérek babakelengyét készítenek szűkölködő családok részére

Eme üzenettel Wells nőtestvér arra buzdította a nőtestvéreket, hogy váltsák tettekre a jószívűséget, ahogyan azt Joseph Smith próféta is tanította több mint 70 évvel azelőtt. Arra sarkallta őket, hogy legyenek türelmesek a szeretteikkel és kedvesek a szomszédaikkal – még az ellenségekkel is –, és szolgálják a szükség látókat. A segítőegyleti nőtestvérek megfogadták e tanácsot. Arra törekedtek, hogy elnyerjék és megosszák Krisztus tiszta szeretetét, melyről tudták, hogy soha nem múlik el.⁶ Ez a szeretet háború és béke idején is segíti majd őket.

Az első világháború alatt a Segítőegylet az Egyesült Államokban teljes odaadással működött együtt olyan közösségi szervezetekkel, mint a nemzetvédelmi tanács és az Amerikai Vöröskereszt. A nőtestvérek részt vettek

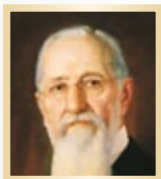
*„Az emberiség iránti
érzéseinknek általában
olyanoknak kell lenniük,
mint amelyet Jézus
tanúsított irántuk, aki
arra törekedett, hogy
elősegítse a jólétüket,
jelmondatunk is legyen
hát az, ami neki volt
– legyen »e földön
béke, és az emberek-
hez jó akarat«.”*

John Taylor

*Lásd Az egyház elnökeinek
tanításai: John Taylor (2002).
27.; Lukács 2:14. versére
utalva*

élelmiszer-termelési és -tartósítási munkálataiban, adománygyűjtésekben, közegészségügyi, valamint gyermekjóléti programokban és egyéb szolgálatokban. Hatékonyan és lendületesen működtek együtt e közösségi erőfeszítésekben. Prófétájuk azonban emlékeztette őket, hogy soha ne feledkezzenek meg a Segítőegylet isteni eredetéről.

Joseph F. Smith elnök, az egyház hatodik elnöke, azt mondta, hogy míg a világi szervezeteket „férfiak vagy nők hozták létre”, a Segítőegylet „Isten által fenségesen megalkotott, fenségesen felhatalmazott, a nők és a férfiak lelkének [szabadulásáért] fenségesen elrendelt szervezet”. Az Úr nem azt akarta, „hogy eljőjön az idő, amikor a Segítőegyleteink követni fogják e mostanában kialakuló, nők által létrehozott szervezeteket, vagy keveredjenek velük, és ezáltal elveszítsék saját azonosságtudatukat. [...] A ti felelősségetek – mondta a segítőegyleti nőtestvéreknek –, hogy vezessétek a világot, különösen pedig, hogy vezessétek a világban élő nőket mindenben, ami dicséretre méltó, mindenben, ami Istenhez méltó, mindenben, ami felemelő és megtisztító erejű az emberek gyermekei számára. Ti a fej vagytok, nem a farok.”⁷ Emmeline B. Wells nőtestvér osztozott e látomásban. Ő irányította a Segítőegylet

Joseph F. Smith

együttműködését a többi szervezettel, ugyanakkor segítette megőrizni az egylet egyedi célját és isteni természetét.

A többi szervezettel való együttműködés mellett a segítőegyleti nőtestvérek számos más dolgot is tettek önmaguktól és az egyház-községükkel azért, hogy ellássák a szükséget szenvedőket, és pénzt gyűjtsenek nekik. Néhány nőtestvér ruhákat, kötényeket, gyermekruhákat, tűzött takarókat, valamint kézzel szőtt fejedőket és szőnyeget készített és adott el. Néhányan marhákat és juhokat tartottak, és azokat adták el.

A Utah állambeli Tooele-ben élő egyik nőtestvér megtudta, hogy az egyik takaró, melyet ő készített, egy brit családhoz került, és nekik nyújtott enyhülést a háború alatt. Ez a segítőegyleti nőtestvér 1906-ban készítette a takarót, melybe egy üzenetet rejtett, és így küldte el a kaliforniai San Franciscóba, hogy ezzel nyújtson segítséget egy szörnyű földrengés áldozatainak. Tizenegy évvel később a takarót átadták a Vöröskeresztnek, akik Nagy-Britanniába küldték azt. Amikor a takaróval megajándékozott brit hölgy megtalálta az üzenetet, írt egy személyes köszönőlevelet jótevőjének, melyben elmondta, hogy a takaró „nagyon jókor jött, hiszen elvesztettem a férjemet a háborúban”. Nyolc gyermekkel és bárminemű munkalehetőség nélkül az özvegy elismerte: „Mindössze ennyit tudok tenni magunkért.”⁸

Számos brit nőtestvér jelentkezett önként, hogy varna vagy kötne a katonáknak, ám nem volt pénzük a ruhákhoz szükséges anyagra. Az amerikai és kanadai Segítőegyletek azonnal hozzájárultak egy rendkívüli segélyalaphoz, hogy segítsenek rajtuk. Minden gyülekezetnek küldtek pénzt Nagy-Britanniában, hogy a brit nőtestvérek anyagokat vehessenek az ágyne-műkhöz, párnahuzatokhoz és ruházatokhoz.

Amikor 1918-ban a Segítőegylet eladta a maradék búzáját az Egyesült Államok kormányának (lásd a 4. fejezetet), Wells nőtestvér a következő észrevételt tette: „Az elmúlt években

nem sok szükség volt az elraktározott gabona felhasználására abból a célból, amiért raktározásra került, ám jelenleg a világ felett lebegő sötét felhő mellett megláthatjuk a prófétai bölcsességet Young elnök azon felhívásában a nőtestvérek felé, hogy tegyenek félre gabonát a szűkös időkre.”⁹

A búza eladása azonban több jót tett, mint csupán ételmezt biztosított az éhezők számára. Clarissa S. Williams nőtestvér, aki Wells nőtestvér egyik tanácsosaként szolgált az elnökségben, azt javasolta, hogy a Segítőegylet tegye az ügyletből származó bevételt egy

Segítőegyleti nőtestvérek az angliai Kidderminsterben

központi számlára, és annak kamatát a nők és a gyermekek egészségének javítására irányuló erőfeszítésekre fordítsák. Később, amikor Williams nőtestvér a Segítőegylet hatodik általános elnökéként szolgált, ő felügyelte e pénzalap ilyen célokra történő felhasználását.

Az egyének és a családok megerősítése

Az első világháború végére számos család és egyén vált nélkülözővé – anyagilag, fizikailag, érzelmileg és lelkileg egyaránt. E szükségletek

kielégítése érdekében a Segítőegylet 1919-ben megalapította a Segítőegyleti Szociális Intézmény Részleget Heber J. Grant, az egyház hetedik elnökének odaadó és teljes mértékű támogatásával. A részleg igazgatójaként Amy Brown Lyman nőtestvér szolgált, aki később a Segítőegylet nyolcadik általános elnöke lett. A Szociális Intézmény Részlegen keresztül a Segítőegylet egyházközségekkel és cövekekkel működött együtt olyan erőfeszítésekben, mint például a szükséglet látó nőknek és leányoknak munkát, gyermekeknek pedig örökbefogadó családot találni. Elsődleges célja azonban az

Ápolók és gyermekek élvezik a zenét egy UNSZ Kórházban a Utah állambeli Salt Lake Cityben, 1934-ben

volt, hogy gyakorlati képzést nyújtson a családoknak. Lyman nőtestvér elmondta, hogy a Segítőegyleti Szociális Intézmény Részleg nem „segélyfolyósító ügynökség”, hanem „szolgálati részleg”, különös hangsúlyt fektetve „a családi helyzetek tanulmányozására; tervek és költségvetések készítésére; segítségnyújtás megszervezésére, ahol UNSZ családoknak szükségük van erre; valamint a dolgozó emberek képzésére”.¹⁰

E célt szem előtt tartva a Szociális Intézmény Részleg felállított egy hathetes családi jóléti képzési programot. A képzésen coveki munkások vettek részt, akik a saját egyházközösségükbe és közösségükbe visszatérve továbbadták a megszerzett tudást. Több mint 4000 nő részesült a képzésben.

1902-től kezdve a Segítőegylet általános elnöksége egy ápolónőképző programot szponzorált. 1920-ra az ápolónők szakmai képzése már széles körben elterjedt, így hát a Segítőegylet létrehozott egy segédápoló-képző programot. Az egyéves tanfolyam, melyet a Utah állambeli Salt Lake Cityben lévő UNSZ Kórházban kezdtek el megtartani, teljesen ingyenes volt. Tandíj helyett a diákoktól 30 nap önkéntes ápolói szolgálatot követeltek meg a saját közösségükben. Négy év elteltével – amely idő alatt 46 segédápolót képeztek ki – a Segítőegylet beszüntette a programot, és a továbbiakban a Vöröskereszt otthoni ápolási

Joseph W. Booth örményországi segítőegyleti nőtestvérekkel az 1920-as évek elején

tanfolyamjait támogatták a pénzalappal. Ahogyan más programok esetében is történt, a Segítőegylet arra használta ezt a képzést, hogy egy akkori konkrét fizikai szükségletet kielégítsen, majd pedig átadta a munkát más képviselőknek.

A segítőegyleti vezetők arra buzdították a nőtestvéreket, hogy továbbra is jószívűen szolgálják egymást, ahogyan a nauvooi kezdetek óta mindig is tették. A nőtestvérek gondoskodtak a betegekről, ruhát varrtak azoknak, akiknek szükségük volt rá, és számos más módon segítették a szükségét szenvedőket. 1921-ben például egy csoport Törökországban élő örmény

utolsó napi szentnek el kellett hagynia az otthonát. Joseph W. Booth, a Palesztina-Szíriai Misszió elnöke, segített nekik a szíriai Aleppóba költözni, ahol létrehozott egy gyülekezetet számukra, melyben egy körülbelül 30 nőtestvérből álló Segítőegylet működött. E nők többsége nagyon szegény volt, mégis úgy érezték, segítőegyleti nőkként kiváltságuk és feladatuk, hogy szolgálják azokat, akik náluk kevésbé szerencsések. Összegyűltek hát, és elkezdtek ruhákat varrni abból a mintegy 90 méternyi anyagból, melyet Booth elnök vásárolt számukra. Ételt is készítettek az alutáplált menekülttársaiknak.

1921 áprilisában Clarissa S. Williams nőtestvér követte Emmeline B. Wells nőtestvért a Segítőegylet általános elnöki pozíciójában. Mivel korábban együtt szolgált Wells nőtestvérrrel

az elnökségben, felkészült volt az előtte álló kihívásokra. Jó szervezőképességéről, valamint a minden ember iránt érzett szeretetéről és barátságáról volt ismert.

Williams nőtestvért aggasztotta az édesanyák és a csecsemők magas halálozási aránya. Ugyancsak aggasztották a fogyatékkal élők szűkös lehetőségei, valamint sok nő alacsony életszínvonala. Bölcs és hozzáértő irányítása alatt a Segítőegyletek tovább folytatták az e problémák enyhítésére irányuló erőfeszítéseiket. 1924-ben a Cottonwood Cövek Segítőegylete létrehozott egy szülésetet Williams nőtestvér, valamint az általános és helyi papsági vezetők támogatásával és bátorításával. A kórház később része lett az egyházi kórházak hálózatának.

Louise Y. Robison

a Segítőegylet hetedik általános elnöke

„Ha csupán félmunkát végzünk, nem fogjuk élvezni azt; ha kötelességből tesszük, nem leljük örömiinket benne; ha azonban átérezzük, hogy mi e szőlőtő ágai vagyunk, és Mennyei Atyánk érdemesnek talált bennünket arra, hogy ennek az ágnak részei legyünk, és képesnek rá, hogy elvégezzük ezt a munkát, amikor eljön az ideje, akkor örömiünk lesz benne.”

Louise Y. Robison

Relief Society Magazine, Nov. 1933, 649

Williams nőtestvér nagy szükségét látta „az egészségügy, a lehetőségek, valamint a megfelelő életszínvonal biztosítására [fejlesztésére] azok számára, akikkel kapcsolatba lépünk”. Azt mondta: „Egy ilyen általános fellendülésre irányuló vállalkozás gondos felkészülést, képzést, tanulmányokat és konkrét szolgálatot foglal magában.”¹¹ Ezek az erőfeszítések segítettek az azonnali szükségletek kielégítésében, utat mutatva a püspököknek a szükséglet látó családok megsegítéséhez, továbbá felkészítették az egyházat a néhány évvel később bekövetkező nehézségekre is.

Az önellátásra való képesség fejlesztése

A második világháborút követő több mint egy évtizeden keresztül a Segítőegylet azon dolgozott, hogy javítson a nők és a családok életszínvonalán, az egészségre, a munkavállalásra és az oktatásra helyezve a hangsúlyt. A Segítőegylet ugyancsak tovább pártolta a személyes igazlelkűséget és a jószívű tetteket. Aztán 1929 vége felé – mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül – hatalmas gazdasági válság ütötte fel a fejét a világban.

A Segítőegyletben tanított és tanult képességek ismét megerősítették az egyéneket és a családokat a válság idején. Az utolsó napi szent nők erőt merítettek a Mennyei Atyába és Jézus Krisztusba vetett hitükből, önellátó képességeikre támaszkodtak, és a szívükben rejlő jószívűség kifejezésén fáradoztak. Ezekkel az iránymutató tantételekkel képesek voltak gondoskodni saját

„Nyomatékosan és állandóan az igazlelkű élet legfőbb szükségességére buzdítjuk az embereket; a pazarlás elkerülésére; a takarékoság, gazdaságosság és szorgalom szokásainak kialakítására; arra, hogy szigorúan jövedelmük keretein belül éljenek; és hogy tegyenek félre valamennyit, akármilyen keveset is, az előttiünk álló szűkösebb időkre.”

*Az Első Elnökség
(Heber J. Grant,
Anthony W. Ivins, ifj.
J. Reuben Clark)*

*Deseret News, Sept. 2, 1933,
Church section, 7; központozás
szabványosítva*

Segítőegyleti nőtestvérek élelmet tartósítanak cövekük jóléti programja keretén belül Kaliforniában, 1940 körül

magukról és a családjaikról, miközben másokat is felkaroltak.

1928-ban Heber J. Grant elnök elhívta Louise Y. Robison nőtestvért, hogy a Segítőegylet hetedik általános elnökeként szolgáljon. A gazdasági kihívások nem jelentettek újdonságot Robison nőtestvéreknek. Egy szerény rönkházban nevelkedett a Utah állambeli Scipio faluban, ahol megtanult földet művelni, kertészkedni, varrni, keményen dolgozni, kevéssel beérni és vidámnak maradni.

Hét évvel azelőtt, hogy Robison nőtestvért elhívták a Segítőegylet általános elnökének, Grant elnök elválasztotta őt második tanácsosnak a Segítőegylet általános elnökségében. Erősen alkalmatlannak érezte magát a

feladatra, ahogy lánya visszaemlékezése is tanúsítja:

„Amikor anyám elment Grant elnök irodájába, hogy elválasszák, biztos volt benne, hogy

Heber J. Grant

az elnököt félretájékoztatták a képességeiről, így hát elmondta neki, hogy boldogan megtenne minden tőle telhetőt bármiben, amit csak

kér tőle, de szeretné, ha tudná, hogy korlátozott iskolázottsággal rendelkezik, igen csekély a vagyona és a társadalmi befolyása, és attól tart, nem lenne olyan példa, amelyet a Segítőegylet asszonyai elvárnak egy vezetőtől. Végül ezzel fejezte be: »Én csupán egy egyszerű nő vagyok!« Grant elnök így válaszolt: »Louizy nőtestvér, az egyház asszonyainak 85%-a egyszerű nő. Most arra hívunk el téged, hogy te legyél a vezetőjük.«¹²

Grant elnök szavain felbuzdulva Robison nőtestvér megosztotta egyedülálló lelki ajándékait és teljes szívvel szolgált, először tanácsosként, később pedig elnökként. Bölcs, könyörületes és szorgalmas volt. Iskolázottságának és anyagi javainak hiánya képessé tette őt arra, hogy megértse és segítse a hasonló körülmények között élőket. A háziasszonyok és édesanyák számára adott tanácsai gyakorlatiak voltak és jó beleérző képességéről tanúskodtak. Átérezte az alacsony költségvetésen élők küzdelmeit, ugyanakkor tudta, milyen fontos az anyja befolyása az

otthonban, így hát arra ösztönözte az édesanyákat, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt azért, hogy otthon tudjanak maradni a gyermekeikkel ahelyett, hogy a munkájuk miatt magukra hagynák őket.

Az Egyesült Államok kormánya számos segélyprogramot létrehozott, hogy megpróbálja visszafordítani a gazdasági válságot. A Segítőegyleti Szociális Intézmény Részleg egy ideig együtt dolgozott e közösségi intézményekkel a szükségét látó családok megsegítésére, ám végül az igények túlnőttek a részleg kapacitásán. A részlegben dolgozó egyik asszony esetében például a hozzá tartozó esetek száma 1929 és 1934 között 78 családról 700 családra nőtt.¹³

Az egyház nagyra értékelte az állami szervek erőfeszítéseit. Robison nőtestvér elmondta, hogy az Egyesült Államok kormánya „csodálatos dolgot tesz” azért, hogy megsegítse a szükségét látókat. Mindazonáltal a papsági vezetőkkel együtt megerősítette, hogy az egyháztagnak továbbra is ápolniuk kell az önellátás alapvető értékeit. Ezt mondta: „A Segítőegylet kilencvenhárom éve mondja, hogy gondoskodunk a közöttünk lévő szűkölködőkről. Vajon nem hárítjuk át ezt a feladatot ma már túlságosan is a kormányra?”¹⁴

1936 áprilisában az Első Elnökség bevettette az egyházi jóléti programot, mely még nagyobb lehetőséget biztosított az egyház számára, hogy segíteni tudjon a szükségét látó

egyháztagnak. Az 1936. októberi általános konferencián Heber J. Grant elnök elmagyarázta a program célját.

„Fő célunk – mondta –, amennyire lehetséges, egy olyan rendszer felállítása volt, amelynek segítségével megszüntethetjük a semmittevést, eltörölhetjük a könyöradomány gonoszságait, és újra megalapozhatjuk népünk között a függetlenséget, a szorgalmat, a takarékossgot és az önbecsülést. Az egyháznak az a célja, hogy segítsen az embereknek saját maguk megsegítésében. A munkát vissza kell helyezni trónjára, egyháztagságunk és életünk uralkodó tantételeként!”¹⁵

Évekkel később Thomas S. Monson elnök, az egyház tizenhatodik elnöke, ugyanezt a tanítást visszhangozta. „Ne feledjétek – mondta –, az

Segítőegyleti nőtestvérek egy csoportja a texasi Del Rióban, 1950 körül

egyházi segítségnyújtás célja, hogy segítsen az embereknek saját maguk megsegítésében. Az egyháztagok talpraállítása az egyén és a család felelőssége, melyben a papsági kvórum és a Segítőegylet is segítséget nyújt. Nem az a célunk, hogy függőséget, hanem hogy önállóságot hozzunk létre. A püspök arra törekszik, hogy minden segítségben részesülő emberben feddhetetlenséget, önbecsülést, méltóságot és szilárd jellemet építsen, ami végül teljes önállósághoz vezet.”¹⁶

A jóléti program egyik irányelve az volt, hogy a segítőegyleti nőtestvérek és a papsági fivérek teljes összhangban munkálkodjanak együtt. Harold B. Lee elnök, az egyház tizenegyedik

elnöke, segített létrehozni a jóléti programot, amikor cövekelnökként szolgált. Ezt mondta:

„[Az egyházi jóléti program] által elérni kívánt legfontosabb cél az, hogy elősegítse az együttműködés és az egység lelkületét az egész egyházban. [...]

Amilyen mértékben a Segítőegylet szervezete együttműködik a papsági kvórumokkal és a püspökségekkel az egyházközösségekben, pontosan olyan mértékben működik a [jóléti] program abban az egyházközösségben.”¹⁷

Az egyházközösségi segítőegyleti elnök szerepe különösen fontos volt, mondta Joseph L. Wirthlin püspök, aki akkor az egyház elnöklő püspökeként szolgált: „Az én elgondolásom

Clarissa S. Williams

a Segítőegylet hatodik általános elnöke

„A szervezetünkön keresztül prédikáltuk az evangéliumot, gondoskodtunk a szükséglet látókról, segítettünk a betegeken, felvidítottuk a csüggedőket, és mindig is a szeretet és az áldás üzenete áradt a Segítőegyletben munkálkodókból. [...] A szeretet a világ legnagyobb dologja. És ha ezt mindig a szívünkben őrizzük, és továbbadjuk üzenetét a körülöttünk lévőeknek, akkor áldottak leszünk és eszközök lehetünk embertársaink megáldásában.”

Clarissa S. Williams

Relief Society Magazine, June 1922, 312

szert csupán egyetlen olyan személy létezik, aki egy otthonba belépve fel tudja mérni a szükségleteket, és bölcsen el tudja látni az adott családot. Ezt a személyt hívhatjuk intézőnek, vagy a Segítőegylet elnökének. [...] Elvégre e kivételes nőknek is van saját otthonuk, és tapasztalatot szereztek már az anyaság és a házvezetés terén.”¹⁸

A Segítőegyletek jó helyzetben voltak ahhoz, hogy kimagaszló szerepet tölthessenek be az egyházközi jóléti erőfeszítésekben. A püspökök irányítása alatt felmérték a családok szükségleteit, majd pedig szükség szerint szárított és konzervált gyümölcsöt és zöldséget, valamint ruházatot és ágyneműt juttattak el nekik. Egy ideig arra kérték minden nőtestvért, aki gyümölcsöt tett el otthon, hogy minden tizedik üveget ajánlja fel a jóléti programhoz. Belle S. Spafford nőtestvér, a Segítőegylet kilencedik általános elnöke, visszaemlékszik, amikor összegyűjtötte a szél által a fákról lerázott gyümölcsöket, eltette azokat üvegekben, majd pedig olyan nőtestvéreknek adta, akik nehéz körülmények között voltak. E szolgálati lehetőség által jobban megtanulta méltányolni a Segítőegylet célját.

A segítőegyleti vezetők szerves részei voltak az egyházi jóléti rendszernek. Általános, cöveki és egyházközi szinteken is részt vettek a jóléti bizottsági gyűléseken, befolyásuk volt a döntéshozatalra, illetve összehangolták a jóléti erőfeszítéseket. Erre az összhangra feltétlenül

szükség is volt, ahogy az egyházi jóléti program farmokból, gyárakból, elosztóközpontokból és más intézményekből álló rendszere egyre bővült. 1969-ben a Segítőegyleti Szociális Intézmény Részleg beolvadt az Egyházi Jóléti és Szociális Intézménybe.

A jószívűség kötelékeinek megerősítése

1939 és 1945 között a világ nagy részét felforgatta a második világháború. E világméretű konfliktus az egyházi programok legtöbbször hatással volt. 1940 márciusában ifj. J. Reuben Clark elnök, Heber J. Grant elnök első tanácsosa, gyűlést tartott a segédszervezeti elnökökkel, hogy felülvizsgáljanak minden programot és tevékenységet. Négy alapvető célt vázoltak fel az egyház minden ága számára: „az egyházi tevékenységek következtében a tagokra háruló »egyre növekvő« terhek könnyítése; a püspökök terhének mérséklése; a nagy, drága gyülekezeti házakat igénylő programok számának csökkentése, valamint az egyház költségeit a bevételek keretein belül tartani”. A Segítőegyletet és a többi szervezetet arra kérték, hogy „erősödjének meg, működjenek együtt, hagyják el a nem kívánt dolgokat, egyszerűsítsenek, és úgy alakítsák a munkájukat, hogy együtt tudjanak működni az [Első] Elnökséggel a fent említett célok elérésében”¹⁹.

A család megóvása

A programok egyszerűsítésével az egyházi vezetők fő célja az volt, hogy megóvják a családokat. A papsági és a segédszervezeti vezetők aggódtak, hogy a második világháború következtében széthullanak az otthonok és a családok. Amikor a férfiak elmentek a háborúba, az asszonyoknak kellett eltartaniuk a családjukat, miközben nélkülözniük kellett férjük és idősebb fiaik segítségét. Az egyházi vezetők ismét arra ösztönözték azokat az édesanyákat, akiknek a gyermekei még otthon éltek, hogy amennyiben lehetséges, próbálják meg úgy eltartani őket, hogy közben nem kell teljes időben az otthonon kívül dolgozniuk. E vezetők arra buzdították a segítőegyleti nőtestvéreket, hogy fejlessék ki az önellátás alapvető készségeit: tűzött takarók és ruházat készítését, kertészkedést, valamint gyümölcsök és zöldségek tartósítását és raktározását. Ugyancsak kihangsúlyozták az anyák lelki szerepét az otthon falain belül. A háború sújtotta nemzeteknek olyan jóra való fiatal állampolgárookra volt szükségük, akik megtanulták az erkölcsösség és becsületesség leckéit az édesanyjuktól.

Együttműködés a közösségi szervezetekkel és a papsági fivérekkal

Csakúgy, mint a korábbi világháború idején, a Segítőegylet tagjai az Egyesült Államokban most is önként jelentkeztek és támogatták más,

kiváló szervezetek erőfeszítéseit. 1942-ben több mint 10 000 segítőegyleti nőtestvér végezte el a Vöröskereszt házigondozói, elsősegélynyújtói és táplálkozástudományi tanfolyamait. Az egyház továbbá dohányzásellenes és alkoholelles kampányokat támogatott a katonaságban szolgáló utolsó napi szentek egészségének megőrzése érdekében. E programok támogatásán, valamint könyörületes, jószívű szolgálatukon keresztül a segítőegyleti nőtestvérek jó egészséget és jóindulatot hirdettek az embereknek.

Ez a szoros együttműködés időszaka volt a segítőegyleti nőtestvérek számára, mind a közösség tagjaival, mind pedig a papsági vezetőkkel. Amy Brown Lyman nőtestvér, aki a Segítőegylet nyolcadik általános elnökeként szolgált a második világháború java része alatt, ezt mondta:

„Azt hiszem, az egyik dolog, amit mindenél többre becsültem..., az a támogatás volt, melyet a Segítőegyletben lévő nők mindig is megkaptak a papságtól – az egyház általános felhatalmazottaitól, valamint a helyi papságviselőktől, különösen az egyházközségek püspökeitől.

Az általános felhatalmazottak a segédszervezetek mormon női vezetőinek nem csupán kivételes lehetőségeket adtak az egyházban, hanem buzdították őket a más emberbaráti képviselőkkel való együttműködésükben is.”²⁰

Gertrude Zippro, középén, nővéreivel és gyermekeivel

Az együttműködés egyik példája az indián diákok elhelyezését segítő program volt, melyet 1947-ben kezdeményeztek Spencer W. Kimball elder támogatásával, aki akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának volt a tagja. E program segítségével fiatal amerikai indiánok kaptak meghívást kisebb közösségekből, hogy egy ideig utolsó napi szent családokkal éljenek olyan helyeken, ahol megfelelő iskolai oktatásban részesülhetnek, és ahol az egyház már kellően erős. A program arra ösztönözte e fiatalokat, hogy bővítsék tapasztalataikat, továbbá elősegítette a különböző kultúrák közötti egyetértést.

A segítőegyleti vezetők, különösen Belle S. Spafford nőtestvér, a Segítőegylet kilencedik általános elnöke,

*„Örök boldogságunk
annak függvénye,
hogy milyen mértékben
áldozzuk fel magunkat
mások megsegítésére.”*

George Albert Smith

*In Conference Report,
Oct. 1936, 71*

Kimball elder irányítása alatt segítettek a program igazgatásában. Számos nőtestvér szolgált a fiatalokat azáltal, hogy úgy nevelte őket, mintha a saját gyermekei lettek volna. A program 1996-ig folytatódott. Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumából, később a következő észrevételt tette: „Az indián diákok elhelyezését segítő program elérte a célját, így hát beszüntették. Mindig így van ez. [...] Lebontjuk az állványt, amikor befejeződik az építkezés.”²¹

„Krisztus tiszta szeretete”: tettekre váltott jószívűség

Az Európában élő segítőegyleti nőtestvérek óriási károkat szenvedtek el a második világháború miatt. Mindemellett dicséretes bátorságról tettek tanúságot, amikor a szívszaggató

körülmények ellenére tovább szolgálták egymást. Hithűek maradtak, és továbbra is bizonyosságukra és Jézus Krisztus engesztelésére támaszkodtak. Akkori életük és bizonyosságuk valóban inspirálóan hat ránk.

A háború után Maria Speidel, aki a Németországi Stuttgart Kerület segítőegyleti elnökeként szolgált, ezt írta:

„Az elmúlt öt év nehéz volt, és mindannyian nagyon alázatossá váltunk. Az Úrba vetett bizalmunk, valamint az egyházaról való bizonyosságunk jelentették az erőnk forrását. Irgalmában megőrzött minket, és bár sokat szenvedtünk, rengeteg erőt kaptunk az Úrtól. Néhányan közülünk minden földi vagyonukat elvesztették, minden kézzel fogható dolgot, ami valaha is kedves volt szívünknek, és amikor azt mondjuk: »jobb Istennel járni a sötétben, mint

Amy Brown Lyman

a Segítőegylet nyolcadik általános elnöke

„Vajmi keveset láttak még a szervezet kezdeti tagjai abból..., hogy szeretett Egyletük mily naggyá női ki magát.”

Amy Brown Lyman

Relief Society Magazine, Mar. 1944, 139

*„...a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart”
(Moróni 7:47)*

nélküle a világosságban», akkor tudjuk, miről beszélünk. [...]

Örömmel énekeljük Sion dalait, és az Úrba vetjük bizodalunkat, aki minden dolgot jóra fordít.”²²

Gertrude Zippro, egy másik kerületi segítőegyleti elnök, számos éjszakán át járt Istennel a sötétben, hogy nőtestvéreit szerethesse és szolgálhassa. Abban az időszakban élt Hollandiában, amikor az ország katonai megszállás alatt állt. Mivel az örök gyakran megállították és átkutatták az utazókat, mindig magánál hordta személyes okmányait, hogy ellátogathasson a kerületen belüli gyülekezetek Segítőegyleteibe.

Zippro nőtestvér fia, John, elmondta, hogy „egyre veszélyesebbé vált az utcán tartózkodni éjszaka az öt évig tartó megszállás során”. Édesanyja odaadására visszaemlékezve ezt mondta: „El tudjátok képzelni, édesanyám milyen bátran nézett szembe a körülményekkel, amikor oly sok alkalommal éjszaka indult el biciklivel, hogy meg tudjon látogatni egy másik gyülekezetet? Nem számított, hogy érezte magát vagy milyen állapotok uralkodtak – idézte fel –, ő elvégezte a feladatát. Micsoda egyszerű asszony és vezető volt! Semmi kétségem afelől, hogy maga az Úr választotta ki őt arra, hogy abban az időszakban ő legyen a Segítőegylet elnöke.”

Zippro nőtestvér fia a következő észrevételt tette: „Bizonyosan tökéletesen bízott az Úrban, hogy képes volt újra és újra elindulni az adott körülmények között, nem tudva, milyen akadályokkal kerülhet szembe.”²³

Dániában elviselhetőbb volt a szentek helyzete, mint sok más országban. Volt élelmük, így hát megosztották azt a kevésbé szerencsés szomszédaikkal. Eva M. Gregersen, a Dániai Misszió segítőegyleti elnöke, ezt mondta: „A háború alatt magunkra vállaltuk annak felelősségét, hogy segítsünk az éhező testvéreinknek, Norvégia lakóin. A misszióirodával összefogva pénzt ajánlottunk fel erre a célra, valamint havonta számos jól megrakott élelmiszercsomagot küldtünk norvég fivéreinknek

és nőtestvéreinknek, akik kimondhatatlanul hálásak voltak ezért.”²⁴

Hugh B. Brown elnök élő tanúja lehetett e jószívű cselekedetnek. 1937 és 1939 között a Brit Misszió elnökeként szolgált, 1939 és 1945 között az európai utolsó napi szent katonák koordinátoraként, majd 1945 és 1946 között ismét a Brit Misszió elnökeként. Később a Tizenkét Apostol Kvóruma és az Első Elnökség tagja lett. A következő jelentést tette arról a szolgálatról, melyet a segítőegyleti nőtestvérek között látott a második világháború alatt:

„Segítőegyleti nőtestvérek százai élnek háborús övezetben, ahol legalább olyan veszélyeknek, megpróbáltatásoknak és nehézségeknek vannak kitéve, mint a férfiak a harcmezőn. E bátor nők nem adták fel a szinte áthidalhatatlan akadályok ellenére sem. [...]

Együtt térdelni e nőkkel, és hallani imájukat, ahogy megköszönik Istennek az egyszerű áldásaikat, hogy megóvta az életüket és a szeretteik életét, valamint hálát adnak szűkös élelmükért és ablak nélküli otthonaikért, az egyszerre inspiráló számunkra és feddésként is szolgál sokunknak, akiknek anyagi áldásai messze meghaladják az itt élőkéit, mégis gyakran panaszkodunk, hogy megfosztottak bennünket néhány luxuscikktől.”²⁵

Hedwig Biereichel, egy kelet-németországi nőtestvér, élelmet ajánlott fel az éhező orosz hadifoglyoknak, habár őt és a családját szintén

börtönbe zárhatták vagy akár agyon is lőhették volna egy ilyen jólelkű tettért.²⁶ Évekkel később interjút készítettek vele a tapasztalatairól, ahogyan számos más emberrel is, aki hasonló megpróbáltatásokat élt át a második világháború alatt. A riporter minden egyes interjú végén feltette a kérdést: „Hogyan sikerült megtartania a bizonyosságát mindezen megpróbáltatások során?” A riporter a kérdésre adott válaszokat a következő mondattal összegezte: „Nem én tartottam meg a bizonyosságomat abban az időben – a bizonyosságom tartott meg engem.”²⁷

Mire 1945-ben véget ért a második világháború, a segítőegyleti nőtestvérek világszerte sok bánatot és nélkülözést szenvedtek el. Mindezek ellenére azonban tovább szolgálták egymást, támaszt nyújtottak a családoknak, és megerősítették a bizonyosságaikat.

Oly sok szenvedés és önzetlen szolgálat tanújaként Amy Brown Lyman nőtestvér kijelentette:

„Bizonyság[om] jelentette a horgonyt és a támaszt számomra, ebben rejlett megnyugvásom az öröm és a hála idején, valamint vigaszom a bánat és kilátástalanság idején. [...]

Hálás vagyok azért a lehetőségért, hogy... a Segítőegyletben szolgálhattam, ahol felnőtt életem nagy részében oly boldogan és elégedetten munkálkodtam annak több ezer más tagjával együtt. Meglátogattam őket az otthonukban,

aludtam az ágyukban, ettem az asztalukról, és így megismertem jellemük szépségét, az önzetlenségüket, a megértő szívüket, a hithűségüket és az áldozataikat. Minden tisztelem e nagyszerű, szolgálattal teli nőtestvériségé.”²⁸

A megpróbáltatás és bizonytalanság idején a segítőegyleti nőtestvérek világszerte követték Mormon intését, mely szerint „ragaszkodjatok... a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között”. Tanúsították, hogy tökéletesen értik, hogy míg „minden dolognak el kell múlni... , a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart”²⁹. Újra és újra hűek maradtak jelmondatukhoz: „A jószívűség soha el nem múlik.”

6. FEJEZET

Világméretű nőtestvériség

*E nagyszerű nőtestvériség védelmet
jelent majd mindannyiótok számára és
a családok számára is. A Segítőegylet olyan,
mint egy menedékhely – a biztonság és oltalom
helye –, az ősi idők szentélye. Benne biztonságban
lesztek. Védőfalként vesz körül
minden egyes nőtestvért.*

Boyd K. Packer

Világméretű nőtestvériség

Amikor Joseph Smith próféta összegyűlt a segítőegyleti nőtestvérekkel Nauvooban, megtanította nekik, hogy a fizikai szolgálat mellett lelkileg is erősíteniük kell az embereket (lásd a 2. fejezetet). E tanácsot alapul véve a segítőegyleti nőtestvérek szeretetre és biztonságra letek az élet viharai közepette, miközben együtt szolgáltak. Megosztották Jézus Krisztus evangéliumát egymással és a körülöttük lévőkkel. A Segítőegylet az oltalom helyévé vált a világ előtt – a menedék helyévé – és a világosság központjává a világ számára – a jóra való hatás helyévé.

A Utah állambeli Ogdenben tartott egyik segítőegyleti gyűlésen Eliza R. Snow nőtestvér, a Segítőegylet második általános elnöke, hálásan ismerte el a nőtestvérek arra irányuló erőfeszítéseit, hogy fizikailag és lelkileg is megerősítsék egymást. Elmondta nekik, hogy bár az egyház nem jegyezte fel minden egyes adományukat, melyet a szükséglet látók megsegítésére tettek, az Úr pontos feljegyzést készített szabadító munkájukról:

„Nagyon is tisztában vagyok vele, hogy rengeteg felajánlás soha nem kerül majd bele a [feljegyzések] könyvébe. Joseph Smith próféta

A segítőegyleti nőtestvérek szeretetre és biztonságra letek az élet viharai közepette, miközben egymást szolgálják

azt mondta, hogy ezt az egyület azért hozták létre, hogy lelkeket mentsen meg. Mit tettek a nőtestvérek azért, hogy visszanyerjék azok szívét, akik eltávolodtak? – Hogy meglágyítsák azok szívét, akik elhidegültek az evangéliumtól? – Egy másik könyv is íródott a hitetekről, a kedvességeitekről, a jó cselekedeteitekről és szavaitokról. Létezik egy másik feljegyzés is. Semmi sem merül feledésbe.”¹

Egy mennyei feljegyzés készül a segítőegyleti nőtestvérek munkásságáról, miközben felkarolják azokat, akik szívében kihunyt a láng, és akiknek hitre, jóságra, jó cselekedetekre és kedves szavakra van szükségük.

Világméretű nőtestvériség

Az 1900-as évek közepén, amikor a világ a háborúk és természeti katasztrófák okozta pusztításoktól szenvedett, a Segítőegylet munkája tovább bővült. Hűen a szervezet céljaihoz – melyek a hit és a személyes igazlelkűség gyarapítása, a családok és az otthonok megerősítése, valamint a szükségét szenvedők felkutatása és megsegítése – a Segítőegylet menedéket nyújtott az utolsó napi szent nőtestvéreknek, és továbbra is jó hatást gyakorolt másokra. 1947-ben a Segítőegylet általános elnöksége (Belle S. Spafford, Marianne Sharp és Gertrude Garff nőtestvérek) a következőket tanította: „Gyógyító küldetés a miénk, amely nagyobb szívet, gyengédebb érintést és szilárdabb akaraterőt követel.”²

Akkoriban néhány kormány politikai korlátozásokat eszközölt, sőt még fizikai korlátokat is emelt. E korlátozásokat és korlátokat – mint például a vasfüggöny és a berlini fal – azért hozták létre, hogy bizonyos embereket korlátozzanak, másokat pedig kizárjanak. Ezzel elmentében a segítőegyleti nőtestvérek egy olyan menedék lelki falait építették fel, melynek célja

a védelem és a befogadás volt. Világméretű nőtestvériséggé alakultak, és meghívtak másokat is, hogy csatlakozzanak hozzájuk.

Még az olyan országokban is, ahol politikai határok és törvények gátolták a nyílt vallásosságot, a Segítőegylet tagjai szoros köteléket éreztek maguk és a világszerte élő nőtestvéreik között. Titkon hírek maradtak a visszaállított evangéliumról való bizonyosságukhoz, valamint a Segítőegylet céljaihoz.

1980-ban Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint felesége, Donna, meglátogattak egy Segítőegyletet Csehországiában (ma Cseh Köztársaság és Szlovákia). Packer elnök később így emlékezett vissza:

„Nem volt könnyű vízumot kapni, és nagyon óvatosak voltunk, hogy ne veszélyeztessük azon egyháztagjaink biztonságát és helyzetét, akik nemzedékeken át azért küzdöttek, hogy életben tartsák a hitüket a kimondhatatlan elnyomás közepette.

A legemlékezetesebb gyűlést egy emeleti szobában tartottuk. A sötétítőfüggönyök be voltak húzva. Noha este volt, a gyűlésen résztvevők különböző időpontokban és eltérő irányból érkeztek, hogy ne hívják fel magukra a figyelmet.

12 nőtestvér volt jelen aznap. Sion himnuszait énekeltük olyan énekeskönyvekből, melyekben kotta nélkül volt a szöveg, és melyeket több mint 50 évvel azelőtt nyomtattak.

A Segítőegylet tagjai összegyűlnek a nőtestvériség körében

[A leckét] egy kézzel készített könyv oldalairól tanították nagy áhítattal. [...]

Elmondtam azoknak a nőtestvéreknek, hogy a világ legnagyobb és minden tekintetben a legnagyobb női szervezetéhez tartoznak. Joseph Smith próféta szavait idéztem, melyeket akkor mondott, amikor ő és a Fivérek megszervezték a Segítőegyletet. [...]

Ott volt közöttünk a Lélek. A drága nőtestvérek, kiknek viselkedése előkelőséget és tiszteletet tükrözött, nyíltan könnyeztek.

Elmondtam nekik, hogy hazatértemkor egy segítőegyleti konferencián kell beszédet mondanom; üzennek-e valamit a nőtestvéreknek? Jó néhányan lejegyezték a gondolataikat; minden egyes üzenet, igen, mindegyik, az adakozás lelkiségében íródott – egyik sem tartalmazott

*„Arra választottak ki
benneteket, hogy Istent
követő, hithű nők
legyetek ebben a korban,
és felülkerekedjétek a
kicsinyességen, a plety-
kálkodáson, az önzésen,
az erkölcstelenségen, és
az istentelenség minden
más formáján. Ismerjétek
fel isteni születési
jogotokat Mennyei
Atyánk leányaiként!”*

*Howard W. Hunter
Ensign, Nov. 1992, 97*

kérést. Soha nem felejttem el, amit az egyik nőtestvér írt: »A nőtestvérek egy kis köréként saját szívünket és gondolatainkat küldjük minden nőtestvérnek, és könyörgünk az Úrnak, hogy segítsen tovább haladnunk előre.«

E szavak, *a nőtestvérek köre*, mély benyomást tettek rám. Láttam magam előtt, ahogy egy körben állnak, amely túlnyúlt azon a szobán, és körbevette az egész világot.”³

E gyűlésre visszaemlékezve Packer elnök ezt mondta: „Egy pillanatra ott álltam abban a körben, és mindkét oldalról éreztem a hit, a bátorság és a szeretet lüktetését.”⁴

Ilyen hit, bátorság és szeretet egyesülése alkotja a segítőegyleti nőtestvérek örökségét mindenhol. Henry B. Eyring elnök az Első

Elnökség tanácsosaként arra buzdította a segítőegyleti nőtestvéreket, hogy osszák meg ezt az örökséget. „Azzal adjátok tovább az örökséget, hogy segítetek másoknak is szívükbe fogadni a jószívűség ajándékát – mondta. – Akkor aztán ők is tovább tudják majd adni másoknak. A Segítőegylet történelme szavakban és számokban került feljegyzésre, de öröksége egyik szívtől adatik tovább a másíknak.”⁵ Ez történik a segítőegyleti nőtestvérek körében.

A menedék helye

A Segítőegylet korai napjai óta a nőtestvérek menedékhelyet biztosítottak – a gyógyulás, a szeretet, a kedvesség, a gondoskodás és a hovatartozás helyét. Nauvooban a nőtestvérek

Belle S. Spafford

a Segítőegylet kilencedik általános elnöke

„Az évek során a Segítőegylet célja pontosan olyan állandó maradt, mint amennyire az igazság is állandó. Azok a célok, amelyek fontosak voltak a Nauvooban élő maréknyi nőnek, ma is fontosak a nőknek világszerte. Ez a Segítőegylet csodája. Sok éve dolgozom már a Segítőegyletben, és csak most kezdem meglátni, mily nagyszerű is!”

Belle S. Spafford

Ensign, June 1974, 15

„...nem számít, merre [megy egy család], egy egyházi családnak várja őket” (Boyd K. Packer)

menedékre leltek a Segítőegyletben, amikor egymás hitére és képességeire támaszkodtak, illetve megosztották élmüket és ruháikat egymással. Ez tovább folytatódott, amikor átkeltek a síkságon, és letelepedtek Utah tartományban. És most, ahogy az egyház világszerte növekszik, a nőtestvérek továbbra is menedékre lelnek a Segítőegyletben.

Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „E nagyszerű nőtestvériség védelmet jelent majd mindannyiótok számára és a családok számára is. A Segítőegylet olyan, mint egy menedékhely – a biztonság és oltalom helye –, az ősi idők szentélye. Benne biztonságban

lesztek. Védőfalként vesz körül minden egyes nőtestvért.”⁶

1999-ben Bobbie Sandberg, egy fiatal feleség és édesanya, családjával az Egyesült Államokból Tajvanra költözött. Habár mindössze hat hónapot töltött ott, mialatt ő és a férje angolórákat tartott, tajvani nőtestvérei körbevették őt a Segítőegylet oltalmazó lelkületével.

Ez az oltalom különösen akkor nyilvánult meg, amikor szörnyű földrengés sújtotta az országot, melynek epicentruma Sandbergék otthonának közelében volt. A lakhelyükül szolgáló iskola mindkét oldalán összeomlottak az épületek. Az első nagy rázkódást követő néhány órán belül Sandberg nőtestvér segítőegyleti elnöke már meg is jelent a családnál, akár egy könyörületes angyal, hogy megtudja, mire van szükségük, és hogyan segíthet nekik. Mivel az utak és az épületek többsége tönkrement, és minden kommunikációs vonal megszakadt, e gondoskodó elnök egyetlen járművel tudott csak közlekedni: átbiciklizett a romokon, míg számos nőtestvért meg nem látogatott az egyházközségeiből.

A fizikai felfordulás közepette Sandberg nőtestvér a Segítőegylet biztonságot nyújtó oltalmát élvezte. Segítőegyleti elnöke az egyházközségében lévő minden egyes nőtestvér biztonságával és szükségletével törődött.

Sandberg nőtestvérhez hasonlóan világszerte számos utolsó napi szent tanúsíthatja Packer

elnök alábbi kijelentésének igaz voltát: „Milyen vigasztaló tudni, hogy nem számít, merre [megy egy család], egy egyházi család várja őket. Attól a naptól, hogy megérkeznek, a férfi egy papsági kvórumhoz, a nő pedig a Segítő-egyletbe fog tartozni.”⁷

A jóra való hatás helye

Belle S. Spafford nőtestvért 1945 áprilisában hívták el a Segítőegylet kilencedik általános elnökének, George Albert Smith elnököt pedig mintegy hat héttel később választották el az egyház nyolcadik elnökének. Smith elnök arra buzdította Spafford nőtestvért és az összes segítőegyleti nőtestvért, hogy nyújtsanak fizikai támogatást azoknak az embereknek, akik továbbra is a második világháború következményeitől szenvednek. Arra kérte továbbá őket, hogy éreztessék befolyásukat a világban élő összes nő között. Ezt mondta: „Amikor Joseph Smith próféta elfordította a kulcsot a női nem egyenjogúságához, akkor azt az egész világ számára tette.”⁸

A Segítőegyleti Épület – a jóra való hatás középpontja

1945 októberében bejelentették egy segítőegyleti épület megépítésének tervét.⁹ 1947 októberében az Első Elnökség jóváhagyta a Belle S. Spafford nőtestvér által benyújtott javaslatot: megkérték a Segítőegylet minden

Segítőegyleti Épület, Utah, Salt Lake City, 1956

tagját, kiknek létszáma akkor 100 000 volt, hogy adományozzon öt dollárt a terv megvalósításához. A nőtestvérek a világ minden tájáról küldtek adományokat. Néhányan műtárgyakat is küldtek szülőházjukból, hogy azzal díszítsék az épület belsejét. A nőtestvérek egy év alatt 554 016 dollárt gyűjtöttek össze.

Spafford nőtestvér kijelentette: „Ez a teljesítmény óriási anyagi értékkel bír, ám nem csupán anyagi értékkel. Számos kézzel nem fogható érték is képviselve van – felbecsülhetetlen értékek –: azon tiszteletbeli pozícióért való hála, melyet a nők az evangélium tervében élveznek; az egylet munkásságának isteni eredetéről való bizonyosság; hála azért a szolgálati lehetőségért, mely az egyházban lévő nőtestvéreknek adott...; a vezetők iránti hűség; és egy egyszerű ügy iránti önzetlen odaadás. Ez az egyletben rejlő nagyság megnyilvánulása.”¹⁰

A Salt Lake templomtól északkeletre található épületet 1956. október 3-án szentelték fel. A felszentelő imát David O. McKay elnök, az egyház kilencedik elnöke mondta, melyben arról az egész világra kiterjedő hatásról beszélt, mely az épületből áradni fog: „Hogy az egyházon belüli és kívüli szükségét látók és szenvedők iránti szolgálatukat még hatékonyabbá tegyék, a Segítőegylet az egyház tagjainak segítségével felépítette ezt a gyönyörű segítőegyleti otthont.”¹¹

1984 óta az épület helyet adott a Fiala Nők általános elnöksége, valamint az Elemi általános elnöksége irodáinak is.

Hatás a más hitet valló emberekre

Spafford nőtestvér tanulságos leckét kapott George Albert Smith elnöktől arról, hogy meg kell osztani az egyház értékeit a világban élő nőkkel. Nem sokkal azután, hogy a Segítőegylet általános elnökeként támogatták, levelet kapott a Nők Országos Tanácsától, melyben tájékoztatták a New York Cityben tartandó éves gyűlésükről.

Spafford nőtestvér korábban már részt vett ezeken a gyűléseken, és a múlt tapasztalatait számba véve ő és tanácsosai hetekig fontolgatták a meghívás elfogadását.

Úgy határoztak, javasolni fogják az egyház elnökének, hogy a Segítőegylet többé ne vegyen részt azokon a tanácsokon.

Előterjesztettek hát egy javaslatot, melyben felsorolták a döntésük mellett szóló összes érvet.

Spafford nőtestvér reszketve és bizonytalanul helyezte a papírt George Albert Smith elnök asztalára, mondván: »A Segítőegylet elnöksége javasolni kívánja, hogy az Általános Testület szüntesse meg tagságát a Nők Országos, illetve Nemzetközi Tanácsában, az ezen az iraton felsorolt okok miatt.«

Smith elnök alaposan átolvasta a beadványt. Megkérdezte, igaz-e, hogy több mint ötven éve tagjai a tanácsnak.

Belle S. Spafford nőtestvér, balra, a Nők Nemzetközi Tanácsának konferenciáján

Spafford nőtestvér elmagyarázta, milyen költséges New Yorkba utazni, mennyi időt vesz igénybe, és ecsetelte, milyen megaláztatásban volt részük időnként. Azért javasolta, hogy lépjenek ki, mert »nem kapunk semmit ezektől a tanácsoktól«.

Ez a bölcs, öreg próféta hátradőlt a székében, és nyugtalan tekintettel nézett a szemébe. »Azért akarnak kilépni, mert nem kapnak tőle semmit?« – kérdezte.

»Ezt érezzük« – válaszolta Spafford nőtestvér.

»És mondja – kérdezte a próféta –, maguk mit adnak bele?

Spafford nőtestvér – folytatta –, most nagyon meglepett. Ön mindig csak arra gondol, hogy mit kaphat? Nem gondol arra, hogy vajon Ön mit adhat?«

Visszaadta neki az iratot, kezét rázott vele, majd nagyon határozottan ezt mondta: »Továbbra is maradjanak tagjai ezeknek a tanácsoknak, és éreztessék a hatásukat!«¹²

Spafford nőtestvér így is tett. Részt vett a Nők Országos Tanácsában és a Nők Nemzetközi Tanácsában, és évekig vezetői pozícióban szolgált mindkét szervezetben. Szilárdan kiállt Jézus Krisztus evangéliumának tantételei, valamint a Segítőegylet céljai mellett.

Minden alkalommal, amikor Spafford nőtestvér részt vett a Nők Nemzetközi Tanácsán (NNT), a „társadalmi és erkölcsi jólét” ülésére osztották be. Így számolt be róla:

„Egy alkalommal tiltakoztam az ellen, hogy visszamenjek a társadalmi és erkölcsi jólét [ülésere], és abban az időben nagyon jóban voltam az NNT elnökével. [...] Azt mondtam: »Mindig erre az ülésre megyek be, és már annyira visszataszítóvá váltak az ott elhangzó ügyek, hogy nagyon jól esne a változás.« Az elnök így válaszolt: »Nos, természetesen joga van hozzá, elintézem Önnek.«

Nem sokkal később visszajött, és ezt mondta: »Nem tudjuk megadni Önnek, amit kér, mert a tanácsa ragaszkodik hozzá, hogy a társadalmi

Segítőegyleti nőtestvérek és teljes idejű misszionáriusok a texasi San Antonióban, 1950 körül

és erkölcsi jólétnél maradjon.« Majd így folytatta: »Talán érdeklí, miért kéri ezt. Az Ön országos elnöke azt mondja, hogy mindig az egyháza álláspontja mellett áll ezekben az ügyekben, és mivel ismerik a mormon egyház álláspontját, úgy érzik, biztonságot nyújt, ha Ön velük van.«¹³

Az ezekben a szervezetekben lévő nők tudták, hogy barátjuk, Belle Spafford az egyház tantételei mellett foglalja majd állást, és szükségük volt az ilyesfajta bölcses- ségre és erőre. 1954-ben megválasztották az amerikai delegáció élére a Nők Nemzetközi Tanácsának Helsin- kiben tartott konferenciájára. Miközben a konferenciát megnyitó felvonuláson a menetet vezette, gondolatai visszakalandoztak a múltba:

„Ahogy ránéztem az oly sok nemzetből álló tün- döklő közönségre..., hirtelen eszembe jutottak a pionír [segítőegyleti] vezetők szavai...: »álljunk a világban élő nők élén«..., »a nők jogaiért Sionban, és a nők jogaiért minden nemzetben«. [...] Tudtam, hogy pionír veze- tőink isteni sugalmazás által ismerték a Segítőegylet rendeltetését. [...] Meggyőződésem, hogy eljött az ideje, hogy a Segítőegylet befolyását világszerte érezzék a nők körében.“¹⁴

1987-ben az Első Elnökség azt tanácsolta a Segítő- egyletnek, hogy lépjenek ki a Nők Országos Tanácsából, illetve a Nők Nemzetközi Tanácsából. Eljött az ideje, hogy a Segítőegylet általános elnöksége több energiát fordítson a rohamosan növekvő világméretű szerve- zetére, mint más nemzeti és világméretű ügyekre. Az egyház növekedésével azonban az utolsó napi szent nők továbbra is éreztették hatásukat az egész világon – a

*„Amikor érdemességünk
által méltóvá válunk,
amikor hittel, semmit
nem kételkedvén végez-
zük a számunkra kijelölt
feladatokat, amikor a
Mindenható sugalmazá-
sára törekszünk köteles-
ségünk teljesítésében,
akkor csodákra vagyunk
képesek.“*

Thomas S. Monson

*In Conference Report,
Apr. 1988, 52; vagy Ensign,
May 1988, 43*

közösségeikben, az iskoláikban, valamint kiváló helyi szervezetekben. Követték a Smith elnök és Spafford nőtestvér által felállított mintát: arra gondoltak, mit adhatnak, nem pedig arra, hogy mit kaphatnak.

Az érdeklődők és az új megtértek felkarolása és tanítása

Az egyház világméretű növekedésével a Segítőegylet a jóra való hatás helye lett az érdeklődők és az új megtértek számára. E befolyás magában foglalja az új egyháztagoknak adott lehetőséget a szolgálatra és a vezetésre. Silvia H. Allred nőtestvér, aki jelenleg tanácsosként szolgál a Segítőegylet általános elnökségében, mesélt az édesanyjáról, Hilda Alvarengáról, aki az El Salvador-i San Salvadorban gyülekezeti segítőegyleti elnökként szolgált:

„Édesanyám új megtért volt az egyházban, amikor San Salvadorban, kis [gyülekezetünkben] elhívták a Segítőegylet elnökének. Megmondta a gyülekezeti elnöknek, hogy tapasztalatlanak, felkészületlennek és alkalmatlannak érzi magát. A harmincas éveiben járt, csekély iskolázottsággal. Egész életét a férjéről és hét gyermekéről való gondoskodásnak szentelte. A gyülekezeti elnök mégis elhívta.

Én pedig láttam, amint édesanyám felnő a feladathoz. A szolgálat során vezetői készségeket tanult, és új ajándékokra tett szert – ide tartozott a tanítás, a nyilvános felszólalás, a

gyűlések, tevékenységek és szolgálati projektek tervezése és megszervezése. Hatással volt a

Hilda Alvarenga

nőkre [a gyülekezetben]. Szolgált és egymás szolgálátára tanította őket. A nőtestvérek szerették és tisztelték. Segített nekik ajándékaik és tehetségeik felfedezésében,

használatában és kifejlesztésében; segített nekik abban, hogy a királyság és erős lelki családok építői legyenek. Hű maradt az általa megkötött templomi szövetségekhez. Amikor elhunyt, meg volt békélve Alkotójával.

A Segítőegyletben tanácsosként vele szolgáló egyik nőtestvér évekkal később levelet írt nekem: »Édesanyád olyan valaki volt, aki megtanította nekem, hogyan váljak azzá, aki most vagyok. Jóságútséget, kedvességet, tisztességet és elhívásaink iránti felelősségtudatot tanultam tőle. Ő volt a mentorom és a példaképem. Most 80 éves vagyok, és hű maradtam a Szabadítóhoz és az Ő evangéliumához. Missziót szolgáltam, és az Úr szerfelett megáldott engem.«¹⁵

Ez az odaadó segítőegyleti elnök segített megerősíteni azon nőtestvérek bizonyosságát, akik már tagjai voltak a gyülekezetnek. Ápolta továbbá azon nők hitét is, akik érdeklődtek az egyház iránt, illetve nemrégiben keresztkeltek és konfirmáltak. Olyan kezdeményezések élén állt, melyek a Segítőegyletet mindenkit szívesen látó, gondoskodó helyé tették.

A Szabadító ősi apostolaihoz hasonlóan a segítőegyleti nőtestvérek is eszközök lehetnek Isten kezében

Másokra gyakorolt hatás az evangélium megosztása által

Nem sokkal azután, hogy Packer elnök és nőtestvér meglátogatta a nőtestvérek ama kis körét Csehszlovákiában, egy fiatal nő, aki lelki menedék és szeretet után kutatott, és az élet értelmét kereste, szintén bekerült abba a körbe. Olga Kovářovánek hívták, és abban az időben orvostanhallgató volt Brno városában. Az egyetem ráerőltette a diákokra az ateizmus tanait.

Olga úgy érezte, hogy a diákok és a körülötte lévő emberek mind céltalanok. Mély lelki életre éhezett, és ugyanezt az éhséget fedezte fel a barátai és kollégái körében.

Olga az egyetemi évek alatt találkozott Otkar Vojkůvkával, egy 75 éves utolsó napi szent férfival. Később így emlékezett vissza: „Amikor találkoztunk, az életkora ugyan 75 év volt, ám a szívében inkább tizennyolc felé hajlott, és tele volt életörömmel. Ez nagyon szokatlan volt

az akkori cinizmus idején Csehszlovákiában. [...] Láttam rajta, hogy nem csupán művelt volt, hanem azt is tudta, hogyan kell jókedvűen élni.” Olga megkérdezte őt és a családját az élet értelméről, és végül bemutatották őt más egyháztagoknak is. Meg akarta tudni, hogyan lettek boldogságra, és hol olvastak Istenről. Kapott egy példányt a Mormon könyvből, melyet mohón olvasni kezdett.

Olga megtért a visszaállított evangéliumhoz, és elhatározta, hogy megkeresztelkedik. Éjszaka kellett megkeresztelkednie egy erdőben, nehogy felhívják a figyelmet a vallási tevékenységre. Sajnos sok halász volt az erdőben a keresztelője estéjén. Ám miután Olga és a barátai

vártak egy ideig és elmondtak egy szívből jövő imát, a halászok elmentek.

Az egyik egyháztag férfi, aki részt vett Olga keresztelőjén, megkérdezte tőle: „Tudod, miért volt ennyi halász a vízparton ma este?” Majd így folytatta: „Emlékezz rá, hogy amikor Jézus a Galileai tengernél járt, azt mondta Simon Péternek és Andrásnak, akik éppen a tengerbe vetették a hálójukat: »Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok.«” Olga úgy érezte, hogy „a férfi azt értette ez alatt, hogy hamarosan eszköz leszek Isten kezében, hogy fiatalokat hozzak az egyházba”.

Olga pontosan ezt tette. Sok emberre volt hatással, akik igazság és boldogság után kutattak.

Elaine L. Jack

a Segítőegylet tizenkettedik általános elnöke

„Mi egy nagy egész része vagyunk. Szükségünk van egymásra, hogy nőtestvériségünk teljes legyen. Amikor kinyújtjuk karunkat, hogy megragadjuk nőtestoéink kezét, minden földrész felé kinyújtjuk azt, hiszen minden nemzetben jelen vagyunk. Kötődés alakul ki közöttünk, amint megpróbáljuk megérteni, mit mond az Úr számunkra, mivé formál minket. Különböző nyelveken beszélünk, ám egy család vagyunk, melyben egy szív dobog.”

Elaine Jack

Ensign, May 1992, 91

Mivel a hittérítés akkoriban tiltva volt az országokban, ő és a Vojkúvka család elindítottak egy órát, melynek „A bölcsesség iskolája” nevet adták. Az óra során erkölcsi és etikai értékeket tanítottak, hogy segítsenek az embereknek megtalálni a lelkiséget és az örömet az életben. Tanulóik közül sokan érezték a Lélek hatását, és számos lehetőség adódott arra, hogy a csoport néhány tagjával elbeszélgessenek Mennyei Atyánkról és Jézus Krisztus evangéliumáról.¹⁶

Később, amikor Barbara W. Winder nőtestvér a Segítőegylet tizenegyedik általános elnökeként szolgált, lehetősége volt Csehszlovákiába utazni a férjével, Richard W. Winderrel, aki évekkorábban fiatal misszionáriusként szolgált ott. Amint beléptek abba az otthonba, ahol a gyűlést tartották, egy ragyogó fiatal nő lépett oda hozzájuk lelkesen, és ezt mondta: „Üdvözlöm Önöket! Olgának hívnak, és én vagyok a segítőegyleti elnök.” Winder testvér és nőtestvér rögtön észrevette, hogyan sugárzik belőle az Úr Lelkének világossága. Kicsiny gyülekezetének segítőegyleti elnökeként Olga Kovářová jó hatással volt egy politikai elnyomástól és vallási üldöztetéstől szenvedő világban, és segített menedéket nyújtani azoknak, akik csatlakoztak az egyházhoz és a Segítőegylet tagjaivá váltak. Segített megmenteni mások lelkét azáltal, hogy Krisztushoz hozta őket.

Kovářová nőtestvér megtérésének története és misszionáriusi munkája részben betöltik

Spencer W. Kimball, az egyház tizenkettedik elnökének próféciját: „Az egyház utolsó napokban bekövetkező erőteljes növekedésének java részét az idézi majd elő, hogy a világon élő sok derék nő – akik gyakran oly nagy belső lelki érzékenységgel rendelkeznek – tömegesen jönnek majd az egyházba. Ez pedig annak függvényében történik, hogy az egyház nőtestvérei milyen mértékben tanúsítanak igazlelkűséget és tisztaságot az életükben, valamint hogy mennyire látszanak majd különbözőnek és másnak – jó értelemben – a világban élő nőktől.”¹⁷

A szolgálat jobbá teheti a világot

Másokra gyakorolt hatás szolgálat által

1992-ben a nőtestvérek világszerte úgy ünnepelték a Segítőegylet megalakulásának 150. évfordulóját, hogy szolgálati programokon vettek részt a közösségükben. Az általános és helyi papsági vezetők irányítása alatt megszervezett kezdeményezések által a nőtestvérek világszerte érezthették a Segítőegylet hatását. Elaine L. Jack nőtestvér, aki abban az időben a Segítőegylet tizenkettedik általános elnökeként szolgált, ezt mondta:

„Arra kértük a helyi egységek mindegyikét, hogy derítsék ki saját közösségük szükségleteit, és döntsék el, milyen közösségi szolgálatra lenne szükség leginkább. El tudjátok képzelni, milyen hatással volt ez az emberekre ebben a világban?

Az egyik segítőegyleti elnökünk elment az egyik kaliforniai városi tanácshoz, és ezt kérdezte tőlük: »Mit gondolnak, mire lenne szükség ebben a közösségben, amit mi tehetnénk érte?« A férfiak így válaszoltak: »Úgy érte, világszerte 20 000 csoport fogja ugyanezt tenni?« Az elnök igennel válaszolt, mire [az egyik tanács tag] ezt mondta: »Meg fogják változtatni a világot.« És azt hiszem, így is lett..., jobbá tettük. Ez volt az egyik olyan dolog, ami egységessé kovácsolt minket. És oly sok különböző szolgálatot végeztünk! [...] Dél-Afrikában [a nőtestvérek] takarókat varrtak egy idősek otthona lakói részére. [...] Szamoában virágokat ültettek [egy] toronyóra

köré. Oly sok más dolgot tettek hajléktalan szálókban, könyveket adományoztak gyermekeknek, kifestették hajadon édesanyák otthonait, és ehhez hasonlókat. Úgy éreztük, hogy e közösségi szolgálatok nagyszerű hatással voltak mind a nőtestvérekre, mind pedig a közösségekre.”¹⁸

Másokra gyakorolt hatás műveltség által

Miközben a segítőegyleti nőtestvérek közösségi szolgálatokat szerveztek, Jack nőtestvér és a tanácsosai egy világméretű szolgálati projektre koncentráltak: segíteni a nőtestvéreknek megtanulni olvasni. „Úgy éreztük, fontos, hogy a nők a világ minden táján tudjanak olvasni, és sokan vannak, akik nem tudnak. El tudjátok képzelni, hogyan tanítják gyermekeiket, hogyan javítanak a körülményeiken, hogyan tanulmányozzák az evangéliumot, ha nem tudnak olvasni? Arra gondoltunk hát, hogy semmilyen erőfeszítés nem lehet hasznosabb, mint az írni-olvasni tudás előtérbe helyezése. [...] Ezzel célunk arra is irányult, hogy minden nőtestvért élethossziglan tartó tanulásra ösztönözzünk.”¹⁹

Thomas S. Monson elnök, az egyház tizenhatodik elnöke, egyszer találkozott egy

Thomas S. Monson

asszonnyal a Louisiana állambeli Monroe-ban, aki részesült ennek a segítőegyleti szolgálatnak az áldásában, és aki maga is megosztotta ezt az áldást

Az olvasás képessége segít a nőknek körülményeik javításában, az evangélium tanulmányozásában, valamint gyermekeik tanításában

másokkal. Az asszony odalépett Monson elnökhöz a repülőtéren, és így szólt hozzá: „Monson elnök, mielőtt csatlakoztam volna az egyházhoz és a Segítőegylet tagja lettem, nem tudtam olvasni. Nem tudtam írni. Ahogy a családom egyik tagja sem.” Elmondta Monson elnöknek, hogy a segítőegyleti nőtestvérek megtanították olvasni, és most ő segít másoknak elsajátítani ezt a készséget. A beszélgetésük után Monson elnök „eltűnőd[ött], milyen mindent felülmúló örömet érezhetett [az asszony], amikor első alkalommal nyitotta ki Bibliáját, hogy elolvassa az Úr szavait. [...] Aznap ott Monroe-ban – mondta – megerősítést kaptam a Lélek által, mily

*„Ti a világ legnagyobb-
rúbb női szervezetének
tagjai vagytok. Egy
olyan szervezeté, amely
elengedhetetlen részét
képezi Isten földi király-
ságának, és amelyet azért
hoztak létre és azért
működtetnek, hogy
segítsen hithű tagjainak
örök életet nyerni
Atyánk királyságában.”*

Joseph Fielding Smith

*Relief Society Magazine,
Dec. 1970, 883*

Segítőegyleti kórus énekel a Salt Lake Tabernákulumban, 1956

magasztos küldetése a Segítőegyletnek az analfabetizmus elleni küzdelem.”²⁰

A nőtestvérekre gyakorolt hatás, illetve megerősítésük az egyházközösségekben és a gyülekezetekben

Miközben a hithű segítőegyleti nőtestvérek hatásukat éreztették a közösségeikben és világszerte, nem feledkeztek meg egymás megerősítéséről saját egyházközösségeiken és gyülekezeteiken belül sem. Julie B. Beck nőtestvér,

aki később a Segítőegylet tizenötödik általános elnökeként szolgált, testvériségre, menedékre és jó példára lelt a Segítőegyletben, amikor fiatal, tapasztalatlan édesanya és háziasszony volt. Így emlékezett vissza:

„A Segítőegyletet úgy kell megszervezni, összehangolni és mozgósítani, hogy azáltal megerősíthessük a családokat, és segítségével szent menedékké tegyük a világ elől. Ezt évekkal ezelőtt tanultam meg, amikor friss házas voltam. A szüleim, akik a szomszédban

laktak, bejelentették, hogy a világ másik felére költöznek. Mindaddig édesanyám gondoskodó, bölcs és ösztönző példájára támaszkodtam. Most pedig hosszú ideig távol lesz. Ez még az e-mail, a fax, a mobiltelefonok és a webkamerák kora előtt történt, mikor a postai kézbesítés is közismerten lassú volt. Az egyik nap, mielőtt elment, ott ültünk egymás mellett zokogva, majd megkérdeztem: „Ki lesz ezek után az édesanyám?” Az anyukám alaposan végiggondolva, a Lélek és a kinyilatkoztatás erejével – melyet az ilyen helyzetben lévő nők kapnak – azt válaszolta: »Ha többé nem jönnek vissza, ha soha többé nem látnál viszont, ha semmi mást nem tudnék neked soha többé tanítani, bízd magad a Segítőegyletre. A Segítőegylet lesz az édesanyád.«

Anyá tudta, hogy ha beteg lennék, a nőtestvérek gondoskodnának rólam, és hogyha majd gyermekeim születnek, akkor is segíteni fognak. De édesanyám legnagyobb reménye abban volt, hogy a segítőegyleti nőtestvérek erőteljes lelki vezetőim lesznek. Attól kezdve bőségesen volt mit tanulnom e nagyszerű és hithű nőktől.”²¹

A nőtestvérek egyre bővülő köre

Amikor Boyd K. Packer elnök először beszélt nyilvánosan a cseh-szlovákiai segítőegyleti nőtestvérekkel átélt élményéről, egy általános segítőegyleti gyűlésen szólalt fel 1980-ban. Ezt

mondta: „Akkor megláttam a nőtestvérek nagyszerű körében rejlő lehetőségeket.”²² 1998-ban ismét megosztotta ezt az élményét,

Boyd K. Packer

ezúttal az egész egyházhoz szólva egy általános konferenciái beszédben, és a következő megfigyelést tette: „A Segítőegylet mostanra már többet jelent egy körnél;

inkább egy olyan csipkére hasonlít, amely behálózza a földrészeket.”²³

A segítőegyleti nőtestvérek egy Isten által sugalmazott szervezet tagjai, melyet Joseph Smith próféta papsági felhatalmazás alatt hozott létre.

„Az igaz jószívűség nem más, mint a tettekre váltott szeretet. Mindenhol szükség van a jószívűségre”
(Thomas S. Monson)

Ha a nők teljes odaadással részt vesznek a Segítőegyletben, továbbra is menedéket, testvériséget, illetve erőteljes és jó példát nyújtanak majd a többi nőnek. Packer elnök nagyszerű áldást ígért azoknak a nőtestvéreknek, akik ez ügyben munkálkodnak:

„Minden szükségletetek ki lesz elégítve, most és az örökkévalóságban egyaránt; minden mellőzöttség eltöröltetik, minden bántalomért kárpótolnak benneteket. Ez mind a tiétek lehet, még hozzá igen gyorsan, ha elkötelezitek magatokat a Segítőegylet iránt.

A Segítőegyletben végzett szolgálat minden egyes nőtestvért felmagasztal és megszentel. Legyetek mindig tudatában annak, hogy a Segítőegyletbe tartoztok. Amikor elkötelezitek magatokat a Segítőegylet mellett, megszervezitek, működtetitek és részt vesztek benne, akkor olyan ügyet támogattok, amely minden nőt megáld majd, aki annak hatókörébe kerül.”²⁴

A nőtestvériség megerősítése a jószívűség kinyilvánításai által

A segítőegyleti nőtestvéreknek mondott egyik beszédében Thomas S. Monson elnök megosztott néhány gondolatot arról, miként erősíthetik a jószívűség kinyilvánításai a nőtestvériség kötelékeit a Segítőegyletben:

„Úgy vélem, hogy a jószívűség – vagyis »Krisztus tiszta szeretete« – épp ellentéte a kritizálásnak és az ítélkezésnek. A jószívűségről

szólva most nem arra a segítségnyújtásra gondolok, mikor adunk a szenvedőknek a javainkból. Természetesen ez is szükséges és helyénvaló. Ma este inkább az a jószívűség jár a fejemben, mely akkor mutatkozik meg, amikor türelmesek vagyunk mások iránt, és megbocsátók a cselekedeteikkel szemben. Olyan jószívűség, mely megbocsát és türelmes.

Az olyan jószívűségekre gondolok, mely arra ösztönöz minket, hogy ne csak betegség, szenvedés vagy fájdalom idején legyünk együttérzők, könyörületesek és irgalmasak, hanem akkor is, ha mások gyengébbek vagy hibáznak.

Hatalmas szükség van olyan jószívűsége, mely odafigyel a mellőzöttekre, reményt ad a csüggedőknek, és segíti a szenvedőket. Az igaz jószívűség nem más, mint a tettekre váltott szeretet. Mindenhol szükség van jószívűsége.

Olyan jószívűség van szükség, mely nem abban leli örömét, ha mások szerencsétlenségéről értesülhet, és azt továbbadhatja, hanem olyanra, mely tesz is valamit a szerencsétlenül jártak érdekében. [...]

A jószívűség azt jelenti, hogy türelmesek vagyunk azzal, aki bajban hagyott minket. Azt jelenti, hogy nem sértődünk meg egykönnyen. Azt jelenti, hogy elfogadjuk a gyengeségeket és a hibákat. Az embereket olyannak fogadjuk el, amilyenek valójában. Azt jelenti, hogy túltekintünk a fizikai megjelenésen, és azokat a tulajdonságokat nézzük, melyek nem fakulnak

meg az idő múlásával. Azt jelenti, hogy nem skatulyázunk be másokat.

A jószívűség, Krisztus igaz szeretete, szemmel láthatóvá válik, amikor egy csoport fiatal nő egy egyedülálló egyházközségből több száz mérföldet utazik azért, hogy részt vegyen a Segítőegyletük egyik nőtestvére édesanyjának temetésén. A jószívűség akkor mutatkozik meg, amikor az elkötelezett látogatótanítók hónapról hónapra és évről évre visszatérnek ugyanahhoz a közönyös és valamelyest kritikus nőtestvérhez. Amikor nem feledkeznek meg

egy idős özvegyasszonyról, és elviszik az egyházközségi és segítőegyleti tevékenységekre. Érezhető akkor is, amikor a segítőegyleti gyűlésen odafordulnak az egyik magányosan üldögélő nőtestvérhez, és azt mondják: »Gyere, ülj ide mellénk!«

Több száz különféle, apró megnyilvánulás által mindannyian viselitek a jószívűség palástját. Az élet semelyikünk számára sem tökéletes. Ahelyett, hogy ítélkezők és kritikusak lennénk egymással szemben, inkább Krisztus tiszta szeretetével forduljunk útitársainkhoz, akik velünk

Jószívűség árad a meghívásból: „Gyere, ülj ide mellénk!”

... ..

együtt vesznek részt az életen át tartó nagy utazásban. Ismerjük fel, hogy mindegyikünk a tőle telhető legjobban próbál megbirkózni az elé kerülő kihívásokkal, és törekedjünk arra, hogy a *tőlünk telhető legjobb* módon tudjunk segíteni.

A jószívűség, annak meghatározása szerint, a »legmagasabb, legnemesebb, legerősebb fajta szeretet«, »Krisztus tiszta szeretete... és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találtatik, hogy rendelkezik ezzel«.

»A jószívűség soha el nem múlik.« Ez a maradandó segítőegyleti mottó, ez az időtlen igazság vezessen benneteket mindenben, amit csak tesztek. Ez járja át lelketek egészét, és nyilvánuljon meg minden gondolatotokban és cselekedetetekben.”²⁵

„Tiszta vallás”

Óvó gondoskodás és szolgálat a látogatótanításon keresztül

*[K]örülvesznek bennünket olyanok,
akiknek szükségük van a figyelmünkre,
biztatásunkra, támogatásunkra, vigaszunkra
és kedvességünkre... Mi testesítjük meg az Úr
karját itt a földön, és ezért az a feladatunk,
hogy szolgáljuk és felemeljük az
Ő gyermekeit. Ő tőlünk függ.*

Thomas S. Monson

„Tiszta vallás” Óvó gondoskodás és szolgálat a látogatótanításon keresztül

Amikor Jézus Krisztus itt volt a földön, megmutatta nekünk, hogyan éljünk. „Kijelölte ösvényünket, fénye előttünk jár” – írta Eliza R. Snow nőtestvér.¹ Megmutatta, hogyan szolgáljunk – hogyan vigyázzunk egymásra és hogyan erősítsük egymást. Ő az egyes embereket szolgálta, egyenként. Azt tanította, hogy hagyjuk ott a kilencvenkilencet, hogy megmentsük az eltévedt egyet.² Meggyógyította és tanította az embereket, akár egyenként is beszélve egy 2500 fős tömeggel, hogy mindannyian személyes tanúságot szerezhessenek isteni voltáról.³

A Szabadító meghívja tanítványait, hogy munkálkodjanak Vele az Ő szolgálatában, lehetőséget adva nekik arra, hogy másokat szolgáljanak, és mindinkább olyaná váljanak, mint Ő. A Segítőegyletben minden nőtestvérnek lehetősége van arra, hogy vigyázzon a nőtestvérekre és erősítse őket egyenként a látogatótanítás által. Julie B. Beck nőtestvér, a Segítőegylet tizenötödik általános elnöke, ezt mondta: „Mivel Jézus Krisztus példáját és tanításait követjük, így nagy becsben tartjuk ezt

a szent megbízást, hogy helyette is szeressünk, megismerjünk, szolgáljunk, megértsünk, tanítsunk és gondoskodjunk.”⁴

A látogatótanítás kezdetei: Adományok gyűjtése és szolgálati projektek szervezése

1843-ban az Illinois állambeli Nauvoo népességének növekedésével az utolsó napi

A Szabadító saját példája által tanította meg, hogyan örködjünk egymás felett, és miként erősítsük meg egymást

szenteket négy egyházközségre osztották a városban. Ugyanazon év július 28-án, egy gyűlés alkalmával, a segítőegyleti vezetők kijelöltek egy négy-négy nőtestvérből álló látogató bizottságot minden egyházközségben. A látogató bizottság leglátványosabb feladata a szükségletek felmérése és az adománygyűjtés volt.

Az adományok között pénz, élelem és ruházat is szerepelt. A látogató bizottságok minden héten leadták a begyűjtött adományokat a Segítőegylet kincstárnokának. A Segítőegylet az adományokat a szükséglet látók megsegítésére és támogatására használta.

E feladat ellátása közben az egyik nőtestvér kifejezte azon hitét, hogy „szabadulásunk a szegényekhez való nagylelkűségünkön múlik”. Egy másik nőtestvér egyetértve vele ezt mondta: „Az Úr újra és újra megerősíti ezt. Örvend a mi jószívű cselekedeteinknek.”⁵

Ezt a gyakorlatot jócskán a huszadik századba nyúlóan folytatták. A látogatásra kijelölt nőtestvérek általában kosárral a kezükben indultak útnak, és olyan adományokkal tértek vissza, mint gyufa, rizs, szódabikarbóna és gyümölcsbefőttek. A legtöbb felajánlást a helyi szükségletek kielégítésére fordították, ám volt köztük olyan is, melyet több ezer kilométerre küldtek valakinek segítségül. Például a második világháború után az Egyesült Államokban élő segítőegyleti nőtestvérek több mint 500 000 ruhát gyűjtöttek össze, válogattak szét, javítottak

meg, csomagoltak be, majd pedig küldték el Európába.

Az adománygyűjtés mellett a látogató bizottságok felmérték az általuk látogatott otthonok szükségleteit is. Megfigyeléseiket továbbították a segítőegyleti vezetőknek, akik megszervezték a segítségnyújtást.

Joseph F. Smith elnök, az egyház hatodik elnöke, mesélt egy olyan alkalomról, amikor tanúja volt annak, hogy a segítőegyleti nőtestvérek önzetlen, krisztusi szeretetet mutattak egy család iránt:

„Nemrégiben abban a kiváltságban volt részem, hogy ellátogathattam Sion egy távoli eső cövekében lévő egyik településére, ahol akkoriban nagy betegség tombolt, s bár sok napon át utaztunk és késő este értük el a települést, nyomatékosan kértük az elnököt, járjunk körbe, és látogassunk meg néhány beteget. Egy szegény nőtestvérré úgy találtunk rá, hogy a betegágyon feküdt, igen válságos állapotban. Szegény férje ott ült az ágya mellett, csaknem megzavarodva a szörnyű betegségtől, mely a feleségét sújtotta, feleségét, aki több kicsi gyermeknek volt anyja, akik az ágy köré gyűltek. A család nagyon elhagyatottnak látszott.

Hamarosan egy kedves idősebb asszony lépett be a házba, kosarában tápláló ételt és egy kis finomságot hozott a szomorú családnak. Kérdésünkre válaszolva megtudtuk, hogy az

A látogató bizottságok adományt gyűjtöttek, hogy segíteni tudjanak a helyi szükségletek kielégítésében

egyházközség Segítőegylete küldte őt, hogy az éjszaka során vigyázzon a beteg asszonyra, és szolgálja őt. Ott állt, felkészülten arra, hogy gondját viselje a kisgyermekeknek, ügyeljen arra, hogy rendszeren meg legyenek mosdatva, etetve, és ágyba kerüljenek; hogy rendbe tegye a házat, s mindent olyan kényelmessé tegyen a beteg asszony és családja számára, amennyire csak lehetséges. Azt is megtudtuk, hogy másnapra egy másik jó nőtestvért küldenek segítségül; és így tovább, nap nap után ez a szegény, szenvedő család a legkedvesebb törődést és figyelmet kapta a segítőegyleti nőtestvérektől

„Legyünk könnyőreülettel egymás iránt, az erősek gyengéden segítsenek a gyengéknek erőssé válni, és akik látnak, vezessék a világtalanokat, míg maguk is meg nem látják az utat.”

Brigham Young

Lásd Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young (1997). 219.

addig, amíg az egészség meg nem szabadította a beteget szenvedéseitől.

Azt is megtudtuk, hogy ezt a Segítőegyletet úgy szervezték és irányították, hogy a településen kényelmük és megsegítésük érdekében minden beteg ugyanazt a figyelmet és törődést kapja. Soha azelőtt még nem láttam ilyen tisztán szemléltetve e nemes szervezet hasznosságát és szépségét, mint ebben a példában, melynek tanúi voltunk, és azt gondoltam, milyen kegyes dolog volt, hogy az Úr Joseph Smith profétát arra ösztönözte, hogy létrehozza az egyházban ezt a szervezetet.”⁶

A látogatótanítás mint lelki szolgálat

Bár a látogatótanítók mindig figyeltek az egyének és a családok fizikai szükségletére, ennél magasabb céljuk is volt. Eliza R. Snow nőtestvér, a Segítőegylet második általános elnöke, ezt tanította: „A tanító hivatalát magas és szent hivatalnak tekintem. Remélem, a nőtestvérek nem gondolják, hogy ez csupán a szegényeknek való koldulásból áll. Mindig legyetek telve Isten Lelkével, bölcsességgel, alázattal és szeretettel, hogy ha esetleg nincs mit adniuk, ne rettegjenek a jövőteletektől.”

Snow nőtestvér azt remélte, a nőtestvérek „változást érzelnének majd az otthonukban” egy-egy látogatás után.⁷ Azt tanácsolta

a látogatótanítóknak, hogy minden otthon meglátogatása előtt készüljenek fel lelkileg, hogy a fizikai szükségletek mellett meg tudják állapítani a lelkieket is, és ki tudják elégíteni azokat: „Egy tanítónak... egy otthonba belépve bizonyosan rendelkeznie kell az Úr Lelkével annyira, hogy felismerje, milyen lelkeséget talál ott. [...] Könyörögjete Isten és a Szentlélek előtt, hogy megkaphassátok [a Lelket], hogy képesek legyetek megbirkózni azzal a lelkeséggel, melyet abban a házban találtok..., és békés és vigasztaló szavakat tudjatok mondani, és ha egy elhidegült nőtestvért találtok, emeljétek a szívetekre, ahogyan egy gyermeket vennétek a kebletekre, és melegítsétek fel.”⁸

Sarah M. Kimball, aki az 1860-as évek vége felé szolgált egyházközi segítőegyleti

Sarah M. Kimball

elnökként, hasonló tanácsot adott az egyházköziségében lévő nőtestvéreknek: „A tanítók feladata, hogy havonta egyszer meglátogassák a [hozájuk kijelölt nőtestvéreket], és a tagok jóléte és boldogsága felől tudakozódjanak. Az ő feladatuk, hogy a bölcsesség, a vigasz és a békesség szavait szólják.”⁹ A segítőegyleti vezetők kihangsúlyozták, hogy a látogatótanítók feladata „nem csupán az, hogy élelmiszert gyűjtsenek össze, hanem hogy tanítsák és kifejtssék az evangélium tantételeit”¹⁰. 1916-ban hivatalosan is megkérték

a látogatótanítókat, hogy minden hónapban a fizikai szolgálat mellett egy evangéliumi témájú üzenetet is osszanak meg a látogatottakkal. 1923-ban a Segítőegylet általános elnöksége bevezette az egységes havi üzeneteket, melyeket a látogatótanítóknak meg kell osztaniuk.

„A látogatótanítás újjászületése” – „Egy csodálatos élmény a nők számára”

1944-ben, nyolc évvel az egyházi jóléti terv bevezetése után (lásd az 5. fejezetet), Amy Brown Lyman nőtestvér, a Segítőegylet nyolcadik általános elnöke, elkezdte megkérdőjelezni a látogatótanítók hagyományos adománygyűjtő feladatát. Az ügyet tanulmányozva ő és a tanácsosai azt javasolták az Elnöklő Püspökségnek, hogy „az adományok gyűjtésének kérdésében... a Segítőegylet helyett az egyház általános felhalmazottai döntsenek”.

LeGrand Richards elnöklő püspök az Első Elnökség elé tárta a javaslatot. Később arról számolt be, hogy az Első Elnökség és a Püspökség úgy érezte, „tanácsos dolog a Segítőegyletnek abbahagyni, hogy a látogatótanítók továbbra is jótékonysági felajánlásokat gyűjtsenek”¹¹.

Belle S. Spafford nőtestvér, aki akkor Lyman nőtestvér második tanácsosaként szolgált, megosztotta személyes beszámolóját a látogatótanításban hozott eme változtatásról:

A látogatótanítók mindig is arra törekedtek, hogy kielégítsék az általuk látogatottak lelki és fizikai szükségleteit

„A Fivérek azt mondták: »A segítőegyleti látogatótanítók ne gyűjtsenek több jótékonysági adományt. Ti ezentúl szolgálati szervezet lesztek, nem jótékonysági segélyt nyújtó pénzügyi szervezet.«

[...] Nagyon jól emlékszem, amikor egy nap a Segítőegylet elnökségével, a titkárral, és két-három testületi taggal együtt vettem részt egy gyűlésen, ahol egy nőtestvér ezt mondta: »Halálra ítélték a látogatótanítást. Ha nem mehetnek adományt gyűjteni a szegényeknek, ki fog csupán azért házról házra járni, hogy látogasson?« [...] Ekkor felszóltam, és ezt mondtam: »Nem hiszem, hogy ezzel halálos ítéletet mondtak ki. Úgy vélem, ez a látogatótanítás újjászületése. És hiszem, hogy számtalan nő, aki

eddig visszautasította, hogy látogatótanítóként szolgáljon, mostantól szívesen fog menni, így, hogy barátságos látogatóként figyelheti meg egy család körülményeit és szükségleteit, anélkül, hogy társadalmi jóléti vizsgálatot kellene tartania, és nem kell úgy éreznie, hogy pénzéért könyörögni megy. Tudni fogják, hogy azért mennek, hogy erősítsék a lelkeséget abban az otthonban. És ez egy csodálatos élmény lesz azon nők számára, akiknek szükségük van erre. [...] Egy pillanatig sem gondolom, hogy ezzel halálra ítélték volna a látogatótanítást.«

Megérzésem beigazolódtott. Attól a naptól kezdve virágzott a program, és azok a nők, akik korábban nem szolgáltak látogatótanítókként, most kérték, hogy hadd tegyék.”¹²

Spafford nőtestvér később a Segítőegylet kilencedik általános elnökeként szolgált. Számtalan példáját látta annak, mennyi jót tud a látogatótanítás hozni a segítőegyleti nőtestvérek életébe. Így tette bizonyosságát erről:

„Nagyszerű munkát végeznek a látogatótanítóink és a segítőegyleti elnökeink, mert elhívásuk lelkeségében indulnak útnak, és ők a Segítőegylet küldöttei. [...] Ők is édesanyák, így képesek megérteni más édesanyákat és a bánatukat. Így hát nem szabad a társadalmi jóléttel kapcsolatos elveinket az éhezőkre és a szegényekre korlátozni. A Szabadító azt mondta, emlékezzünk meg a lélekben szegényekről, nem igaz? És nem betegszenek-e meg a gazdagok

csakúgy, mint a szegények, és nem ugyanolyan nehéz-e nekik is, hogy találjanak valakit, aki ápolná őket? [...] Nos, erről kell gondoskodnia a Segítőegyletnek. Számtalan történetet tudnék mesélni nektek arról, amikor a látogatótanítók gyakorlottan voltak képesek enyhíteni egy család gondjait, mindössze elhívásuk hivatalának keretein belül szolgálva őket.”¹³

Kiváltság, kötelesség és elkötelezettség: A látogatótanítás jövőképeének megosztása világszerte

Henry B. Eyring elnök, aki jelenleg tanácsosként szolgál az Első Elnökségben, bizonyosságát tette arról, hogy a látogatótanítás az Úr azon tervének része, hogy világszerte segítséget nyújtson az embereknek:

„Az egyetlen rendszer, amely támaszt és vigaszt tudna nyújtani egy ilyen változatos világban munkálkodó kiterjedt egyházban, az csakis a szükségét látóknak nyújtott személyes szolgálat lehet. Az Úr már a Segítőegylet kezdetétől fogva látta ennek elközeledtét.

Megadta a mintát. Két segítőegyleti nőtestvér az Úrtól jövő elhívásként elfogadja megbízását, hogy meglátogassanak egy harmadik nőtestvért. Ez így volt kezdetétől fogva. [...]

A helyi papsági pásztorok mindig is nagy bizalommal voltak a Segítőegylet tagjai iránt.

Minden püspöknek és minden gyülekezeti elnöknek van egy segítőegyleti elnöke, akire támaszkodhat. A Segítőegylet elnökének vannak látogatótanítói, akik ismerik a nőtestvérek megpróbáltatásait és szükségleteit. Az elnök rajtuk keresztül ismerheti meg az egyes emberek és a családok érzéseit. Ezáltal képes eleget tenni a szükségleteiknek, és segítséget tud nyújtani a püspöknek az egyének és családok táplálására kapott elhívásában.”¹⁴

Ahogy azt Eyring elnök is megfigyelte, a látogatótanítás nagyon jól alkalmazkodik az egyház világméretű növekedéséhez. Az óvó gondoskodás eme rendszerén keresztül

Látogatótanítók Közép-Afrikában éppen nőtestvéreik meglátogatására igyekeznek

minden utolsó napi szent nőnek lehetősége van arra, hogy eszköz legyen az Úr kezében.

A segítőegyleti nőtestvérek szorgalmasan igyekeztek világszerte, hogy megszervezzék maguk között a látogatótanítást. Például amikor az egyház még új volt Brazíliában, a legtöbb gyülekezetben nem volt Segítőegylet, és azt sem tudták, hogyan szervezzék meg azt. Mivel a helyi vezetők nem ismerték a Segítőegylet intézményét, William Grant Bangerter, aki akkor misszióelnökként szolgált ott, elhívta a feleségét, Geraldine Bangertert, a misszió segítőegyleti elnökének. Az asszony nem ismerte az országot, még nem beszélte folyékonyan a nyelvet, és nem sokkal azelőtt adott életet hetedik gyermeküknek. Mindazonáltal megkezdte a munkát a tanácsosaival és a titkárral. A tolmácsokként szolgáló misszionárius nővérek segítségével a nőtestvérek úgy határoztak, hogy „az első dolog, amit tenniük kell, az, hogy megtanítsák a nőknek, hogyan látogassák egymást és derítsék ki egymás szükségleteit. Így hát azt mondták: »A látogatótanításról fogunk tanítani nekik.« [...]

Elhatározták, hogy egy São Paulo ipari negyedében lévő kis gyülekezetnél kezdenek, ahol többnyire szegény emberek éltek. Az elnökség előre üzent a gyülekezethez tartozó kevéske nőtestvérnek, hogy találkozzanak velük a bérlemben a megadott estén, a megadott időben.”

Bangerter nőtestvér és az egyik tanácsosa „átautóztott a tizenkétfélmillió városra.

Geraldine Bangerter nőtestvér, balra lent, azon brazil nőtestvérek társaságában, akik segítettek megalapítani a Segítőegyletet a hazájukban

Megjelentek a gyülekezetben, ahol... hét alázas asszony várta őket.”

Miután megkezdték gyűlésüket egy énekkel és egy imával, Bangerter nőtestvér egyik tanácsosa felállt, hogy a látogatótanításról tanítson. „Egy kis papírlapra írta le a gondolatait; annyira izgult, hogy a lap csak úgy remegett a kezében. Felállt, és felolvasta az üzenetét. Mindössze öt percig tartott.

Amikor leült, mindannyian [Bangerter nőtestvér] felé fordultak, aki ezt mondta: »Nem beszélek portugálul.« A nők azonban azt akarták, hogy ő tanítsa őket. A teremben senki nem beszélt angolul. Felállt hát, és elmondta

mindazt a keveset, amit tudott portugálul.

Négy mondatra sikeredett:

»Eu sei que Deus vive.« Tudom, hogy Isten él.

»Eu sei que Jesus é o Cristo.« Tudom, hogy Jézus a Krisztus.

»Eu sei que esta é a igreja verdadeira.« Tudom, hogy ez az igaz egyház.

»Em nome de Jesus Cristo, amém.« Jézus Krisztus nevében, ámen.

Ez volt az első segítőegyleti gyűlés, melyet abban a gyülekezetben tartottak – egy ötperces beszéd a látogatótanításról egy olyan nőtestvértől, akinek soha *nem voltak* látogatótanítói, soha *nem látott* látogatótanítót, és aki soha *nem volt* látogatótanító, amit egy bizonyosság [követett] az evangéliumról.

[...] Abból a kis csoportból, és számos másik hozzá hasonlóból, csodálatos, ragyogó, hittelteli női testület nőtte ki magát Braziliában. Tehetséges, művelt, intelligens, csodálatos vezetők ők, és soha nem tudtak volna azzá válni, akik, Jézus Krisztus evangéliuma és a hitük nélkül.”¹⁵

A látogatótanítás világszerte a szeretet, a gondoskodás és a szolgálat eszközévé vált az utolsó napi szent nők számára – hogy „azon együttérzés szerint cselekedje[nek], melyet Isten a szív[ük]be ültetett”, ahogyan azt Joseph Smith tanította.¹⁶

Az odaadó látogatótanítók eleget tesznek az utolsó napi próféták felhívásának, miszerint végezzenek krisztusi szolgálatot. Spencer W.

Kimball elnök, az egyház tizenkettedik elnöke, ezt tanította: „Isten valóban odafigyel és vigyáz ránk. De általában egy másik emberen keresztül elégti ki a szükségleteinket. Következésképpen létfontosságú, hogy szolgáljuk egymást a királyságban.”¹⁷ Thomas S. Monson elnök, az egyház tizenhatodik elnöke, ezt mondta: „[K]örülvesznek bennünket olyanok, akiknek szükségük van a figyelmünkre, biztatásunkra, támogatásunkra, vigaszunkra és kedvességünkre... Mi testesítjük meg az Úr karját itt a földön, és ezért az a feladatunk, hogy szolgáljuk és felemeljük az Ő gyermekeit. Ő tőlünk függ.”¹⁸

Látogatótanítás a mai napokban: Folytonos erőfeszítés Jézus Krisztus követésére

A látogatótanítás története tovább folytatódik a nőtestvérek életében világszerte, amint az utolsó napi szent

Könyörületes szolgálattal a segítőegyleti nőtestvérek Jézus Krisztus példáját követik

*„Ki tudja akár a legme-
részebb álmaiban is
elképzelni azt a számta-
lan jószívű cselekedetet,
mely el lett végezve; az
ételt, melyet az üres
asztalokra tettek; a hitet,
melyet a betegség
reménytelen óráiban
tápláltak; a sebeket,
melyeket bekötöztek;
a fájdalmat, melyet
szerető kezek és csendes,
biztató szavak enyhítet-
tek; a vigaszt, melyet a
halál és az azt követő
magány idején
nyújtottak?”*

Gordon B. Hinckley

Ensign, Mar. 1992, 4

A látogatótanítók és azok, akiket szolgálnak, megerősíthetik és felemelhetik egymást

nők eleget tesznek azon szövetségüknek, hogy követik Jézus Krisztust. Dieter F. Uchtdorf elnök az Első Elnökség tanácsosaként ezt mondta: „Számotokra, csodálatos nőtestvérek, a könyörületes szolgálatnyújtás célja túlmutat az önös érdeken. Ennek során a Szabadítót követitek, aki bár király volt, nem törekedett semmilyen tisztségre, és az sem érdekelte, hogy mások észrevették-e Őt. Nem akart senkivel versengeni. A gondolatai mindig mások megsegítése körül jártak. Tanított, gyógyított, beszélgetett, és meghallgatott másokat. Tudta, hogy a nagyságnak nem sok köze van az olyan külsőségekhez, mint a gazdagság vagy a rang. A következő tant

tanította, és e szerint is élt: »A ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.«¹⁹

Az évek során a nőtestvérek megtanulták, hogy a látogatótanítás elkötelezettséget, odaadást és áldozatot követel. Megtanulták, hogy szükségük van a Lélekre, hogy vezesse a látogatásaikat. Látták azt az erőt, amely abból származik, hogy az igazságot tanítják, megosztják a bizonyágukat, szeretettel nyújtanak fizikai segítséget, és hajlandók együtt gyászolni nőtestvéreikkel, vigasztalást nyújtani nekik, valamint segíteni viselni a terheiket.

Elkötelezettség, odaadás és áldozat

Kimball elnök kihangsúlyozta, hogy a látogatótanítóknak tökéletesen elkötelezetteknek és odaadóknak kell lenniük. Ezt mondta: „A ti kötelességeitek sok tekintetben hasonlítanak a [házi]tanítók kötelességeihez, melyek röviden így hangoznak: »mindig őrködjön az egyház felett« – nem csupán havonta húsz percet, hanem mindig –, »és velük legyen és erősítse őket« – ne csak bekopogtasson, hanem legyen velük, emelje fel őket, erősítse meg őket, öntsön lelket beléjük és legyen a támaszuk –, »és ügyeljen, hogy ne legyen [közöttük] gonoszság..., sem... durvaság, sem... rágalmazás vagy gonosz beszéd.«²⁰ Kimball elnök ilyen odaadást látott feleségében, Camillában, aki ezt mondta látogatótanítói erőfeszítéseiről: „Megpróbáltam nem elfojtani

Kérdések, melyeket a látogatótanítók feltehetnek

Az alábbiakhoz hasonló kérdések segíthetnek lehetőséget teremteni a látogatótanítóknak arra, hogy vigaszt nyújtsanak, személyre szabott evangéliumi tanítást adjanak, illetve jelentőségteljes szolgálatot biztosítsanak.

Mi aggaszt vagy nyugtalanít téged?

Milyen kérdéseid vannak az evangéliummal vagy az egyházzal kapcsolatban?

Megengeded, hogy segítségünk abban, hogy _____?

Amikor a látogatótanítók ilyesfajta kérdést tesznek fel, konkrétan nevezzék meg, miben szeretnének segíteni, például vigyázni a gyermekekre egy rövid időre, segíteni valamilyen háztartási munkában vagy egy elintéznivalóban. Nem igazán segít, ha azt mondjuk: „Nyugodtan hívj, ha szükséged van valamire.”

bárminemű nagylelkű szó vagy tett iránti hajlandóságomat.”²¹

A látogatótanítás folyamatos feladat; soha nincs igazán befejezve. A látogatótanítóknak gyakran kell áldozatot hozniuk és felülkerekedniük a csüggedésen. Ez különösen igaz akkor, amikor úgy tűnik, sehova sem vezet a sok fáradozás, ahogyan az Cathie Humphrey esetében is történt:

„Amikor először hívtak el látogatótanítónak, egy olyan fiatal nőt kellett látogatnom, aki nem járt istentiszteletre. [...] Szorgalmasan elmentem hozzá minden hónapban, és bekopogattam az ajtaján. Kinyitotta ugyan a belső bejárati ajtót, de a külső szűnyoghálós ajtó mindig csukva maradt. [...] Egy szót sem szólt. Csak állt ott. Én pedig mindig vidáman rámosolyogtam, és ezt mondtam: »Szia! Cathie vagyok, a látogatótanítód.« Mivel ő még mindig nem mondott semmit, így folytattam: »Nos, a mai leckénk arról szól...«, és ekkor megpróbáltam röviden valami felemelőt és barátságosat mondani. Amikor befejeztem, megköszönte, majd becsukta az ajtót.

Nem szerettem oda járni. [...] De elmentem, mert engedelmes akartam lenni. Miután ez hét-nyolc hónapig így zajlott, egy nap felhívott a püspök.

»Cathie – mondta –, a fiatal nőnek, akit te látogatótanítasz, nemrég kisbabája született, aki csupán néhány napig élt. A férjével temetési szertartást fognak tartani, és a hölgy azt kérdezi, el tudnál-e menni, és ott tudnál-e lenni vele. Azt mondja, te vagy az egyetlen barátja.« Elmentem a temetőbe. A fiatal nő, a férje, a püspök és én álltunk a sírnál. Mindössze ennyien voltunk.

Csupán néhány percre láttam az asszonyt havonta egyszer. Még azt sem tudtam megállapítani a szűnyoghálón keresztül, hogy

kisbabát vár, mégis az én semmitmondó, ám reményteljes látogatásaim megáldottak mindkettőnket.”²²

Lelki útmutatásra való törekvés

A hithű látogatótanítók időről időre lelki útmutatásért folyamodtak, és meg is kapták azt. Brazíliában az egyik segítőegyleti nőtestvér mesélt egy olyan alkalomról, amikor részesült az Úr segítségével:

„Nem tudom telefonon elérni a nőtestvéreket. Egyikünknek sincs telefonja. Így hát rendszeresen letérdelek imádkozni, hogy megtudjam, melyik nőtestvérnek van szüksége rám azon a héten. Ez mindig működik. [Például] volt egy kedves fiatal nő az egyházközségünkben, aki várandós volt, de nem voltak

Amikor a látogatótanítók megosztják az igazságot és bizonyosságot tesznek, segítenek másoknak a Szabadítót követni

babaruhái születendő gyermeke számára. Nem tudtam, mikorra várja a kisbabát, de tudtam, hogy hamarosan megszül. Összehívtam pár nőtestvért, akikkel közösen varrtunk néhány ruhát a babának. Nem akartuk, hogy az édesanyjának újságpapírba tekerve kelljen hazavinnie őt. Nem tudtunk telefonon kommunikálni, így hát imádkoztam, és éreztem, hogy mikor kell bemennem a kórházba a babakelengyével. Mire megérkeztem a kórházba, pont megszületett a kisbabája, és lehetőségem volt átadni neki a segítőegyleti nőtestvérek által készített ruhákat.”²³

Mivel a nőtestvérek körülményei különbözőek, a látogatótanítóknak sajátos útmutatásra van szükségük a Szentlélektől, hogy tudják, hogyan tudnak a legjobban segíteni mindegyiküknek. Florence Chukwurah Nigériából ilyen útmutatásban részesült, amikor „egy olyan nőtestvér látogatására jelölték ki, akinek problémái voltak a házasságával és az otthonában, és akivel ezért mindig a piacon kellett találkozni. Miután Chukwurah nőtestvér meghallgatta és megismerte ennek a nőtestvérnek a kihívásait, kért egy papsági áldást a férjétől, hogy tudja, hogyan segíthet e nehézségekkel küzdő nőtestvéren. Az áldást követően úgy érezte, a tized fontosságáról kell beszélnie vele. »Könnyes szemmel elmondta nekem, hogy nem fizet tizedet, mert nagyon keveset keres – emlékezett vissza Chukwurah

nőtestvér. – Azt javasoltam, hogy nézzük át Malakiás 3:10-es versét, és hogy ezt az én otthonomban tegyük, ahol nyugodt körülmények között beszélgethetünk és egyedül lehetünk. Beleegyezett. Beszélgetésünk után arra buzdítottam, hogy gyakorolja a hitét, és legalább hat hónapon át fizessen tizedet. Majd a Lélek által biznyságomat tettem.«

[...] E találkozást követő néhány hónapon belül a nőtestvér körülményei gyökeresen megváltoztak. A lánya ösztöndíjat kapott, hogy be tudja fejezni a középiskolai tanulmányait, a férje elkezdett azon dolgozni a püspöke segítségével, hogy újra tevékeny legyen és elhívást kapjon, ő és a férje pedig közösen munkálkodtak anyagi helyzetük és a kapcsolatuk javításán, és később ők maguk hatottak ösztönzőleg másokra.”²⁴

Az igazság tanítása és biznyságtétel

Kimball enök azt tanította, hogy amikor a látogatótanítók megosztják az evangéliumot és a biznyságukat, azzal segíthetnek nőtestvéreiknek a Szabadítót követni:

„Milyen csodálatos kiváltság, amikor két nőtestvér beléphet valakinek az otthonába! [...]

Amennyire én látom, ezt a programot nem lehet erőltetni. Ez bátorításról és szeretetről szól. Bámulatos, hogy szeretettel mennyi embert tudunk megtéríteni, és milyen sok emberre tudunk ösztönzőleg hatni! Azért vagyunk, hogy

A látogatótanítók útmutatást kaphatnak a Szentlélektől, amikor segítségért inádkoznak

figyelmeztessünk, kifejtsünk, buzdítsunk és tanítsunk, és meghívjunk másokat, hogy jöjjenek Krisztushoz (lásd T&Sz 20:59), ahogyan az Úr kinyilatkoztatta. [...]

Ne elégedjünk meg csupán azzal, hogy meglátogatjuk egymást, és barátságokat kötünk; természetesen annak is megvan a helye. [...] Természetesen fontos a barátság, de mi segíthet jobban barátságot kötni, mint az, hogy valakinek az élet és a szabadulás örökkévaló tantételeit tanítjuk? [...]

A biznyságokat fantasztikus közvetítő eszköz. [...] Nem kell mindig formálisan biznyságot tennetek; számos más módja is van. [...]

A látogatótanítóknak... ki kell emelkedniük energiájukkal, látomásukkal és alaposságukkal – és bizonyosságukkal.”²⁵

Egy fiatal édesanya háláját fejezte ki a látogatótanítóíért, akik segítettek neki visszatérni az evangélium szerinti élethez:

„Máig hálás vagyok a látogatótanítóimért, mert szerettek és nem ítélték el engem. Igazán éreztették velem, hogy fontos vagyok, és helyem van az egyházban.

Eljöttek az otthonomba, leültünk, beszélgettünk..., és minden hónapban hoztak nekem egy üzenetet.

És amikor havonta meglátogattak, éreztették velem, hogy igazán számítok, hogy valóban törődnek velem, és igazán szeretnek és értékelnek engem.

Látogatásaik során rájöttem, itt az ideje, hogy visszatérjek az egyházba. Azt hiszem, egyszerűen csak nem tudtam, hogyan térjek vissza, de amikor eljöttek és kinyújtották felém a kezüket, megnyitották előttem a visszatérés útját.

Fel kell ismernünk, hogy az Úr szeret minket, függetlenül attól, hogy kik vagyunk, és a látogatótanítóim segítettek nekem meglátni, hogy ez valóban így van.

Azóta a férjemmel összepeccéltünk a templomban.”²⁶

A látogatótanítás módot ad arra, hogy Jézus Krisztus evangéliumát a nőtestvérek és a családjuk életébe hozzuk. Mary Ellen Smoot nőtestvér, a Segítőegylet tizenharmadik általános elnöke, kijelentette: „Arra szeretném kérni a nőtestvéreinket, hogy ne amiatt

Mary Ellen Smoot

a Segítőegylet tizenharmadik általános elnöke

„Szükségünk van egymásra. Szükségünk van látogatótanítókra..., akiket őszintén érdekelnek azok, akiket látogatnak, és felismerik elhívásuk jelentőségét, miközben arra törekszenek, hogy felkarolják az egyént.”

Mary Ellen Smoot

Ensign, Feb. 2002, 47

*Az odaadó látogatótanítók „tisztá vallást” gyakorolnak
(lásd Jakab 1:27)*

aggodalmaskodjanak, hogy vajon elegendő lesz-e egy telefonhívás, egy negyedéves vagy havi látogatás, hanem inkább az érzékeny lelkek gondozására összpontosítsanak. A mi felelősségünk gondoskodni róla, hogy az evangéliumi láng továbbra is fényesen lobogjon. Megbízásunk, hogy megtaláljuk az elveszett juhokat, és segítsünk nekik érezni a Szabadító szeretetét.”²⁷

Kimball elnök ezt tanította:

„Számos nőtestvér rongyokban jár – lelki rongyokban. Nekik azonban csodás palástok, lelki palástok járnak. [...] A ti kiváltságotok, hogy elmenjete az otthonukba, és a rongyokat palástokra cseréljétek. [...]

Ti lelkeket fogtok megmenteni, és ki tudja megmondani, hogy a jelenlegi nagyszerű egyháztagok közül

*„[Kötelességünk],
hogy tápláljuk az
éheseket, ruházzuk
a mezíteleneket,
gondoskodjunk az
özvegyekről, letöröljük
az árvaák könnyeit,
megvigasztaljuk a
szenvédőket, legyen
az ebben az egyházban,
vagy másokban, vagy
semelyikben, bárhol
is [találjuk] őket.”*

Joseph Smith

*Lásd Az egyház elnökeinek
tanításai: Joseph Smith
(2007). 449.*

A látogatótanításnak köszönhetően a segítőegyleti nőtestvérek tudhatják, hogy vannak barátai, akik törődnek velük

hányan tevékenyek azért, mert ti ott voltatok az otthonukban, és új szemléletmódot, új kilátást adtatok nekik. Elhúztátok számukra a függőnyt. Kiszélesítettétek a látószögüket. [...]

Látjátok, nem csupán ezeket a nőtestvéreket mentitek meg, hanem talán a férjüket és a családjukat is.”²⁸

Fizikai segítségnyújtás szeretettel

A jószívűség áll a látogatótanítók által nyújtott fizikai szolgálat és óvó gondoskodás középpontjában. Gyakran a nőtestvéreknek és a családtagjaiknak olyan fizikai szükségleteik vannak, melyeket nehéz vagy lehetetlen egyedül kielégíteniük. Ez történhet például akkor, amikor megszületik egy kisbaba, illetve ha betegséggel

vagy halállal kell a családtagoknak szembenézniük. A Nauvooban élő, illetve a Sóstó-völgy felé vándorló korai segítőegyleti nőtestvérekhez hasonlóan napjaink látogatótanítói is sokszor az elsők között vannak a segítségnyújtásban. Egy nőtestvér, Veara Fife is ilyen segítségben részesült, amikor az orvosok megállapították, hogy mindkét lábát amputálni kell.

„Elhatározta, hogy nem lesz teher mások számára. Családjától sok bátorítást kapott, miközben megtanult toloszékkal közlekedni, de aggódtak, miként fogja tudni elvégezni a házimunkát és a főzést.

Egy nap a lánya, Norda Emmett jött át hozzá segíteni, amikor is észrevette, hogy a látogatótanítók már ott jártak. Kitakarították a házat; makulátlan tisztaság volt. Fife nőtestvér pedig vidám volt, és érzelmileg is felemelték őt a nőtestvérek. Lánya elszégyellte magát, amiért a látogatótanítókknak kellett elvégezni a munkát. Tisztázta hát az édesanyjával, hogy a család majd felfogad egy takarítónőt – nem a látogatótanítók feladata ez.

Amikor a lánya beszélt a látogatótanítók-
kal, ők megértették a család érzéseit. Ezután elmondták, mennyire élvezték a látogatásokat Fife nőtestvérnél az otthonában. Az ő pozitív hozzáállása felnyitotta a szemüket, és ő cserébe segített nekik a családtörténeti munkában. »Kérjük, ne fosszon meg bennünket ezektől az áldásoktól!« – mondták a látogatótanítók.”²⁹

Fife nőtestvér látogatótanítói olyan fizikai munkán keresztül fejezték ki a szeretetüket, melyet ő nem tudott elvégezni. Egymás szolgálata által pedig mindannyian megerősödtek érzelmileg és lelkileg egyaránt.

Együtt gyászolni azokkal, akik gyászolnak, vigaszt nyújtani, és segíteni mások terhét viselni

Elaine L. Jack nőtestvér, a Segítőegylet tizenkettedik általános elnöke, ezt tanította: „A látogatótanítás során felkaroljuk egymást. A kezek sokszor többet mondanak minden

szónál. Egy meleg ölelés többet ér minden könyvnél. A közös nevetés összekovácsol minket. Áldásaink megosztásának pillanata felüdíti a lelkünket. Nem mindig tudjuk levenni másokról a terhet, de felemelhetjük őket, hogy jól tudják viselni azt.”³⁰

Az egyik nőtestvér, aki akkoriban veszítette el a férjét, hálás volt a látogatótanítóiért, akik együtt gyászoltak vele, és vigasztalták őt. Ezt írta: „Kétségbeesetten szükségem volt valakire, akibe belekapaszkodhatok; valakire, aki meghallgat engem. [...] És ők meghallgattak. Megvigasztaltak. Együtt sírtak velem. Megöleltek...

A látogatótanítás által a segítõegyleti nõtestvérek örömet találhatnak egymás szolgálatában

[és] kíségtettek a magány első hónapjainak mély kétségbeeséséből és depressziójából.”³¹

Egy másik nő így foglalta össze érzéseit arról az alkalomról, amikor igaz jószívűségben részesült a látogatótanítójától: „Tudtam, hogy több vagyok neki, mint csupán egy szám a nyilvántartásban. Tudtam, hogy törődik velem.”³²

Miként áldja meg a látogatótanítás a látogatótanítókat

Amikor a nőtestvérek látogatótanítókként szolgálják egymást, ők maguk is áldásokat kapnak. Barbara W. Winder nőtestvér, a

„... amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17)

Segítőegylet tizenegyedik általános elnöke, ezt tanította: „Elengedhetetlen, hogy minden nőtestvérnek legyenek látogatótanítói – hogy érezze, hogy szükség van rá, hogy valaki szereti őt, és gondol rá. De ugyanolyan fontos, hogy a látogatótanító képes legyen növekedni a jószívűségben. Azáltal, hogy látogatótanításra jelöljük ki a nőket, lehetőséget adunk nekik arra, hogy kifejlesszék Krisztus tiszta szeretetét, ami életük legnagyobb áldása lehet.”³³

Egy nőtestvér a következő áldásokról számolt be, melyek kiáradtak rá, amikor nőtestvéreket szolgáltatta:

„Nem sokkal házasságkötésünk után a férjemmel New Jersey-be költöztünk. Elsőéves orvostanhallgatóként a férjem ritkán ért haza éjjel fél tizenkettő előtt. [...] Nekem nem ment könnyen a barátkozás. Ez a költözés magányos és nehéz volt a számomra.

Az új egyházközségem püspöke felkért, hogy felügyeljem az egyházközség spanyolajkú tagjai számára indítandó új programot. Ez azt jelentette, hogy tolmácsoljak az úrvacsorai gyűlésen, tanítsam az evangéliumi tanok osztályt, és felügyeljem a Segítőegyletet. A spanyol anyanyelvű emberekön kívül én voltam az egyetlen nő az egyházközségben, aki folyékonyan beszélt spanyolul.

Mindehhez hozzájárult még, hogy a segítőegyleti elnökömtől kaptam egy 12 nőtestvérből

álló látogatótanítói listát, akik a város spanyolajkúak lakta negyedében éltek. Be kell vallanom, nem voltam elragadtatva a feladattól. Teljesen lefoglalt a többi elhívásom, és attól féltem, nem fogom tudni, hogyan karoljam fel őket. [...] Ennek ellenére megbeszéltem néhány időpontot, és mire észbe kaptam, már a Dumez család nappalijában ültem.

»Te vagy a látogatótanító? – kérdezte Dumez nőtestvér, amikor belépett a szobába. – Isten hozott az otthonomban! Már két éve nem volt látogatótanítóm.« Figyelmesen meghallgatta az üzenetet, beszélgettünk egy ideig, majd újra és újra megköszönte nekem, hogy elmentem hozzá.

Mielőtt elindultam volna, összehívta mind az öt gyermekét, hogy énekeljék el spanyolul az „Isten gyermeke vagyok” című dalt. Ezután megölelt, és megszorította a kezemet. [...]

Az első körben tett összes látogatás sokkal jobban ment, mint vártam. A következő hónapok során, miközben a nőtestvérek mind kedvesen üdvözöltek engem az otthonukban, elkezdtem várni a látogatásokat. Mindazonáltal felkészületlen voltam azokra a tragikus és hányattatással teli történetekre, melyeket e nagyszerű emberek megismerése során hallottam. Elhatároztam, hogy legalább megpróbálom kényelmesebbé tenni e nőtestvérek és családjaik életét, akik közül sokan anyagi gondokkal küzdöttek. Elkezdtem egytálételeket

vinni nekik a látogatásokra. Elvittem a családokat kirándulni. Elvittem őket az orvoshoz vagy bevásárolni.

Hamar megfeledkeztem a saját magányomról, miközben másokat szolgáltam. Azok a nőtestvérek, akik eleinte olyan másnak tűntek, mint én, rövidesen drága barátaim lettek. Hűséges, kitartó barátok voltak, akik a legapróbb dologért is hálásak voltak, amit értük tettem. És ők is megéreztek az én szükségleteimet: rendszeresen kaptam tőlük telefonhívást és apró, szívből jövő ajándékokat. Az egyik nőtestvér terítőt horgolt az asztalomra. Egy másik verset írt a születésnapomra.

Mégis néhány hónappal az elhívásom után nagyon letört az a tudat, hogy képtelen vagyok biztonságosabb vagy kényelmesebb életet biztosítani a barátaim számára. [...]

Egy este különösen elcsüggedtem. Letérdeltem imádkozni, és könyörögtem az Úrnak, hogy mutassa meg, milyen irányban haladjak tovább. Azt a sugalmazást éreztem, hogy az Úr azt szeretné, hogy segítsék e nőtestvéreknek önellátóbbá válni, és egymást szolgálni. Bevallom, nem tudtam elképzelni, hogy azoknak az embereknek, akik maguk is oly sok terhet cipeltek, hogyan lehet erejük ahhoz, hogy egymást felemeljék, de tudtam, hogy követnem kell a sugalmazást.

Azzal kezdtem, hogy átszerveztem a látogatótanító programot a spanyol nyelvű

Segítőegyletben. Az egyik hithű barátom, Moreira nőtestvér, önként vállalta, hogy ő maga fog látogatni hat nőtestvért. Először tiltakoztam: »Ki van zárva, hogy kocsi nélkül meg tudsz tenni ekkor távolságokat. Túl messze van gyalog!« Ekkor azonban eszembe jutott az a sugallat, hogy hagyjam a nőtestvéreket egymást szolgálni. Felírtam hát mind a hat nőtestvér Moreira nőtestvér új látogatótanítói listájára.

Maratoni látogatótanítói útja után Moreira nőtestvér a Lélekkel eltelve hívott fel. [...] Fájtak ugyan a lábai, de az Úr megkönnyítette a terhét és a szívét.

Néhány látogatás után Moreira nőtestvér rávett egy másik nőtestvért is, hogy menjen el vele erre az útra. [...]

Amint elkezdtem keresgélni, egyre több módot találtam arra, miként segítek e nőtestvéreknek segíteni önmagukon és egymáson. [...]

Pont amikor elkezdtem észlelni a hatalmas lelki növekedést egyházközségem tagjai körében, megtudtam, hogy a férjem és én hamarosan elköltözünk. [...] Gondolni sem bírtam arra, hogy elhagyjam a csodálatos barátaimat. Arra vágytam, hogy tovább szolgálhassak velük – oly sokat adtunk egymásnak! De legalább láttam, hogy az evangélium ügye lendületesen halad előre az életükben, és hogy vigyáznak egymásra. Én pedig, aki vonakodva kezdtem hozzá a munkának a mezőn, kévékkel megrakodva tértem vissza.”³⁴

Lorenzo Snow elnök, az egyház ötödik elnöke, azt tanította, hogy a segítőegyleti

Lorenzo Snow

nőtestvérek a tiszta vallást példázzák. Ezt mondta: „Jakab apostol azt mondta, hogy a »tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten... előtt ez: meglátogatni

az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól«. E szavak igazságát magukévé téve a Segítőegylet tagjai kétségtelenül mindig is példát mutattak a tiszta és szeplőtelen istentiszteletre életükben: szolgálták a nyomorúságban lévőket, szerető karjaikba zárták az apátlanokat és özvegyeket, és szeplő nélkül megtartották magukat e világtól. Tanúsíthatom, hogy a világon nincsenek tisztább és istenfélőbb nők, mint azok, akiket a Segítőegylet soraiban találunk.”³⁵

A Segítőegylet soraiban lévő tiszta és istenfélő nőtestvérek Nauvoo kezdeti időszakától napjainkig figyeltek egymásra és erősítették egymást a szeretetteljes és sugalmazott látogatótanításon keresztül. Olyan szolgálat ez, melyet egyénenként végzünk, és szívtől szívhez szól. ▣

**Hogyan
tanúsíthatunk
szeretetet egy nőtestvér
iránt, miként őrködhethünk
felette, és hogyan erősíthetjük
meg őt látogatótanítókként?**

Naponta imádkozzunk érte és a családjáért!

Törekedjünk sugalmazásra, hogy megismerjük őt és a családját.

Rendszeresen látogassuk meg, hogy megtudjuk, hogy van, illetve hogy vigaszt nyújtunk, és megerősítjük őt.

Tartsuk vele a kapcsolatot látogatások, telefonhívások, levelek, e-mailek, SMS-ek, illetve egyszerű, kedves tettek által.

Üdvözljük a nőtestvért az egyházi gyűléseken.

Nyújtunk segítséget vészhelyzet, betegség vagy egyéb váratlan helyzetek során.

Tanítsuk neki az evangéliumot a szentírásokból és a látogatótanítói üzenetekből.

Saját jó példánk által ösztönözzük a nőtestvért.

Tegyünk jelentést a segítőkész vezetőnek a szolgálatunkról, valamint a nőtestvér lelki és fizikai jólétéről.

A papság áldásai mindenki számára

Elválaszthatatlan kapocs a Segítőegylet és a papság között

*Erő és óriási képesség rejlik ennek az
egyháznak a nőtagjaiban. Vezetést és irányítást,
a függetlenség egyfajta lelkületét hordozzák magukban,
ezen túl viszont nagy megelégedést nyújt számukra az,
hogy részei lehetnek az Úr eme királyságának,
és hogy kéz a kézben dolgozhatnak együtt
a papsággal, hogy előremozdítsák azt.*

Gordon B. Hinckley

A papság áldásai mindenki számára

Elválaszthatatlan kapocs a Segítőegylet és a papság között

Joseph Smith prófétán keresztül Isten papsága vissza lett állítva a földre annak teljességében. A papság Isten örök hatalma és felhatalmazása, amely által megáldja, megváltja és felmagasztalja a gyermekeit, létrehozva ezzel „az ember halhatatlanságát és örök életét”¹.

Mennyei Atyánk érdemes fiait papsági hivatalokba rendelik el, és meghatározott feladatokat és kötelezettségeket jelölnek ki számukra. Felhatalmazásuk van az Ő nevében cselekedni, vigyázni a gyermekeire, segíteni nekik elnyerni a szertartásokat, illetve szövetségeket kötni és tiszteletben tartani azokat. Mennyei Atyánk minden fia és leánya egyformán áldásban részesül, amikor a papság hatalmára támaszkodik.

Egy általános konferenciai beszédben Dallin H. Oaks elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, ezt tanította: „Bár néha úgy utalunk a papságviselőkre mint »a papság«, ne feledjük, hogy a papságot viselők nem birtokolják vagy testesítik meg a papságot. Szent felelősségként viselik, hogy egyaránt használják azt férfiak, nők

és gyermekek javára.”² Oaks elder ekkor John A. Widtsoe eldert idézte, aki szintén a Tizenkét Kvérumának tagjaként szolgált: „A férfiaknak nincs több joguk a papságból fakadó és annak birtoklását kísérő áldásokhoz, mint a nőknek.”³

A nők „teljes mértékben részesülhetnek a papság lelki áldásaiban”

Számos utolsó napi szent nő tett bizonyosságot a papság áldásairól az életében. Elaine L. Jack nőtestvér, a Segítőegylet tizenkettedik általános elnöke, a Segítőegyletben lévő többi nőtestvér érzéseit is tolmácsolta, mikor ezt mondta: „Szilárd bizonyosságom van a papság erejéről, amely jelen van minden egyháztág életében. A Tan és a szövetségekben azt... olvassuk, hogy a melkisédeki papság »az egyház összes lelki áldásának kulcsaival« rendelkezik (T&Sz 107:18). Tudom, hogy ez Isten hatalma és felhatalmazása a földön, hogy megáldja az életünket, és

segítsen hidat vernünk földi tapasztalataink és az örökkévalóság között. Amikor részesülünk a papság áldásaiban, Isten hatalmából és kegyelméből merítünk.” Jack nőtestvér így folytatta:

„Nagy jelentőséggel bír számomra, hogy a nőket a papság hatalma alatt szervezték meg. Támogatjuk a papságot, és minket is támogat annak hatalma. Az egyház nőtestvérei... nagy becsben tartják annak lehetőségét, hogy teljes mértékben részesülhetnek a papság lelki áldásaiban.

Mindannyian kaphatunk iránymutatást és áldásokat az örökkévaló fejlődésünk során eme áldások elnyerésével. A szertartások, szövetségek, pecsételések, valamint a Szentlélek ajándéka mind elengedhetetlenek a felmagasztosulásunkhoz. Számos különálló papsági áldás is létezik. A papsági áldások útmutatást adnak nekünk; felnyitják a szemünket; ösztönzőleg hatnak ránk, és sugalmaznak minket; illetve még nagyobb elkötelezettségre sarkallnak. Mindannyian részesülhetünk ezekben a lelki áldásokban.”⁴

Sheri L. Dew nőtestvér, aki tanácsosként szolgált a Segítőegylet általános elnökségében, ugyanezen tanításokat visszhangozta: „Nőtestvérek! Néhányan majd megpróbálnak meggyőzni, hogy mivel benneteket nem rendeltek el a papságba, ezért becsaptak titeket. Azok az emberek egyszerűen tévednek, és nem értik Jézus Krisztus evangéliumát. A papság áldásai minden igazlelkű férfi és nő

számára megadatnak. Mindannyian elnyerhetjük a Szentlelket, mindannyian kaphatunk személyes kinyilatkoztatást, és mindannyian részesülhetünk a felruházásban a templomban, ahonnan hatalommal »felfegyverkezve« léphetünk ki. A papság hatalma minden igazlelkű embert meggyógyít, védelmez, és beolt a sötétség erői ellen. Ami a leglényegesebb, hogy a papság teljességét, amely a legmagasabb szintű szertartásokban nyilvánul meg az Úr házában, a férfi és a nő együtt kaphatja meg.”⁵

Szertartások, szövetségek és áldások

Amikor Joseph Smith 1842 tavaszán meg szervezte a Segítőegylet az Illinois állambeli Nauvoóban, az egylet tagjai olyan nők voltak, akik már részesültek néhány papsági szertartás és szövetség áldásaiban. Megkeresztelkedtek bűneik bocsánatára. Elnyerték a Szentlélek ajándékát, s ezáltal a jogot arra, hogy a Lélek állandó társuk lehessen, valamint a képességet, hogy személyes kinyilatkoztatás által útmutatást kapjanak. Vettek az úrvacsorából, megemlékezve Jézus Krisztusról és a szövetségeikről. Elnyerték a Lélek ajándékait. Néhányan pátriárkai áldást is kaptak, melyben megismerték egyéni ajándékaikat, képességeiket, és megtudták az Izráel házából való származásukat. Az Úr meggyógyította, megvigasztalta és tanította őket szükségeik, hitük és saját akarata szerint.

Amikor az utolsó napi szent nők szövetségeket kötnek és betartják azokat, az Úr megerősíti őket királysága szolgálatában

Elizabeth Ann Whitney

Elizabeth Ann Whitney nőtestvér, aki jelen volt a Segítőegylet első gyűlésén, 12 évvel korábban, 1830-ban hallott először a visszaállított evangéliumról. „Amint meghallottam az evangéliumot, amikor az elderek prédikálták azt – mondta később –, tudtam, hogy az a Jó Pásztor hangja volt.” „Azonnal megkeresztelked[ett]”, férje, Newel K. Whitney pedig néhány nappal később keresztelkedett.⁶ Élményeire visszaemlékezve mesélt azokról az áldásokról, melyeket a keresztelés és a konfirmáció papsági szertartásain keresztül kapott:

„Amikor elmentek a templomba és részt vettek az Úr Házában végzett szertartásokban, meghatározott áldásokban fogtok részesülni. [...] Elnyeritek Isten tudásának kulcsát. (Lásd T&Sz 84:19.)

Megtanuljátok, miként válhattok olyanná, mint Ő. Még az isteniség hatalma is megnyilvánul előttetek. (Lásd T&Sz 84:20.)”

*Ezra Taft Benson
Ensign, Aug. 1985, 10*

„Ha vannak olyan tantételek, melyek erőt adtak nekem, és melyek által megtanultam még teljesebb életet élni, és másoknak mindinkább hasznára lenni, akkor természetes, hogy szeretném másokkal is megosztani ezt az örömet és erőt; szeretném elmondani neked, mit jelentett, és mit jelent még mindig nekem az evangélium, azóta, hogy befogadtam azt, és megtanultam annak törvényei szerint élni: a napi szinten kapott újabb és újabb kinyilatkoztatásokat a Lélektől, olyan rejtélyek feltárulását, melyek korábban homályba burkolóztak, túl mélyek, megmagyarázatlanok és felfoghatatlanok voltak; valamint az Atyaistenből áradó isteni hatalomba, a végtelen igazságba vetett fenntartás nélküli hitet.”⁷

A Lélek ajándékai

1842. április 28-án Joseph Smith beszédett mondott a Nauvooi Női Segítőegylet egyik gyűlésén. Az előadás egy része Pál apostol tanításaira épült az 1 Korinthusbeliek 12–13-as fejezetekből, melyek a Lélek ajándékairól szólnak. Joseph Smith kihangsúlyozta, hogy „ezeknek a jeleknek, mint például a betegek meggyógyítása, az ördögök kiűzése stb., minden hívőt követniük kellene”⁸.

Mivel az utolsó napi szent nők elnyerték a Szentlélek ajándékát, törekedhetnek olyan lelki ajándékokra, mint „a nyelvek, a prófécia, a kinyilatkoztatás, a látomások, a gyógyítás, a

Amanda Smith segítségért imádkozott, hogy meg tudja menteni a fiát

nyelvek fordításának ajándék[a]”⁹, és meg is áldhatnak azokkal. Az egyház történelme során az utolsó napi szent nők mindig is részesültek a Lélek ajándékaiban, és arra használták azokat, hogy megáldják velük a családjukat és másokat.

Amanda Barnes Smith jelen volt azon a gyűlésen 1842. április 28-án, amikor Joseph Smith a Lélek ajándékairól tanította a segítőegyleti nőtestvéreket. Tudta, hogy a próféta tanításai igazak, hiszen mintegy négy évvel korábban ő maga is megáldatott a kinyilatkoztatás

ajándékával, amikor szüksége volt az Úr segítségére, hogy meg tudja menteni a fia életét.

1838 októberének végén Amanda és a férje, Warren, a gyermekeikkel és más egyháztagokkal a Missouri állambeli Far West felé tartottak. Megálltak egy malomnál, hogy elvégezzenek néhány apróbb javítást a kocsjukon. Ott-tartózkodásuk alatt egy csőselék megtámadta a malomban dolgozó utolsó napi szenteket, akik közül 17 férfit és fiút megöltek, 15-öt pedig megsebesítettek. Amikor Amanda, aki elbújt a támadás alatt, visszatért, a halottak között találta Warrent és a fiát, Sardiust. Egy másik fia, Alma, súlyosan megsérült. A fiú csípőjét szétzúzta egy lövedék. Amanda később így számolt be arról a személyes kinyilatkoztatásról, melyet kapott, hogy a fia meggyógyulhasson:

„Ott [voltam], azon a hosszú, szörnyű éjszakán a halott és sérült családtagjaimmal, és csupán Isten tudott orvoslást és segítséget nyújtani.

Ó, Mennyei Atyám – sírtam –, mit tegyek? Te látod az én szegény, sérült fiamat, és ismered járatlanságomat. Ó, Mennyei Atyám, vezess engem, hogy tudjam, mit tegyek!

Ezután útmutatást kaptam, mintha egy hang szólt volna hozzám.”

Amanda azt az útmutatást kapta, hogy készítsen egy lúgos öblítő oldatot a tűz után maradt hamuból, hogy kitisztítsa a sebet. Ezután az utasítást követve dunsztkötést készített ruhából és síkos szilfából, mellyel betömte a

sebet. Másnap talált egy kis gyógybalzsamot, melyet a sebbe öntött, hogy enyhítse Alma fájdalmát.

„»Alma, gyermekem – mondtam –, hiszed, hogy az Úr teremtette a csípődöt?»

»Igen, anyám.«

»Nos, az Úr képes odatenni valami mást a csípőd helyére, elhiszed, Alma?»

»Maga elhiszi, hogy az Úr képes erre, anyám?» – kérdezte a gyermek a maga egyszerű módján.

»Igen, fiam – válaszoltam –, megmutatta nekem egy látomásban.«

Ezután kényelmesen a hasára fektettem, és ezt mondtam: »Most pedig fekdj így, és ne mozdulj, és az Úr adni fog neked egy másik csípőt.«

Alma tehát öt hétig a hasán feküdt, míg teljesen fel nem épült – rugalmas porc nőtt a hiányzó ízület és ízületi tok helyére..., az orvosok csodálatára.

Azon a napon, amikor újra járni kezdett, épp kimentem a házból, hogy hozzak egy vödör vizet, amikor meghallottam a gyermekek sikolyait. Rémülten szaladtam vissza, ám amikor beléptem, ott láttam Almát táncolni, a gyermekek pedig ámulatukban és örömeikben ott sikítottak körülötte.”¹⁰

A kinyilatkoztatás lelki ajándéka által az Úr megtanította Smith nőtestvérnek, hogyan gondoskodjon a fiáról. Elizabeth Ann Whitneyhez és sok más nőtestvérhez hasonlóan ő is „örömöt és erőt” kapott, valamint elnyerte „a

Templomi szertartásszolgák a Salt Lake templom lépcsőjén, 1917

Lélek tiszta kinyilatkoztatását¹¹ hithűségének köszönhetően.

Templomi áldások

Az Úr egyik célja a Segítőegylet megszervezésével az volt, hogy felkészítse leányait a templomi szertartásokban és szövetségekben található nagyobb papsági áldásokra. A Nauvoóban élő nőtestvérek nagy izgalommal várták a templom felépítésének befejeztét, mert tudták – mivel Joseph Smith próféta megígérte

Mercy Fielding Thompsonnak –, hogy a felruházás kihozza majd őket „a sötétségből [a] csodálatos világosságba”¹².

Joseph Smith prófétán keresztül az Úr a következőket nyilatkoztatta ki az utolsó napi szenteknek az Ohio állambeli Kirtlandben: „...parancsolatot adok nektek, hogy építsetek házat, amely házban azokat szándékozom felruházni hatalommal a magasságból, akiket választottam.”¹³ Megígérte, hogy „áldások sokaságát”¹⁴ adja majd a hithű szenteknek, és

Illinois Nauwoo templom

kijelentette, hogy a templom „a hálaadás [helye lesz] a szentek számára mind, és az oktatás [helye] mindazok számára, akik elhívást kaptak az elrendelt szolgálat munkájára, különböző elhívásaikban és hivatalaikban; hogy tökéletessé válhassanak elrendelt szolgálatuk megértésében, elmélet, tantétel és tan terén, minden olyan dologban, amely a földön Isten királyságához tartozik, amely királyságnak kulcsai reátok lettek ruházva”¹⁵.

Nauvooban az Úr újra megparancsolta a szenteknek, hogy építsenek templomot, mondván, hogy ott visszaállítja majd „a papság teljességét” és „kinyilatkoztat[ja] szertartásai[t]”¹⁶.

A segítőegyleti nőtestvérek segítettek egymásnak felkészülni ezekre a szertartásokra és a velük járó szövetségekre. Hozzájárultak a templom építéséhez, tanultak a Prófétától és egymástól a segítőegyleti

*„A egyetlen olyan hely
a földön, ahol elnyer-
hetjük a papság
áldásainak teljességét,
a szent templomban
van. Az az egyetlen
hely, ahol – szent
szertartásokon keresz-
tül – részesülhetünk
mindabban, ami
képesse tesz minket
a celesztialis király-
ságban történő
felmagasztosulásra.”*

Harold B. Lee

*Stand Ye in Holy Places
(1974), 117*

Szent ruházat

Joseph Smith arra kérte a hithű nőket Nauvoóban, hogy készítsenek szent ruházatokat, melyeket a templomi szertartások során használhatnak. A templomi ruházat varrása sok évig a Segítőegylet feladata maradt. Ma a nőtestvérek továbbra is elsődleges szerepet kapnak a templomi ruházatokkal és templomi alsóruhákkal kapcsolatos feladatokban. Tanítanak e ruhák tiszteléről és kezeléséről. Szintén tanítanak a templomi alsóruha viselésével járó visszafogott öltözködésről. Minden egyházközség vagy gyülekezet segítőegyleti elnöke meg tudja válaszolni a szent ruházat viselésével és kezelésével kapcsolatos kérdéseket, az aktuális egyházi kézikönyvet alapul véve. A szent ruházat tisztellete a templomi áldások nagrabecsülésének jele.

gyűléseken, jószívuén szolgálták egymást, és arra törekedtek, hogy még szentebb életet éljenek.

Amikor a templom már majdnem elkészült, elhívtak 36 nőt templomi szertartásslolgának. Elizabeth Ann Whitney, az első szertartásslolgák egyike, így emlékezett vissza: „Magam, időmet és minden figyelmemet ennek a

küldetésnek szenteltem. Mindennap megállás nélkül, zárásig dolgoztam a templomban.”¹⁷

A magasabb papság szertartásaiban, melyekben a szentek a Nauvoó templomban részesültek, „megnyilvánul[t] az isteniség hatalma”¹⁸. Amikor a szentek megtartották szövetségeiket, e hatalom megerősítette őket és támaszt nyújtott nekik az előttük álló napok és évek kihívásai közepette (lásd a 3. fejezetet).

Ma az egyházban hithű nők és férfiak szolgálnak továbbra is világszerte a templom-

Joseph Fielding Smith

ban, és lelnek erőre azokban az áldásokban, melyeket kizárólag a templomi szertartásokon keresztül lehet elnyerni. Ahogy Joseph Fielding Smith elnök, az

egyház tizedik elnöke, kijelentette: „Az ebben az egyházban lévő nőtestvérek kiváltságai közé tartozik, hogy elnyerjék a felmagasztosulást Isten királyságában, majd pedig királynőkként és papnőkként felhatalmazást és hatalmat kapjanak.”¹⁹

Papság az otthon falain belül

A Segítőegylet segít a nőtestvéreknek megerősíteni az otthonokat és a családokat, így segítve elő a papság egyik alapvető céljának elérését. „A papsági hatalom azért lett visszaállítva – mondta Russell M. Nelson

elder a Tizenkét Apostol Kvórumából –, hogy a családokat összepecsételhessék az örökkévalóságra.”²⁰ Richard G. Scott elder, szintén a Tizenkettektől, ezt tanította: „A család és az otthon képezik az igazlelkű élet alapját. A papság az a hatalom, és a papsági vonal az az eszköz, melyet az Úr adott a család támogatására.”²¹ A Segítőegylet is részt vesz ebben a munkában azáltal, hogy segít a nőknek és a családjuknak az evangélium szerint élni, hogy ezáltal elnyerhessék a papság megígért áldásait.

Férj és feleség

Dallin H. Oaks elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt mondta: „A női és

férfiúi mivolt legmagasztosabb és legmélyebb kifejeződése a férfi és nő közötti házasság új és örökkévaló szövetsége. Csak ez a kapcsolat tetőzik felmagasztosulásban. Ahogy Pál apostol tanította: »...sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban.«.”²² Az ősi szentírás megerősíti ezt az Ábrahám és Sára, Izsák és Rebeka, illetve Jákób és Rákhel közötti szövetséges házasságról szóló beszámolóiban. A pecsételő szertartás a férjet és a feleséget egymáshoz, a gyermekeikhez és Mennyei Atyjukhoz köti. „Így – folytatta Oaks elder –, a közös cél... a papsági kvórumainkban és... a segítőegyleteinkben az, hogy összehozzuk a férfiakat és a nőket szent házassági és

Ádám és Éva között egységes, szövetségen alapuló kapcsolat volt

családi kapcsolatokban, melyek az örök élet felé vezetnek, ami »Isten minden ajándéka közül a legnagyobb.«²³

Amikor egy férj és egy feleség megáldatik az-
zal a lehetőséggel, hogy szülők lehetnek, szent
felelősségben osztoznak, miszerint segíteniük
kell gyermekeiknek megérteni és elnyerni a
papsági szertartásokat és szövetségeket.²⁴ Első
szüleink, Ádám és Éva, kölcsönösen egymástól
függő és egységes kapcsolatról mutattak pél-
dát, amikor tanították gyermekeiket. Bruce R.
McConkie elder, a Tizenkét Apostol Kvórumá-
ból, ezt tanította:

„Nem csupán Ádám volt részese ezeknek a
dolgoknak. [...]

Éva is tevékenyen részt vett bennük. Hallott
mindent, amit Ádám mondott. Éva többes

számban beszélt: a »vétünk«, a »megváltásunk
öröm[e]«; beszélt közös utódaikról, valamint az
»örök élet[ről]«, melyben külön-külön egyikük-
nek sem lehet része, hanem amelyet mindig is
együttösen tartogattak a férfi és a nő számára.

Ő és Ádám mindketten imádkoztak; mind-
ketten áldották az Úr nevét; mindketten
tanították gyermekeiket; mindketten kaptak
kinyilatkoztatást; és az Úr mindkettejüknek
megparancsolta, hogy mindörökké hódoljanak
neki és szolgálják őt Jézus Krisztus nevében.”²⁵

Az utolsó napi próféták és apostolok arra
buzdították a férjeket és feleségeket, hogy
ezt a mintát kövessék az otthonukban: „Isten
terve szerint az apáknak szeretetben és igaz
módon kell családjukat irányítaniuk, valamint
gondoskodniuk kell a család szükségleteiről

Barbara B. Smith

a Segítőegylet tizedik általános elnöke

*„Folyamatos papsági tanácsok segítségével, illetve az Úr által,
sugalmazás útján elhívott segítőegyleti vezetők szavát követve
az egyházban lévő nőknek isteni forrásból érkező útmutatás
áll rendelkezésükre abban a munkában, mely nekik adatott,
az Egylet pedig biztosítja az e munka elvégzéséhez szükséges
eszközöket.”*

Barbara B. Smith

Ensign, Mar. 1983, 23

A Segítőegylet támaszt nyújt a nőknek gyermekeik nevelésében

és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Ezekben a szent kötelezettségekben az apák és az anyák egyenlő partnerekként kell, hogy segítsék egymást. Rokkantság, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.”²⁶

Az utolsó napi szentek világszerte követik ezt a tanácsot a maguk egyszerű, ám erőteljes módján. A férfiak és a feleségek maguk köré gyűjtik gyermekeiket, hogy együtt imádkozzanak és olvassák a szentíráásokat. Sok otthonban a szülők különleges helyet biztosítanak – például egy külön polcot – a szentíráásoknak és a

többi egyházi forrásanyagoknak. Szavaik és példájuk által tanítják az evangéliumot. Segítenek gyermekeiknek felkészülni a templomi áldások elnyerésére, a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra, saját családjuk megalapítására, valamint az egyházban történő további szolgálatra. Ádámhoz és Évához hasonlóan mindketten kiveszik részüket a tanításból, az imádkozásból, a szolgálattól és az Úrnak való hódolatból.

Néhány esetben a férj vagy a feleség egyedül érezheti magát e felelőségekben, ha a házastársa nem kötött ilyen szövetségeket, vagy nem tartja meg az általa kötött szövetségeket. A hithű családtagoknak még ilyen körülmények között sem kell egyedül érezniük magukat. Áldást és megerősítést kapnak a papsági szertartásokon keresztül, melyeket elnyertek, és a szövetségeken keresztül, melyeket megtartanak. Támogatást kérhetnek továbbá a tágabb család tagjaitól, illetve más utolsó napi szentektől.

Egyedülálló nőtestvérek és a papság

Sok utolsó napi szent soha nem kötött házasságot. Mások azért vannak egyedül, mert házastársuk elhalálozott, elhagyta őket, vagy elváltak. Az egyház összes tagjához hasonlóan ezek az egyháztagok is áldásokat kapnak, ha hűek maradnak a szövetségeikhez, és minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy egy nap majd örökkévaló családban élhessenek. Megtapasztalhatják életükben és otthonukban a

papság áldásait, erejét és hatását a már elnyert szertartásokon és az általuk megtartott szövetségeken keresztül.

Dallin H. Oaks elder mesélt édesanyja hithűségéről, aki igen fiatalon megözvegyült. Mivel hozzápecsételték férjéhez a templomban, nem tartotta magát egyedülállónak, de mégis egyedül kellett felnevelnie három gyermekét. Oaks elder így emlékezett vissza:

„Édesapám hétéves koromban halt meg. Én voltam a legidősebb a három kicsi gyermek közül, akiket megözvegyült édesanyámnak fel kellett nevelnie. Amikor elrendeltek diakónussá, azt mondta, nagyon örül, hogy van papságviselő a családban. Ennek ellenére továbbra is édesanyám irányította a családot, ő jelölte ki, hogy ki mondja az imát, mikor reggel letérdeltünk. [...]

Édesapám halála után édesanyám elnökölt a család felett. Nem volt papsági hivatala, azonban a házasság életben maradt képviselőjeként ő lett a család irányítója. Ezzel együtt tökéletesen tiszteletben tartotta a püspök és a többi egyházi vezető papsági felhatalmazását. Ő elnökölt a családjá felett, a férfiak pedig az egyház felett. [...]

Hithű, özvegy édesanyánk, aki felnevelt minket, teljesen tisztán látta a család örök természetét. Mindig tiszteletben tartotta elhunyt édesapánk helyét. Otthonunkba varázsolta őt. Beszélt arról, hogy templomi házasságuk

örökkévaló. Gyakran emlékeztetett bennünket arra, mit várna el tőlünk édesapánk, hogy elnyerjük a Szabadító ígését, miszerint örökre egy család maradhatunk.”²⁷

Egy másik férfi így mesélt az otthonukban elnöklő édesanyjáról: „Épp amikor teljes idejű misszionáriusi szolgálatra készültem, az édesapám elhagyta a családot és az egyházat. Ilyen körülmények között nehezemre esett két évre otthagynom a családot, de mégis elmentem. Mialatt az Urat egy messzi földön szolgáltam, sokat hallottam édesanyám erejéről otthon. Szüksége volt rá és nagyra értékelte azt a különleges figyelmet, melyet a papságot viselő férfiktól kapott – az édesapjától, a fivereitől, a házitanítóitól és más férfiktól az egyházközösségből. A legnagyobb megerősítést azonban magától az Úrtól kapta. Nem kellett arra várnia, hogy meglátogassa valaki ahhoz, hogy jelen legyenek a papság áldásai az otthonában, és amikor a látogatók elmentek, az áldások nem távoztak velük. Mivel hű maradt azokhoz a szövetségekhez, melyeket a keresztelővízben és a templomban kötött, mindig része lehetett a papság áldásaiban az életében. Az Úr olyan sugalmazásokkal és erővel áldotta meg őt, melyek felülmúlták képességeit, és olyan gyermekeket nevelt fel, akik most már maguk is ugyanazok szerint a szövetségek szerint élnek, melyek oly nagy erőt adtak neki.”²⁸

Ezek a nők megértették, hogy az általuk megkötött és betartott szövetségeken keresztül kaptak további erőt és segítséget.

Szolgálat az egyházban

Mindazok, akik hivatalos minőségben szolgálnak Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, olyan emberek irányítása és felhatalmazása alatt teszik azt, akik viselik a papság kulcsait, mint például a püspök vagy a cövekelnök. A Segítőegyletben ezt a rendszert már az első segítőegyleti gyűlésen felállították. Joseph Smith próféta utasítása szerint John Taylor elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, kezeit sorban

A Segítőegyletbe való tartozás érzését „minden nőnek... a szívében [kell] dédelgetnie” (Boyd K. Packer)

*„Azért imádkozom,
hogy az egység lelkiülete
áradjon szét az egész
egyházban, hogy az
jellemesse a cövekelnök-
ségeket és főtanácsokat,
a püspökségeket, [a házi-
tanítókat], és különösen
az egyház kvórumait és
segédszervezeteit, hogy
– a Szabadítót idézve
– egyek legyenek, ami-
ként Ő és az Atya is
egyek.”*

David O. McKay

*In Conference Report,
Apr. 1937, 121–22; János 17:21.
versére utalva*

Emma Smith nőtestvér, valamint tanácsosai, Sarah M. Cleveland és Elizabeth Ann Whitney nőtestvérek fejére helyezte. Megáldotta őket, hogy útmutatást kapjanak a szolgálatuk során. Azóta is minden nőtestvér, aki segítőegyleti elhívásban, bármely egyéb egyházi elhívásban, illetve látogatótanítóként szolgált, olyan férfiak felhatalmazása alatt tette, akik viselik a papság kulcsait.

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumából, kijelentette:

„A Segítőegylet a melkisédeki papság irányítása alatt működik, mert »az egyházban minden más felhatalmazás vagy hivatal e papság járuléka«. »A papság mintájára« lett megszervezve. [...]

A Fivérek tudják, hogy ők egy papsági kvórumhoz *tartoznak*. Ellenben túl sok nőtestvér gondolja úgy, hogy a Segítőegylet csupán egy tanóra, amelyen részt kell venni. A Segítőegylet lehozható *tartozást* minden nőnek ugyanígy kell szívében dédelgetnie, mintsem hogy pusztán egy órán való részvételnél élje meg ezt.”²⁹

A papsági kvórumok fivéri kötelekbe rendezik a férfiakat, hogy szolgáljanak, megtanulják és elvégezzék a feladataikat, valamint tanulmányozzák az evangélium tanait. A Segítőegylet ugyanezen célokat valósítja meg az egyház nőtagjai számára. Az egyházban minden nő a Segítőegylet lehozhatóhoz tartozik, még akkor is, ha olyan kötelezettségeik vannak, melyek nem teszik lehetővé, hogy részt vegyenek minden

Barbara W. Winder

a Segítőegylet tizenegyedik általános elnöke

„Azt szeretném, és arra vágyom, hogy egységesek legyünk, egyek a papsággal, együtt szolgálva és építve Isten királyságát itt és ma, és együtt hirdetve az evangélium örömét azoknak, akiknek oly nagy szükségük van rá. Ez az Ő királysága. Hatalmas felelősségünk, hogy megosszuk másokkal.”

Barbara W. Winder

In Conference Report, Apr. 1984, 79; vagy Ensign, May 1984, 59

segítőegyleti gyűlésen. A Segítőegylet testvérisége ugyanúgy örökdik felettük is, és ugyanúgy tanítják őket.

Egység: „Mindenkinek egyetértésben kell járnia”

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában a férfiaknak és a nőknek egyaránt erősíteniük és támogatniuk kell egymást, és egységben kell együtt dolgozniuk. Az Úr ezt mondta: „...legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim.”³⁰

Joseph Smith próféta ezt tanította: „Mindenkinek egyetértésben kell járnia, különben semmit nem tudunk elvégezni.”³¹ És ő nagyszerű példát mutatott azáltal, hogy egyetértésben munkálkodott másokkal. Eliza R. Snow nőtestvér emlékezett erre a példára, és egész életében nagyra becsülte. Megosztotta a helyi egyházi vezetőkkel is, amikor a Segítőegyletet újra megszervezték Utahban. Azt tanította, hogy a püspököknek „ugyanolyan kapcsolatban kell állniuk” az egyházközségi Segítőegyletekkel, mint amilyen kapcsolatban Joseph Smith állt a Segítőegylettel Nauvoóban. Azt tanította továbbá, hogy „egyik egylet... sem tudna a [püspök] tanácsa nélkül létezni.”³²

Amikor Bathsheba W. Smith nőtestvér a Segítőegylet negyedik általános elnökeként szolgált, emlékezetében tartotta Joseph Smith tanításait és példáját. Arra utasította a

Az egyházban a férfiak és a nők összhangban dolgoznak együtt

segítőegyleti nőtestvéreket, hogy dolgozzanak összhangban a papsági vezetőkkel. Ezt mondta: „Alázatos óhajunk, hogy felmagasztaljuk az Úrtól kapott elhívásainkat, és ahhoz, hogy ezt elfogadhatóan meg tudjuk tenni, szükségünk van az egyház Első Elnöksége, az apostolok, a cövekelnők és a püspökök hitére és pártfogására, akiket mi mindig támogatni szeretnénk, és akikkel egyetértésben kívánunk együtt munkálkodni.”³³

Ez a minta évtizedek óta ugyanaz. Henry B. Eyring elnök az Első Elnökség tanácsosaként ezt mondta: „A Segítőegylet örökségének egyik csodálatos része abban nyilvánul meg, hogy a papság mily nagy tiszteletet tanúsít mindig a

nők iránt, és cserébe ugyanekkor a tiszteletet kap a Segítőegylettől.”³⁴

Amikor Barbara W. Winder nőtestvér megkezdte szolgálatát a Segítőegylet tizenegyedik általános elnökeként, Gordon B. Hinckley elnök, aki akkor tanácsosként szolgált az Első Elnökségben, megkérte őt, hogy egységesítse a papság alatt a Segítőegyletben, a Fiatal Nőknél és az Elemiben szolgáló nőtestvéreket. Winder nőtestvér felismerte, hogy az egység „nem csupán azt jelenti, hogy mi, nőtestvérek együtt munkálkodunk, hanem hogy a papsági fivérek társai is vagyunk. Társak vagyunk a munkában.”³⁵

Winder nőtestvér azt mondta, hogy nem sokkal azután, hogy elhívták a Segítőegylet általános elnökének, Dallin H. Oaks elder megkérte, hogy találkozzanak. Felkérték az apostolt, hogy készítsen egy nyilatkozatot az egyház nevében egy fontos kérdés kapcsán, és úgy érezte, szüksége van az egyház női vezetői véleményére. Tisztelte és értékelt annyira Winder nőtestvér tudását, véleményét és lelkiségét, hogy a segítségét kérte és hasznosította is azt.

Winder nőtestvér később azt tanította, hogy az egyházban a férfiaknak és a nőknek szükségük van egymás segítségére a munkában. „Megtanultam, hogy amikor meghívnak egy gyűlésre – magyarázta –, akkor nem azért hívnak meg, hogy elpanaszold az összes problémádat, hanem azért, hogy megoldásokkal állj

„Erő és óriási képesség rejlik ennek az egyháznak a nőtagjaiban” (Gordon B. Hinckley)

elő. Akkor meg tudjátok beszélni az ötleteket, hogy rájöjjetek, melyik megoldás működne. A papsági fivérek várják az egyház nőtagjainak meglátásait, és szükségük is van rájuk. Felkészültnek kell lennünk, és segítenünk kell nekik.”³⁶

E közös cél nyilvánvalóan megmutatkozik az egyház tanácsgyűlésein. Amikor e tanácsok férfi- és nőtagjai meghallgatják egymást, törek-szenek a Lélek útmutatására, és összhangban munkálkodnak, akkor sugalmazásokat kapnak, hogy tudják, miként elégítsék ki az egyének és a családok szükségleteit. Az Úr ezt mondta:

„...ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, egy dolgot illetően; íme, ott leszek közöttük én is”³⁷.

Thomas S. Monson elnök, az egyház tizenhatodik elnöke, megosztott egy példát arról, mi történhet, amikor a segítőegyleti nőtestvérek és a papsági fivérek együtt munkálkodnak az Úr szolgálatában:

„Az Andrew hurrikán [1992.] augusztus 24-én söpört végig Florida partjain, Miamitól délre. A szélrohamok sebessége meghaladta a 320 kilométer per órás sebességet. [...] Nyolcvanhétezer otthonot pusztított el, és 150 000 ember vált hajléktalanná. [...]

A helyi papsági és segítőegyleti vezetők hamar megszervezték a sérülések és károk felmérését, valamint a romok eltakarításában nyújtott segítséget. Egyháztag önkéntesek három nagy csoportja, összesen több mint ötezer ember dolgozott együtt vállalva a katasztrófa sújtotta lakosokkal, segítséget nyújtva nekik háromezer otthon, egy zsidó zsinagóga, egy pünkösdi gyülekezeti ház és két iskola újjáépítésében.”³⁸

„Kéz a kézben... együtt a papsággal”: Sugalmazott tanácsok utolsó napi prófétáktól

Utolsó napi próféták beszéltek azokról az áldásokról, melyekben az egyház és a családok részesülnek, amikor a hithű papsági fivérek

és a hithű segítőegyleti nőtestvérek együtt munkálkodnak.

Spencer W. Kimball elnök, az egyház tizenkettedik elnöke, ezt mondta: „Olyan erő van ebben a [segítőegyleti] szervezetben, melyet még nem gyakoroltak a maga teljességében annak érdekében, hogy megerősítsék Sion otthonait, és felépítsék Isten királyságát – és nem is fogják egészen addig, míg mind a nőtestvérek, mind pedig a papság meg nem látja a Segítőegyletben rejlő lehetőségeket.”³⁹

Joseph Fielding Smith elnök így foglalta össze a Segítőegylet és a papsági kvórumok közötti kapcsolatot:

„[A nőtestvéreknek] saját gyűléseik vannak, mint például a Segítőegylet, melyen hatalmat és felhatalmazást kaptak sok nagyszerű dolog megtételére. [...]

Az Úr az Ő bölcsességében felszólította a nőtestvéreket, hogy legyenek a papság segítségére. A bennük lévő együttérzés, szívük gyengesége és kedvességük miatt az Úr rájuk tekint, és azt a feladatot és felelősséget adja nekik, hogy legyenek a szükségét látók és bajba jutottak szolgálói. Kijelölte számukra az utat, melyet követniük kell, és megadta nekik ezt a nagyszerű szervezetet, ahol felhatalmazásuk van az egyházközségek püspökeinek irányítása alatt, és az egyházközségek püspökeivel összhangban szolgálni, gondoskodva népünk lelki és fizikai szükségleteiről egyaránt.”⁴⁰

Amikor Gordon B. Hinckley elnök az egyház tizenötödik elnökeként szolgált, a következőket osztotta meg a segítőegyleti nőtestvérekkel:

„[H]add mondjam el nektek, nőtestvérek, hogy nem álltok második helyen Atyánk tervében, melyet gyermekei örök boldogsága és jóléte érdekében készített. Ti teljes mértékben nélkülözhetetlen részei vagytok a tervnek.

Nélkületek nem működhetne a terv. Nélkületek az egész program meghiúsulna. [...]

Mindannyian Isten leányai vagytok, akik isteni születési joggal vannak felruházva. Nem kell megvédenetek ezt a rangot. [...]

Erő és óriási képesség rejlik ennek az egyháznak a nőtagjaiban. Vezetést és irányítást, a függetlenség egyfajta lelkületét hordozzák magukban, ezen túl viszont nagy megelégedést nyújt számukra az, hogy részei lehetnek az Úr eme királyságának, és hogy kéz a kézben dolgozhatnak együtt a papsággal, hogy előremozdítsák azt.”⁴¹

„A családi tűzhely őrzői”

A család megalapítása, gondozása és megóvása

*Igazlelkű nőnek lenni e föld végnapjaiban,
a Szabadító második eljövetele előtt, különösen
nemes elhívás. [...] A nő azért van itt, hogy
segítsen gazdagítani, védelmezni és megóvni
az otthont – amely a társadalom alapja és
legnemesebb intézménye.*

Spencer W. Kimball

O LE AIG O SE FOLAFOLA LALOLAG

O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A APO
O LE EKALEA A IESU KERISO O LE AU PAI

O I MATOU, O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO a Aposetolo e Toasetululua O Le Ekalesia a Iesu Keriso o le Au Paia o Aso e Gata Ai, matou te tū'itino atu ma le faamaoni, o le faaiipooga i le va o se ali'i ma se tamaiti, ua faauaina e le Atua, ma o le aiga o le totonugaletu lea o le faafuaga a Le Foafoa, mo le tasmunga e faavavau o Lana lanau.

O TAGATA UMA—tane ma le fafine—ua fofoaina i le faatua o le Atua. O'i latou taitoatasi o se atali po o se atafine apaga faaferetete a ni matua fuafuaga, ma o lea ua tofua ai ma se

le Ali'i" (Salam a latou lanau mea e mara latou a le Atua ma aveve te nonofu atu i le Atua.

O LE AIGA ua ali'i ma le tane

„A családi tűzhely őrzői” A család megalapítása, gondozása és megóvása

1995. szeptember 23-án Gordon B. Hinckley elnök, az egyház tizenötödik elnöke, az egyház nőtagjai előtt mondott beszédet egy általános segítőegyleti gyűlésen. Háláját fejezte ki az utolsó napi szent nők hithűségéért és szorgalmáért – legyenek akár fiatalok vagy idősek, házasok vagy egyedülállók, gyermekek vagy gyermek nélküliek. Elismerve az őket érő komoly kihívásokat, bátorítást, tanácsot és figyelmeztetést adott nekik, hogy segítsen eleget tenniük kötelezettségeiknek és örömet találniuk az életben. Üzenete végéhez közeledvén ezt mondta:

„Oly sok álbölcsesség terjedt el úgy, mintha igazság volna, oly sok félrevezetést lehet hallani

Gordon B. Hinckley

a normákra és értékekre vonatkozóan, oly sok csábítás hív, hogy magunkra vegyük a világ szennyét, hogy úgy éreztük, figyelmeztetnünk és óva kell intenünk benneteket.

Ennek előmozdításaként most mi, az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Tanácsa egy

kiáltványt adunk az egyháznak és a világnak, amely a családra vonatkozó azon normák, tanok és gyakorlatok kijelentése és újbóli megerősítése, melyeket az egyház prófétái, látnokai és kinyilatkoztatói folyamatosan ismételték annak történelme során.”¹ Ezután felolvasta „A család: Kiáltvány a világhoz” című nyilatkozatot. Ez volt az első alkalom, hogy a kiáltványt nyilvánosan felolvasták.

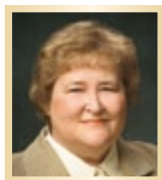
A kiáltványban az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kijelentik, hogy „boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül”. Ünnepelesen kijelentik, hogy „a férfi és a nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.” Emlékeztetik a férjeket és a feleségeket „komoly kötelesség[ükre], hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel”².

Amint azt a kiáltvány címe is kihangsúlyozza, e szavak az egész világhoz szólnak

– emlékeztetve minden embert, beleértve a nemzetek vezetőit is, a család örökkévaló jelentőségére. A kiáltvány bejelentése után nyolc hónappal Hinckley elnök részt vett egy sajtókonferencián a japán fővárosban, Tokióban, ahol ezt mondta: „Miért adtunk ki egy kiáltványt a családról? Mert a családok folyamatos támadás alatt állnak. Világszerte széthullanak. A társadalom jobbá tételének elsődleges helye az otthon falain belül van. A gyermekek többnyire azt teszik, amit tanítanak nekik. Megpróbáljuk a világot jobbá tenni azért, hogy megerősítsük a családokat.”³

A segítőegyleti nőtestvérek bizonyosságai megmutatják, hogy amellett, hogy a kiáltvány az egész világnak szól, e tanbéli kijelentés minden egyes család és egyén számára jelentőséggel bír az egyházban. A kiáltvány tantételei minden nőtestvér szívét megérintették, körülményeiktől függetlenül.

Barbara Thompson nőtestvér, akit később elhívtak, hogy tanácsosként szolgáljon a

Segítőegylet általános elnökségében, ott volt a Salt Lake Tabernákulumban, amikor Hinckley elnök felolvasta a kiáltványt.

Barbara Thompson „Nagyszerű esemény volt – emlékezett vissza. – Éreztem az üzenet jelentőségét. Azt is gondoltam magamban: »Ez egy nagyszerű útmutató a szülőknek. De

nagy felelősség is számukra.« Egy pillanatra azt gondoltam, hogy ez rám nem igazán vonatkozik, hiszen nem vagyok házas, és nincsenek gyermekeim. Rögtön utána azonban arra gondoltam: »Mégiscsak vonatkozik rám, hiszen egy család tagja vagyok! A szüleim lánya vagyok, nővér, nagynéni, unokatestvér, unokahúg és unoka. Vannak kötelességeim – és áldásaim –, mert egy család tagja vagyok. Még akkor is, ha én lennék családom egyedüli élő tagja, attól még Isten családjának a tagja vagyok, és felelősségem, hogy segítsek megerősíteni más családokat.«⁴

Bonnie D. Parkin nőtestvér, aki később a Segítőegylet tizennegyedik általános elnökeként szolgált, szintén ott volt a Tabernákulumban, amikor Hinckley elnök felolvasta a kiáltványt. Így emlékezett vissza: „Csend ült a hallgatóságra, de egyfajta izgalom is, a gondolat, hogy »Igen! Segítségre van szükségünk a családokkal!«. Emlékszem, nagyon helyénvalónak éreztem a kiáltványt. Könnyek patakozottak az arcomon. Amikor ránéztem a körülöttem ülő nőtestvérekre, úgy tűnt, ők is hasonlóképpen éreznek. Oly sok minden volt a kiáltványban, hogy alig vártam, hogy kapjak belőle egy másolatot és áttanulmányozzam. A kiáltvány megerősíti a nők méltóságát, és már az is sokatmondó, hogy először az egyház nőtagjainak olvasták fel azt az általános segítőegyleti gyűlésen.»⁵

„Az édesanya a család szíve és lelke” (James E. Faust)

Miért döntött úgy az Első Elnökség, hogy a kiáltványt egy általános segítőegyleti gyűlésen jelentik be? Miután Hinckley elnök felolvasta, megadta a kérdésre a választ. „Ti vagytok a családi tűzhely őrzői – mondta a nőtestvéreknek. – Ti hozátok világra a gyermekeket. Ti vagytok azok, akik gondoskodtok róluk, és kialakítják bennük életük szokásait. Nincs még egy olyan munka, amely oly közel állna az isteni természethez, mint az Isten fiairól és leányairól való gondoskodás.”⁶

James E. Faust elnök, Hinckley elnök második tanácsosa, a következő magyarázatot fűzte hozzá: „Mivel ti nők vagytok minden család szíve és lelke, helyénvaló volt, hogy [a kiáltványt] először az általános segítőegyleti gyűlésen olvassák fel.”⁷

„Arra kérjük a szülőket,
hogy a legjobb képességeik szerint tanítsák és neveljék gyermekeiket, olyan evangéliumi tantételek szerint, melyek az egyházhoz közel tartják őket. Az otthon az igazlelkű élet alapja, és semmi más nem helyettesítheti szerepét vagy töltheti be alapvető feladatát eme istenadta kötelesség elvégzésében.”

Első Elnökség (Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust)

Ensign, June 1999, 80

„[N]ormák, tanok és gyakorlatok... megerősítése”

A család kiáltvány tanításai nem voltak újak 1995-ben. Ahogy azt Hinckley elnök kijelentette, azok „normák, tanok és gyakorlatok... megerősítése[i]”⁸ voltak. Már azelőtt „központi szerepet játszott[ak] a Teremtő... tervében”, hogy megteremtette volna a földet.⁹

Julie B. Beck nőtestvér, a Segítőegylet tizenötödik általános elnöke, ezt tanította: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában van egy teológiánk a családról, amely a

Az anti-nefi-lehiták fia ióriási hitre tettek szert anyáik tanításainak köszönhetően (lásd Alma 56:47)

teremtésen, a bukáson és az engesztelésen alapszik. A föld teremtése helyet biztosított a családoknak, ahol élhetnek. [...] A bukás által biztosítva volt a család növekedése. [...] Az engesztelés pedig lehetővé teszi, hogy a családot örökre összepecsételjék.”¹⁰

Az evangélium akármikor a földön volt, a hithű nők és férfiak hűek voltak e családról szóló elvhez, és követték ezeket a normákat, tanokat és gyakorlatokat. „Dicsőséges Éva any[ánk]” és „Ádám aty[ánk]” vezetők voltak a gyermekeik számára, megtanítva nekik „megváltásunk örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek”¹¹. Rebeka és Izsák biztosították, hogy a papsági szövetségek és áldások ne vesszenek el a családjuk számára.¹² Egy özvegyasszony Sarepta városában meg tudta menteni a fiát, mert volt hite Illés prófétát követni.¹³ Kétezer-hatvan ifjú harcos hősieken küzdött, hogy megvédje a családját, bízva édesanyjuk ígéréseiben, mely szerint „Isten ki fogja szabadítani őket”¹⁴. Jézus Krisztus ifjú korában „növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta”, édesanyja, Mária, és annak férje, József szeretetében és törődésében nevelkedve.¹⁵

Az evangélium visszaállításával az egyház korai tagjai egyre többet tanultak a család fontosságáról.¹⁶ A szentek megtudták, hogy a papság hatalma által elnyerhetik azokat a templomi szertartásokat és szövetségeket, melyek örökre

összekötik a családjukat. Ez az ígéret megerősítette az utolsó napi szenteket az Isten fiaiként és leányaiként betöltött szerepükben.

A korai segítőegyleti vezetők arra buzdították a nőket, hogy helyezték a családjukat életük középpontjába. Eliza R. Snow nőtestvérnek, aki a Segítőegylet második általános elnöke volt, soha nem volt saját gyermeke. Mindazonáltal felismerte az édesanyák hatásának jelentőségét. A következő tanácsot adta a segítőegyleti nőtestvéreknek: „Elsődleges feladatotok az otthoni kötelezettségeitek teljesítése legyen.”¹⁷ Zina H. Young nőtestvér, a Segítőegylet harminik általános elnöke, azt tanította a nőtestvéreknek, hogy „tegyék otthonukat olyan vonzó helyvé, ahol a szeretet, a béke és az egység lelkülete él, valamint az az édes jószívűség van jelen, amely soha nem gondol rosszat”¹⁸.

Mary Fielding Smith példásan erős és szerető édesanya volt. Fia, Joseph F. Smith, aki később az egyház hatodik elnöke lett, így emlékezett vissza:

„Emlékszem édesanyámra a Nauvooban töltött napokból. Látom magam előtt, ahogy ő és tehetetlen gyermekei felzúfolódnak egy hajóra, annyi holmit magukkal cipelve, amennyit anyánk el tudott hozni a házból, amikor a csöcselék elkezdte lerombolni Nauvoó városát. Emlékszem, milyen nehézségekkel kellett az egyháznak szembenéznie ott és a Winter Quarters felé vezető úton, a Missouri-folyón, és hogyan imádkozott anyám a fárasztó úton

Rebeka, aki itt Ábrahám szolgájával látható, megértette a szövetségben kötött házasság fontosságát (lásd 1 Mózes 24:1–28)

gyermekeiért és családjáért. [...] Emlékszem minden megpróbáltatásra, miközben igyekeztünk kiköltözni Izráel táborával, eljutni e hegyek völgyeibe anélkül, hogy elegendő ökörfogatunk lett volna a szekereinkhez; és mivel nem állt módunkban megvásárolni a szükséges fogatokat, anyánk befogta a teheneket és borjakat is, két kocsit egymáshoz kötve, majd amikor ilyen kezdetleges és tehetetlen állapotban elindultunk Utahba, ezt mondta: »Az Úr majd megnyitja előttünk az utat«; de hogy hogyan, azt senki sem tudta. Kisfiú voltam akkor. Én hajtottam a fogatot, és kivettem részem a munkából.

Emlékszem, rajtakaptam őt, amikor magányos imában Istenhez fohászzkodott, hogy segítsen neki küldetése teljesítésében. Nem gondoljátok, hogy ezek a dolgok nyomot hagynak a lélekben? Azt hiszitek, el tudom felejteni édesanyám példáját? Nem! Az ő hite és példája mindig ragyogni fog az emlékezetemben. Hát persze, hogy emlékezni fogok! Minden lélegzetem, lelkem minden érzése hálával száll Istenhez azért, hogy az édesanyám szent volt, Istentől való asszony, tiszta és hithű, aki inkább elszenvedte volna a halált, semmint visszaéljen a belé vetett bizalommal; aki inkább elszenvedte a szegénységet és a gyötrelmet a pusztában, és megpróbálta összetartani a családját, semmint hogy

Babilonban maradjon. Ez az a lelkeség, amely átjárta őt és a gyermekeit.”¹⁹

Világi kötelességek és örökkévaló szerepek

Az otthon és a család szent természetéről szóló időtlen tantételekkel összhangban a melkisédeki papsági kvórumok segítenek a férfiaknak eleget tenni a fiúként, fivérként, férjként és apaként betöltendő kötelezettségeiknek, a Segítőegylet pedig a nőknek segít a leányként, nővérként, feleségként és anyaként betöltendő kötelezettségeik teljesítésében. A segítőegyleti nőtestvérek mindig is támogatták egymást

Bonnie D. Parkin

a Segítőegylet tizennegyedik általános elnöke

„Ha csak egy dolgot kívánhatnék az ebben az egyházban lévő szülők és vezetők számára, azt kérném, hogy mindennap érezzék az Úr szeretetét az életükben, miközben Mennyei Atyánk gyermekeiről gondoskodnak. [...] Azt a felhívást intézem felétek, hogy öltsetek magatokra a jószívűség palástját mindenben, amit tesztek, hogy Krisztus tiszta szeretetével tudjátok körülölelni a családokat.”

Bonnie D. Parkin

Ensign, June 2006, 93, 97

azon erőfeszítéseikben, hogy megerősítsék a családokat, praktikus készségeket sajátítsanak el otthonaik jobbá tételéhez, valamint hogy olyan helyre tegyék az otthonukat, ahol a Lélek jelen lehet.

A családkról való gondoskodás

Zina D. H. Young nőtestvér szeretettel teljes, gondoskodó édesanya volt, és megtanította a segítőegyleti nőtestvéreknek azokat a tanítételeket, melyek az ő otthoni erőfeszítéseit is irányították. A következő tanáccsal szolgált: „Ha van most közöttünk olyan anya, aki nem tanítja és oktatja megfelelően a gyermekeit..., annak könyörgöm, hogy tegye meg. Hívjátok gyermekeiteket magatok köré..., és imádkozzatok velük. [...] Figyelmeztessétek gyermekeiteket a körülöttük lévő gonoszságra..., hogy ne válhassanak e gonoszságok áldozatává, hanem szentségben és tisztaságban nevelkedhessenek fel az Úr előtt.”²⁰ Ezt tanította továbbá: „Legyetek szorgalmasak az élet valamennyi, anyaként és feleségként rátok háruló kötelezettségében. [...] Ügyeljünk rá, hogy bölcsen nyissuk ki szánkat kicsinyeink előtt, elkerülve a zsörtölődést..., és kifejlesztve természetünk olyan magasabb rendű jellemvonásait, melyek felemelik, finomítják és megtisztítják a szívet. [...] A legnagyobb erőfeszítések árán is meg kell tanítanunk Sion gyermekeinek, hogy legyenek őszinték, erényesek, becsületesek és

alaposak minden kötelezettségükben; valamint legyenek szorgalmasak, és szenteljék meg a szombat napját. [...] Az anyák soha ne tegyenek sértő megjegyzéseket, mellyel aláásnák az apa tekintélyét a gyermekek előtt, mert ők nagyon figyelnek. Ültessetek jó magokat az ő fiatal és gyengéd lelkükbe, és mindig részesítsétek előnyben törvény lelkét a törvény betűjével szemben, s így kincseket gyűjtőtök majd magatoknak a mennyben.”²¹

Amikor Bathsheba W. Smith nőtestvér a Segítőegylet negyedik általános elnökeként szolgált, szükségét érezte a családok

A Segítőegylet segít az anyáknak szent feladataikban

Az anyák és a nagymamák felkészíthetik leányaikat és unokáikat arra, hogy egy nap ők is gondoskodjanak másokról

megerősítésének, így hát az anyasággal foglalkozó tanórákat indított el a segítőegyleti nőtestvérek részére. A leckék során tanácsokkal látta el őket a házasságról, a terhességről, valamint a gyermeknevelésről. E tanítások alátámasztották Joseph F. Smith elnök szavait arról, hogy a Segítőegylet segít a nőknek az otthon betöltendő szerepükben:

„Ahol tudatlanság vagy legalábbis a megértés hiánya tapasztalható a családdal, a családi kötelességekkel és azokkal a kötelezettségekkel kapcsolatban, amelyeknek létezniük kell, s amelyek jogosan léteznek is a férj és a feleség,

a szülők és a gyermekek között, ott, illetve elérhető távolságban van ez a szervezet, és a természettől fogva hozzá tartozó képességekkel és sugalmazással felkészülten készen állnak arra, hogy útmutatást nyújtsanak e fontos kötelességek vonatkozásában. Ahol olyan fiatal anya van, aki még nem rendelkezik azzal a tapasztalattal, melyre gyermekének gondozásához és neveléséhez szüksége van, vagy ahhoz, hogy otthonát saját maga és férje számára kellemessé, vonzóvá és kívánatosá tegye, ott van ez a szervezet, a szervezetnek bizonyos részei, hogy útmutatást nyújtsanak annak a

fiatal anyának, és segítsenek neki kötelességei ellátásában, abban, hogy kötelességeit jól lássa el. És bárhol, ahol hiányzik a tapasztalat ahhoz, hogy természetes és tápláló étellel lássák el a gyermekeket, ahol a gyermekeknek szükségük van megfelelő lelki útmutatásra és lelki táplálékra, ott vannak Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Női Segítőegyletének nagyszerű szervezeteiben, valamint Sion anyáinak és leányainak szervezeteiben azok, akik felkészültek arra, hogy útbai-gazítást adjanak.”²²

A gondozás képessége nem korlátozódik csupán azokra a nőkre, akiknek saját gyermekeik vannak. Sheri L. Dew nőtestvér a következő megfigyelést tette: „Az Úr számára ismert okok miatt néhány nőnek várnia kell, hogy gyermeke legyen. Ez a késletetés nem könnyű egyetlen igazlelkű nőnek sem. De az Úr időbeosztása, mely mindannyiunknak személyre szabott, nem másítja meg természetünket. Néhányunknak egyszerűen más módot kell találnunk az anyaságra. Körülötünk mindenütt vannak olyanok, akiknek szeretetre és vezetésre van szükségük.”²³

Az egyházban lévő nőtestvéreknek lehetőségük van a másokról való gondoskodásra, amikor vezetőként és tanítóként elhívásokat kapnak, és amikor látogatótanítóként szolgálnak. Néhány nőtestvér anyai szeretetet és jóra való hatást nyújt azoknak a gyermekeknek is, akiknek nem ő adott életet. Az egyedülálló nőtestvérek gyakran álltak efféle erőfeszítések élén, megáldva azon gyermekek életét, akiknek igazlelkű nők hatására van szükségük. Néha ez a gondoskodás napokig, hetekig, vagy akár évekig is eltart. A nők számos gyermeket

„Amikor... a kísértések a legcsábítóbbak és legellenállhatatlanabbak voltak, az első gondolat, ami eszembe jutott, ez volt: Emlékezz édesanyád szeretetére! Emlékezz, hogyan küzdött a te jólétedért! Emlékezz, milyen hajlandóság volt benne még arra is, hogy akár feláldozza érted az életét! Emlékezz, mit tanított neked gyermekkorodban! [...] Ez az édesanyám iránti érzés védelmet jelentett számomra, korlátot köztem és a kísértés között.”

Joseph F. Smith

Lásd Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith (1999). 35.

Az anyáknak és az apáknak szent kötelességük, hogy tanítsák gyermekeiket, és gondoskodjanak róluk

megmentettek már az érzelmi, lelki és fizikai veszélyektől önzetlen szolgálatuk és személyes hitük által.

Legyen az otthon az erő forrása!

A Segítőegylet kezdeti napjai óta az Illinois állambeli Nauvooban, a nőtestvérek mindig is összegyűltek, hogy jótékony és gyakorlati kötelességeikről tanuljanak. Olyan készségeket gyakoroltak, melyek segítettek hitük és személyes igazlelkűségük növelésében, családjaik megerősítésében, abban, hogy otthonukat a lelki erő központjává tegyék, és hogy segítséget nyújtsanak a szükséglet látóknak. Az előrelátó életmód, valamint a lelki és fizikai önellátás

tantételeit alkalmazták. Növelték továbbá a testvériséget és az egységet maguk között, miközben tanították egymást és együtt szolgáltak. Ez a gyakorlat minden nőtestvérnek áldást jelent, függetlenül a körülményeiktől. Bonnie D. Parkin nőtestvér elmesélte, őt miként erősítették ezek a gyűlések:

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Segítőegyletének tagjaként a mi áldásunk és felelősségünk, hogy gondozzuk és támogassuk a családi egységet. Mindenkinek van családja, és minden családot meg kell erősíteni és védeni.

Háziaszsonnyá válásomban a legnagyobb segítséget először a saját édesanyám és nagymamám jelentették, majd pedig a segítőegyleti nőtestvérek az éppen aktuális lakhelyünk egyházközségében. Készségeket sajátítottam el, és láttam, ahogy a körülöttem lévőkről sugárzott az az öröm, amely olyan otthon teremtéséből fakad, amelyben az emberek szeretnek lenni. [...] Segítőegyleti vezetők, gondoskodjatok róla, hogy az általatok tervezett gyűlések és tevékenységek megerősítik mindegyik nőtestvéretek otthonát!”²⁴

Barbara W. Winder nőtestvér, a Segítőegylet tizenegyedik általános elnöke, azokra a lelki áldásokra emlékeztette a nőket, melyek otthonuk tisztán- és rendbentartásából erednek: „Az otthonteremtésnek művészete van. Saját magunk és családjunk számára is fontos, hogy legyen

egy szentélyünk – egy menedékünk a világ elől, ahol kellemesen érezzük magunkat, és ahol a látogatók is jól érzik magukat.”²⁵

A segítőegyleti nőtestvérek egyénenként és együttesen is példák egymás számára az otthonok és családok megerősítésére tett erőfeszítésben. Belle S. Spafford nőtestvér, a Segítőegylet kilencedik általános elnöke, megosztotta bizonyosságát a Segítőegylet isteni eredetéről, valamint azon szerepéről, hogy segítsen a nőknek eleget tenni a feleségként és anyaként rájuk háruló kötelezettségeiknek. „Úgy vélem, az egylet erős jótékony hatással van az otthonra – mondta. – Ha valakinek jó édesanyja van, akkor az otthona is jó, és ha jó segítőegyleti édesanyja van, biztos lehet benne, hogy bölcsesség és jóra való hatás fogja betölteni az otthonát.”²⁶

Minden nőtestvér osztozik abban a felelősségben, hogy gondoskodjon másokról, vagyis hogy úgymond „anyáskodjon” mások felett. M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt tanította: „Nőtestvérek, mi, férfitestvéreitek, nem tudjuk megtenni mindazt, amire Isten a világ megalapítása óta titeket jelölt ki. Megpróbálhatjuk ugyan, de soha nem remélhetjük, hogy utánozni tudjuk a ti egyedülálló ajándékaitokat. Az igazlelkű nő hatásánál nincs a világban személyesebb, gondoskodóbb, életünket jobban befolyásoló hatás. [...] [M]inden nőnek isteni természeténél fogva öröklött tehetőség és sáfársága van az anyaságra”²⁷.

Az *anyaság* szó meghatározza a nők örökkévaló szerepeit; leírja gondoskodó természetüket. A *gondoskodás* szó gazdag jelentéssel bír. Azt jelenti: képezni, tanítani, művelni, támogatni a fejlődést, elősegíteni a növekedést, valamint eltartani és táplálni. A nőknek megadott az a nagyszerű kiváltság és felelősség, hogy a szó mindezen értelmében gondoskodjanak másoktól, a Segítőegyletnek pedig az a feladata, hogy megtanítsa a nőknek az Ő Isten által elrendelt, nélkülözhetetlen szerepüket anyaként és nevelőként, és támogassa őket ebben.²⁸

Julie B. Beck nőtestvér így tanított a gondoskodás szerepéről: „Gondoskodni annyit jelent: művelni, törődni és gyarapítani. Ezért [az anyáknak] megfelelő légkört [kell teremteniük] otthonukban a lelki és a fizikai növekedéshez. Az *otthonteremtés* egy másik szó a *gondoskodásra*. Az otthonteremtésbe beletartozik a főzés, a ruhák mosása, a mosogatás és az otthon rendben tartása. A nőknek az otthonukban van a legnagyobb hatásuk és befolyásuk, éppen ezért az utolsó napi szent nőknek kell a legjobb háziasszonyoknak lenniük a világon. A házimunkát gyermekeinkkel végezve lehetőségünk lesz tanítani, illetve követendő mintát állítani gyermekeink felé. A gondoskodó anyák okosak, de bármilyen magas iskolázottságra is tesznek szert, nem fog hasznukra válni, ha nem képesek olyan otthont teremteni, ahol a légkör elősegíti a lelki növekedést. [...] A gondoskodáshoz

szervezettségre, türelemre, szeretetre és munkára van szükség. A növekedés gondoskodás általi elősegítése egy igazán erőteljes és befolyásos szerepkör, amelyet a nőkre ruháztak.”²⁹

A család és az anyaság védelmezése

Az otthonok belülről történő megerősítése mellett a Segítőegylet szilárd védelmet állított fel az olyan befolyások ellen, melyek kívülről támadják a családot. Howard W. Hunter elnök, az egyház tizennegyedik elnöke, ezt mondta:

„Úgy tűnik számomra, hogy nagy szükség van az egyház nőtagjainak összevonására, hogy álljanak a Fivérek mellé a minket körbevevő gonosz áradatának megfékezésében és Szabadítónk munkájának előremozdításában. [...]

Így hát arra kérünk benneteket, használjátok erőteljes, jóra indító hatásokat családjaink, egyházunk és közösségeink megerősítésében.”³⁰

A segítőegyleti vezetők mindig felszóltak az olyan törekvések ellen, amelyek a

Julie B. Beck

a Segítőegylet tizenötödik általános elnöke

„A személyes kinyilatkoztatásra való érdemesség, annak elnyerése és alkalmazása a legfontosabb készség, amelyre ebben az életben szert tehetünk. [...] A zavaró körülmények kizárása tudatos erőfeszítést igényel, azonban a kinyilatkoztatás lelkének [birtoklása] lehetővé teszi a szembenállás legyőzését, valamint a hittel való kitartást a nehéz időszakokban és a fontos mindennapi feladatokban. [...] Ha minden tőlünk telhetőt megtettünk, akkor is lehet részünk csalódásban, azonban nem magunkban fogunk csalódni. Ha érezzük, hogy a Lélek rajtunk keresztül munkálkodik, akkor biztosak lehetünk abban, hogy az Úr elégedett velünk.”

In Conference Report, Apr. 2010, 9–10; vagy lásd Liahóna, 2010. máj. 11–12.

hagyományos család gyengítésére, valamint a feleség és az anya sz szerepének lealacsonyítására irányultak. Amy Brown Lyman nőtestvér, a Segítőegylet nyolcadik általános elnöke, kihangsúlyozta annak szükségességét, hogy az édesanyák gyermekeik mellett legyenek. Lyman nőtestvér a második világháború idejét szolgált az egylet elnökeként, egy olyan időszakban, amikor a kormányzati és a polgári vezetők egyaránt arra buzdították a nőket, hogy az otthonukon kívül vállaljanak munkát, ezzel támogatva a nemzetgazdaságot, míg férjük a háborúban szolgálnak. Néhány nőtestvérnek munkát kellett vállalnia az otthonán kívül, hogy el tudja tartani a családját. Habár Lyman nőtestvér tudatában volt a kor kihívásainak, mégis arra buzdította a nőket, hogy mindent tegyenek meg azért, hogy otthon maradhassanak, és taníthassák a gyermekeiket.

Lyman nőtestvér üzenetei megegyeztek az Első Elnökség tanításaival, akik emlékeztették az egyház tagjait az anyaság „szent elszántságára”.³¹ Heber J. Grant elnök, az egyház hetedik elnöke, valamint tanácsosai, ifj. J. Reuben Clark és David O. McKay, kijelentették:

„Az anyaság megközelíti az istenséget. Ez a legmagasztosabb, lesgzentebb szolgálat, melyet az ember magára vállalhat. Az angyalok mellé helyezi azt, aki tiszteletben tartja ezt a szent elhívást és szolgálatot. Nektek, édesanyák Izraelben, azt mondjuk: Isten áldjon és óvjon

A fiatal segítőegyleti nőtestvérek a tapasztaltabb nőtestvérektől is eltanulhatnak háztartással kapcsolatos készségeket

meg benneteket, és adja meg nektek azt az erőt és bátorságot, hitet és tudást, szent szeretetet és felelősségtudatot, amely képessé tesz titeket arra, hogy a legteljesebb mértékben be tudjátok tölteni a nektek adott e szent elhívást. Nektek, édesanyák és leendő édesanyák, azt mondjuk: legyetek erkölcsösek, maradjatok tiszták, éljétek igazlelkű életet, hogy utódaitok az utolsó nemzedékig áldottnak hívhassanak benneteket.”³²

A második világháborút követő évtizedekben felerősödtek a családokat és az otthonokat érő negatív hatások. Amikor Spencer W. Kimball elnök, az egyház tizenkettedik elnöke elválasztotta Barbara B. Smith nőtestvért, hogy a Segítőegylet tizedik általános elnökeként

szolgáljon, Smith nőtestvér „óriási felelősségét [érezte annak]..., hogy megvédje az otthont, valamint a nő szerepét a szent családi körben”³³. Elnöksége alatt folyamatosan védelmezte a nők isteni szerepeiről, illetve az örökkévaló családok áldásairól kinyilatkozott igazságokat. Miközben tanácsosaival és a papsági vezetőkkel szorgalmasan tanulmányozták koruk társadalmi problémáit, rájöttek, hogy a sokak által pártolt kezdeményezések nem óvják meg a nők kiváltságait feleségként és anyaként betöltött szerepükben, és gyengítik a családokat.

Egy újságíró a következőképpen foglalta össze Smith nőtestvér rendszeresen ismétlődő üzenetét: „»Feleségek, anyák és háziasszonyok: járjatok emelt fővel! Ti hoztok életet a világra, és ti gazdagítjátok azt. Ne cseréljétek el ezt az átható erőt mulandó, értékesnek látszó csecsebecsére! Tartsátok nagy becsben, gyarapítsátok, magasztaljátok fel! Rendkívüli tiszttség a tiétek.« Ez a mormon nők vezetőjének, Barbara B. Smithnek az üzenete.”³⁴

Smith nőtestvér elnöksége óta az anyaság és a család szentségét érő támadások tovább fokozódtak. Ám az Istenbe vetett hitükkel, valamint kötelezettségeik örökkévaló jelentőségének megértésével a segítőegyleti nőtestvérek minden korban támogatják és megvédik azokat az igazságokat, melyek megerősítik az otthonokat és a családokat. Számos különböző szerepben

védelmezik a család szentségét: anyaként és nagymamaként, leányként és nővérként, nagynéniként, valamint tanítóként és vezetőként az egyházban. Valahányszor egy nő megerősíti egy gyermek hitét, egy család megerősítésében vesz részt – most és a jövőben egyaránt.

Utolsó napi próféták tanításai a családról

Egy apa és egy anya egyszer megkérdezték a gyermekeiket, hogy mi tetszett nekik a legutóbbi általános konferencián. Tizenhat éves leányuk így válaszolt: „Nagyon tetszett! Jó volt hallani, ahogy a sugalmazott, intelligens próféták és vezetők megerősítették az anyaság fontosságát.” Ez a fiatal nő legbelül mindig is anya szeretett volna lenni, ám aggasztotta, hogy az anyaságot sokan a világban népszerűtlennek tartották, sőt leszólták. Megnyugodott, amikor hallotta, ahogy a próféták és az apostolok megerősítik vágya helyességét.³⁵ A Segítőegylet arra irányuló munkája, hogy megerősítse az otthont és a családot, mindig összhangban állt az utolsó napi próféták tanításaival.

David O. McKay elnök, az egyház kilencedik elnöke, gyakran tanította, hogy „semmilyen siker nem képes ellensúlyozni az otthon elszervezett kudarcot”³⁶.

Harold B. Lee elnök, az egyház tizenegyedik elnöke, hasonló tanácsot adott:

„...a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el” (Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma)

„A legfontosabb dolog, amit az Úr munkájában valaha is végezni fogsz, a saját otthonod falain belül fog zajlani.”³⁷

A családot érő folyamatos támadások miatt aggodva Spencer W. Kimball elnök így prófétált és figyelmeztetett:

„Mostanában sok olyan társadalmi korlát elenyészik és elvész, mely egykor segített a család erősítésében és támogatásában. Eljön majd az idő, amikor csupán azok lesznek képesek megőrizni családjukat a minket

„Anyák Sionban!

Istentől kapott szerepeitek és feladataitok lételemét képezik saját felmagasztosulásotoknak, valamint családotok szabadulásának és felmagasztosulásának!

A gyermeknek sokkal nagyobb szüksége van anyára, mint bármely pénzen megvehető dologra. A gyermekeikkel töltött idő mindennél nagyobb ajándék.”

Ezra Taft Benson

The Teachings of Ezra Taft Benson (1988), 515.

körülvevő gonoszság közepette, akik mélyen és tevékenyen hisznek a családban.

[...]Vannak olyanok, akik a családot olyannyira nem hagyományos formában határoznák meg, hogy ezzel már el is tüntetnék. [...]

Valamennyi ember közül minket... nem szabad, hogy magával ragadjon az a hamis feltételezés, hogy a családi egység valahogyan a fejlődés egy adott szakaszához van kötve, melyen a halandó társadalom áthalad. Szabadon ellenállhatunk azon mozgalmaknak, melyek lekicsinylik a család jelentőségét, és melyek fokozott jelentőséget tulajdonítanak az önző individualizmusnak. Tudjuk, hogy a család örökkévaló. Tudjuk, hogy amikor a dolgok

Az igazlelkű nők menedékké tehetik otthonukat, ahol a Lélek állandóan jelen van

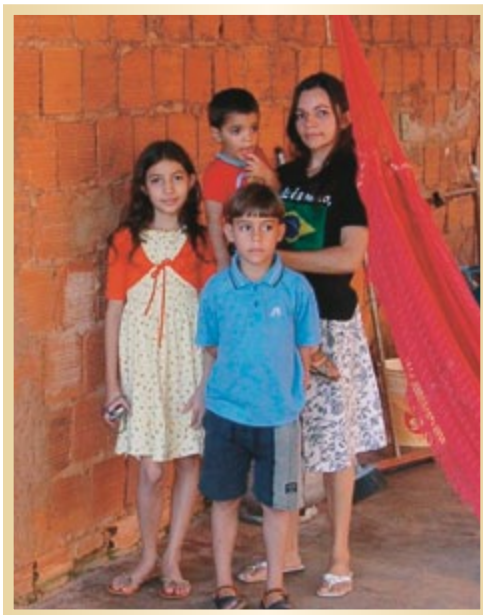
rosszra fordulnak a családban, akkor a társadalom minden más intézményében is rosszra fordulnak.”³⁸

E szigorú figyelmeztetések mellett az utolsó napi próféták reményteljes szavakkal is segítettek azokat a hithű szülőket, kiknek gyermekei letévedtek az evangélium ösvényéről. James E. Faust elnök ezt mondta: „Azoknak az összetört szívű szülőknél, akik igazlelkűen, szorgalmasan és imádságos lélekkel tanították engedetlen gyermekeiket, azt mondjuk, hogy a Jó Pásztor vigyáz rájuk. Isten ismeri és megérti mély fájdalmatokat. Van remény.”³⁹

Gordon B. Hinckley elnök kifejezte abba vetett bizodalját, hogy az utolsó napi szent nők, akiket megerősítenek a Segítőegyletben ápolts kapcsolataik, segíthetnek családjuknak ellenállni az otthonukat érő támadásoknak. Kihangsúlyozta, hogy a segítőegyleti nőtestvérek összefoghatnak a család védelmében:

„Oly nagyon fontos, hogy az egyházban a nők erősen és rendíthetetlenül kiálljanak azért, ami az Úr terve szerint helyes és helyénvaló! Meggyőződésem, hogy nincs sehol még egy olyan szervezet, amely megközelíti ennek az egyháznak a Segítőegyletét. [...] Ha egyé válnak és egyhangúlag cselekednek, felbecsülhetetlen erejük lesz.

Felhívjuk az egyház [nőtestvéreit], hogy álljanak ki együtt az igazlelkűségért! Saját otthonukban kell elkezdeniük, majd taníthatják

Az igazlelkű édesanyák az evangélium világosságában nevelik fel gyermekeiket

az osztályaikban, és egyúttal hangoztathatják közösségeikben is.

Ők legyenek leányaik tanítói és oltalmazói! Lányaiknak tanítsák meg az Elemiben és a Fiala Nők osztályaiban Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza értékeit! Amikor megmentetek egy lányt, nemzedékeket mentetek meg. Az a lány gyarapodni fog erőben és igazlelkűségben. Az Úr házában fog házasságot kötni. Gyermekeit az igazság útjára neveli, akik az ő nyomában járnak majd, és hasonlóképpen fogják tanítani saját

gyermekeiket. A csodálatos nagymamák pedig bátorítást nyújtanak majd nekik.”⁴⁰

„Sokszor bepillantottam már a mennybe”

Egy férfi egyszer megkérdezte Spencer W. Kimball elnöktől: „Ön járt már a mennyben?” E kérdésre válaszolva Kimball elnök elmondta, hogy aznap egy pillantást vehetett a mennyre, amikor összepecsételt egy párt, amelyben egyikük nyolc testvér közül utolsóként részeseülhetett e szent szertartásban. „Ott voltak a tisztaszívűek – mondta Kimball elnök. – Ott volt a menny.” Mesélt egy alkalomról, amikor egy cövekelnök otthonában pillanthatott be a mennybe. Az otthon kicsiny volt, a család azonban nagy. A gyermekek együtt terítették meg az asztalt, és az egyik kisgyermek mondott el egy szívből jövő imát vacsora előtt. Kimball elnök azt mondta, hogy bepillantást nyert a mennybe, amikor egy olyan házaspárral beszélhetett, akiknek soha nem született saját gyermekük, ám akik 18 árva gyermekkel „töltötték meg az otthonukat”. Megosztott más élményeket is, amikor bepillantást nyert a mennybe olyan hithű utolsó napi szentek életén keresztül, akik szóban és tettekben is kifejezték bizonyosságukat. „A menny egy hely – tanította Kimball elnök –, de egy állapot is; a menny az otthon és a család. Megértés és

kedvesség. Kölcsönös egymásrautaltság és önzetlen cselekedet. Békés, józan élet; személyes áldozathozatal, őszinte vendégszeretet, egészséges aggodás másokért. Isten parancsolatai szerinti élet, kérdés és képmutatás nélkül. Önzetlenség. Mindenhol ott van körülöttünk. Csupán fel kell tudnunk ismerni, amikor rátalálunk és örömmel tölt el minket. Igen, drága fivérem, sokszor bepillantottam már a mennybe.”⁴¹

A segítőegyleti nőtestvérek és családjaik világszerte közelebb kerültek a mennyhez azért, ahogy éltek.

Egy nőtestvér az Egyesült Államokban három évig gondoskodott haldokló édesanyjáról. Kevesebb mint egy évvel később a lányánál ritka fizikai rendellenességet diagnosztizáltak. Ez az odaadó édesanya tíz évig gondoskodott mindennap a gyermekéről, amíg a lány 17 évesen el nem hunyt.

Egy egyedülálló édesanya Tongán szerény otthonban nevelte hét gyermekét. Leghőbb vágya az volt, hogy fiai és leányai az Urat szolgálják, és jobba tudják tenni az életüket. E prioritásokkal összhangban segített gyermekeinek megalapozni az evangélium szerinti

„Agazlelkű nőnek lenni e föld végnapjaiban... különösen nemes elhívás” (Spencer W. Kimball)

életet. Irányítása alatt jó oktatásban részesültek. Imádkoztak, tanulmányozták a szentírásokat, dolgoztak, és együtt hódoltak Istennek.

Egy nőtestvérnek az Egyesült Államokban nyolc 14 év alatti gyermeke volt. Minden újabb nap fizikai, szellemi, lelki, értelmi és érzelmi kihívásnak számított, ám ő mégis megtette a megfelelő dolgokat. Támogatta férjét az egyházi szolgálatában és azon erőfeszítéseiben, hogy elartsa a családjukat. Együtt imádkoztak minden gyermekért, és elgondolkodtak azon, miként segíthetnének nekik személyes feladataikban és céljaikban. E nőtestvér otthonában csupán a főzés, szervezés, gondolkodás és imádkozás is óriási feladatnak bizonyult. Ráadásul mindemellett elfogadta a látogatótanítói kötelességeit, és gondoskodott azokról a nőtestvérekről az egyházközségében, akiknek szükségük volt arra, hogy felemeljék őket. Imádkozott értük, aggódott értük, meglátogatta és havonta többször is megkereste őket.

Egy hithű mexikói család forgalmas, zajos nagyvárosban élt, egy magas fal és vaskapu mögötti otthonban. A fal udvari oldalára az anya gyönyörű kertet festett, fákkal, virágokkal és szökőkúttal. Az otthonukban a család polcokon tartotta a könyveket, és külön helyet tartottak fenn arra, hogy összegyűljenek, és együtt tanuljanak és játsszanak.

Egy nőtestvér Ghánában a családi gazdaságot vezette. A rácsos kerítésen kívül cickafarkot

növesztett. A kerítésen belül kecskéket tartott ólokban. Pálmadiót is termesztett, melyet megfőzött, hogy pálmaolajat készítsen belőle a helyi piacokra. Takaros birtokán minden a családja iránti szeretetet tükrözte. Felgereblyézte, kitararította és felsöpörte az udvarát. Az egyik mangófa alatt a család egy házilag készített padon ülve szokta tartani a családi esteket és egyéb családi összejöveteleket.

Egy testi fogyatékkal élő egyedülálló nőtestvér egy hongkongi felhőkarcoló nyolcvanadik emeletén lakott. Egyedül élt, és a családjában egyedül ő volt egyháztag, mindazonáltal olyan otthont teremtett, amely menedéket nyújtott, és ahol ő és a látogatói érezhették a Lélek hatását. Egy kis polcon tartotta a szentírásait, a segítőegyleti kézikönyveit és a himnuszos könyvét. Felkutatta az őseit, és elutazott a templomba, hogy elvégezze értük a szertartásokat.

Egy nőtestvér Indiában segített megalapítani a gyülekezetet a városában. A mintegy 20 főből álló csoportnak férje volt a gyülekezeti elnöke, ő pedig a segítőegyleti elnöke. Három hithű leányt neveltek fel, az evangélium tantételeivel óvva őket szent otthonukban.

Egy édesanya Brazíliában egy piros téglákból épült házban élt, melyet vörösagyagos kert és egy szintén vöröstéglás fal vett körül. Ele-mis dalok töltötték be a házat, és *Liahónából* kivágott, templomokat, Isten prófétáit és a

Szabadítót ábrázoló képek borították a falakat. Ő és a férje áldozatot hoztak azért, hogy összepecsételhessék őket a templomban, s így gyermekeik a szövetségben születhessenek. Folyamatosan azért imádkozott, hogy az Úr segítsen neki, és elegendő erővel és sugalmazással lássa el őt ahhoz, hogy az evangélium világosságában, igazságában és erejében nevelhesse fel gyermekeit, hogy meg tudják kötni és be tudják tartani azokat a szövetségeket, melyekért ő és a férje áldozatot hozott, hogy azokat biztosítani tudják nekik.

E nőtestvérek, akik sok más nőt is képviselnek, valóban, ahogy Gordon B. Hinckley elnök mondta, „a családi tűzhely őrzői”⁴². Méltók Spencer W. Kimball elnök e szavaira:

„Igazlelkű nőnek lenni nagyszerű dolog, bármelyik korról is legyen szó. Igazlelkű nőnek lenni e föld végnapjaiban, a Szabadító második eljövetele előtt, különösen nemes elhívás. Az igazlelkű nő ereje és hatása napjainkban tízszer akkora lehet, mint békésebb időkben. A nő azért van itt, hogy segítsen gazdagítani, védelmezni és megóvni az otthont – amely a társadalom alapja és legnemesebb intézménye. A társadalom egyéb intézményei meginoghatnak, sőt, el is bukhatnak, ám az igazlelkű nő segíthet megmenteni az otthont, amely néhány halandó számára talán az utolsó és egyetlen menedék a viharok és küzdelmek közepette.”⁴³

„Az Úr erősítsen meg benneteket korunk kihívásai közepette”

Azon a történelmi estén, amikor Hinckley elnök felolvasta a családról szóló kiáltványt, beszéde befejezéseként áldást adott az egyház nőtagjainak:

„Az Úr áldjon meg benneteket, szeretett nőtestvéreim! [...] Az Úr erősítsen meg benneteket korunk kihívásai közepette! Áldjon meg benneteket a sajátotokat meghaladó bölcsességgel azon problémáitok megoldása közben, melyekkel folyamatosan szembe találjátok magatokat! Imáitok és könyörgéseitek találjanak válaszra, áldást hozva saját fejetekre és szeretteitek fejére! Szeretetünket és áldásunkat hagyjuk veletek, hogy életeteket béke és öröm töltsen el. Ez valóra válhat. Sokan tanúsíthatjátok, hogy már korábban is valóra vált. Az Úr áldjon meg benneteket most és az elkövetkezendő években! Ez az én alázatos imám.”⁴⁴

A család Kiáltvány a világhoz

*Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa*

Mi, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.

Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

A halandó élet előtti birodalomban a lélekfiak és lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örökösöként elérjék isteni rendeltetésüket. A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi

kötelékek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.

Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

Kijelentjük, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát, és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét.

Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és

törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. „Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]” (Zsoltárok 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek. A férjek és feleségek – anyák és apák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért.

A családot Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják házassági fogadalmait. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn. Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt

kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. Cselekvőképtelenség, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.

Figyelmeztetjük azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségét, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt. Továbbá felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a családok széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre.

Felhívjuk mindenhol a felelős polgárokat és kormánytisztviselőket, hogy támogassák azokat a lépéseket, melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenntartása és megerősítése.

Ezt a kiáltványt Gordon B. Hinckley elnök olvasta fel üzenete részeként a Segítőegylet általános gyűlésén, melyet 1995. szeptember 23-án tartottak Salt Lake Cityben, Utah államban.

Legyetek méltók a kiváltságaitokra!

*Most olyan helyzetbe helyeztek benneteket,
ahol azon együttérzés szerint cselekedhettek,
amelyet Isten ültetett a kebletekbe. Amennyiben
ezeknek a tantételeknek megfelelően éltek, mily
nagyszerű és dicsőséges az! – Ha kiváltságaitokra
méltón éltek, az angyalok nem tartathatnak vissza
attól, hogy a társaitok legyenek. [...] Ha tiszták
vagytok, semmi sem tarthat vissza benneteket.*

Joseph Smith

3

...nder Room
...th 1842.

...aylor,

...by Rev.

...ointed Secretary,

...it of God

...aylor.

...and secured

...if all

...willing to

...ad about them

...to be performed.

...and

...Mrs. Hawley

Elizabeth Jones

Sophia Packard

Philinda Merrick

Martina Knight

Dilemonna Gulon

Elizabeth Ann White

Lemora Taylor

...H...

Rev. Smith, &

Legyetek méltók a kiváltságaitokra!

A Nauvooi Női Segítőegylet első gyűléseinek egyikén Joseph Smith azt tanácsolta a nőtestvéreknek, hogy éljenek méltón a kiváltságaikkal.¹ E biztatást alapul véve Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában lévő nőtestvéreknek azt tanították, hogy éljenek isteni lehetőségeikhez méltón azáltal, hogy betöltik Isten számukra kijelölt céljait. Amikor

Isten a szeretet és a gondoskodás nagyszerű képességeivel áldotta meg leányait

megértik, kik ők valójában – Isten leányai, a szeretet és a gondoskodás velük született képességével –, akkor elérik azon lehetőségeiket, melyek szent nőkként előttük állnak. A szívükben lévő jószívúsággal betöltik a Segítőegylet céljait: gyarapítják a hitet és a személyes igazlelkűséget, megerősítik a családokat és az otthonokat, valamint felkutatják a szükségét szenvedőket, és segítenek nekik.

A visszaállítás szerves részeként megalapított Segítőegylet segít az utolsó napi szent nőknek méltón élni a kiváltságaikkal. E szervezeten keresztül a nőtestvérek jövőképet és bizonyosságot kapnak arról, hogy ők valóban Isten leányai. Lehetőségük van továbbá a szolgálatra, és megkapják azt az irányítást és felhatalmazást, amelyre szükségük van a feladataik teljesítéséhez.

Isten leányai

Joseph Smith Isten leányaiként velük született nemességükről tanította a segítőegyleti nőtestvéreket, ezzel is segítve nekik megérteni, hogy Isten szereti őket, és nagyszerű célokat tűzött ki

számukra. Az egyház nőtagjai nélkülözhetetlen szerepet játszanak Mennyei Atyánk szabadulástervében – éppen olyan fontos szerepük van, mint a papságot viselő férfiaknak. Az Úr azzal a természetes vágyal ruházta fel a nőket, hogy szolgáljanak és megáldjanak másokat, és azt a szent feladatot bízta rájuk, hogy ajándékaikkal segítsenek gyermekei megszabadításában.

A nők olykor elfeledkeznek valódi nemességükről, és engednek a világ megtévesztéseinek és kísértéseinek. Ezen irányzat miatt aggódva Mary Ellen Smoot nőtestvér, a Segítőegylet tizenharmadik általános elnöke, valamint tanácsosai, Virginia U. Jensen és Sheri L. Dew nőtestvérek, szükségét érezték annak, hogy segítsenek az egyház nőtagjainak emlékezni arra, hogy kik ők. Egy általános segítőegyleti gyűlésen kifejtették, mit jelent Isten leányának lenni:

„Isten szeretett lélek-leányai vagyunk, életünknek pedig van értelme, célja és iránya. Minket, nőtestvéreket, szerte a világon Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk és Példaképünk iránti hűségünk egyesít. Olyan hívő, erényes, széleslátókörű és könyörületes nők vagyunk, akik:

Imádkozáson és szentírás-tanulmányozáson keresztül erősítik a Jézus Krisztusról való bizonyosságukat.

Lelki erőre törekednek a Szentlélek sugallatainak követése által.

Elkötelezik magukat a házasságok, a családok és az otthonok megerősítése mellett.

Méltóságot találnak az anyaságban és örömet a női mivoltban.

Örömeiket lelik a szolgálatban és a jó cselekedetekben.

Szeretik az életet és a tanulást.

Kiállnak az igazságért és a tisztességért.

Támogatják a papságot mint Isten földi felhatalmazottjait.

Örvendenek a templomi áldásoknak, megértik isteni sorsukat, és felmagasztosulásra törekednek.”²

A papsági vezetők szintén emlékeztették a nőket isteni természetükre és szent kötelezettségeikre. M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt mondta: „Hiszünk és bízunk a jóságokban és az erőtökben, az erényességre és bátorságra való hajlamotokban, a kedvességekben és eltökéltségekben, az erőtökben és a lendületességekben. Hiszünk az Isten leányaiként rátok bízott küldetésetekben. [...] Hisszük, hogy az egyház egyszerűen nem tudná elérni azt, amit el kell érnie, a ti hitetek és hithűségek, lelki erőtök és kitartásotok, valamint azon veletek született hajlamotok nélkül, hogy mások jólétét a sajátotok elé helyezték. És hisszük, hogy Isten számotokra készített terve az, hogy egy nap királynők legyetek, és elnyerjétek a legmagasabb áldásokat, melyeket nő az időben és az örökkévalóságban valaha is elnyerhet.”³

Amikor a nők Isten leányaiként méltón élnek a bennük rejlő lehetőségekhez, felkészítik magukat az örök élet áldásaira

Amikor a nők Isten leányaiként méltón élnek a kiváltságaikra, felkészítik magukat az örök élet áldására. Ez az a dicsőséges sors, melyet Isten az Ő hithű leányai számára tartogat.

Igaz jószívűség – a szívről szívre továbbadott örökség

Joseph Smith próféta ezt tanította: „A nők természetüknél fogva jószívűek.” A Segítőegylet megalapításával azt mondta a nőtestvéreknek: „Most olyan helyzetbe

„Többször idézték ezeket a szavaimat:

»Tegyetek meg minden tőletek telhetőt!«

Hangsúlyozom azonban, hogy a lehető legtöbbet kell megtennünk!

Túlságosan hajlamosak vagyunk megelégedni a közpszerű teljesítménnyel. Sokkal többre vagyunk képesek!”

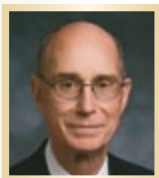
Gordon B. Hinckley

Világméretű vezetőképző gyűlés, 2004. jan. 10. 21.

helyeztek benneteket, ahol azon együttérzés szerint cselekedhettek, amelyet Isten ültetett a kebletekbe.”⁴ Ahhoz, hogy igaz jószívűség ragyogjon a nők szívében, velük született könyörületeségüket egyesíteniük kell a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitükkel. Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség tanácsosa, elmagyarázta, hogy ez az igaz jószívűség a Segítőegylet öröksége:

„[A]rról a hatalmas örökségről fogok beszélni, amelyet azok hagytak rátok, akik előttetek jártak a Segítőegyletben. ...nekem az tűnik a legfontosabbnak és legmaradandóbbnak, hogy a jószívűség áll az egylet középpontjában, hogy az beköltözzön minden segítőegyleti tag szívébe, és jellemük legfőbb részévé váljon. A jószívűség sokkal többet jelentett számukra a puszta jóindulatnál. A jószívűség az Úr Jézus Krisztusba vetett hitből fakad, és abban gyökerezik, hogy az Ő [engesztelése] munkálkodik a tagok szívében. [...]

Ezt az egyletet olyan nők alkotják, akikben a jószívűség érzése szívből fakad. Mégpedig

Henry B. Eyring
Úrtól erednek az Ő [engesztelése] révén. E nők jószívű cselekedeteit Jézus példája vezérli – az

olyan szívből, amelyet a kizárólag az Úr igaz egyházában nyújtott szövetségeknél való megfelelés, és azok megtartása formált át. A

jószívűség effajta érzései az

Ő kegyelmének végtelen ajándéka iránti hálából erednek – és a Szentlélek által fakadnak, akit az Úr elküld, hogy társuk legyen irgalmas küldetések során.”⁵

A jószívűség eme öröksége a nauvooi nőtestvérekkel kezdődött, akik szervezett könyörületes szolgálatokat végeztek, és elnyerték a templomi szövetségeket. Ez tovább folytatódott Winter Quartersben, valamint a Sóstó-völgybe tartó fáradságos út során. Erőt adott az utolsó napi szent nőknek, amikor letelepedtek a határvidéken, politikai üldöztetést és világháborúkat szenvedtek el, és megőrizték a reményt a gazdasági válság alatt. Szerető kedvességet ihletett az otthonban, és felkaroló erőfeszítéseket világszerte. Ösztönzőleg hatott a segítőegyleti nőtestvérekre, miközben kórházakban szolgáltak, és segédkeztek örökbefogadásoknál, búzaraktározásnál, valamint emberbaráti és jóléti segítségnyújtásnál. Krisztus tiszta szeretete ma tovább motiválja a segítőegyleti nőtestvéreket, amikor összegyűlnek, hogy egymást tanítsák és szolgálják, és amikor egyenként megerősítik egymást és vigyáznak egymásra.

Minden utolsó napi szent nő a szeretet eme örökségének része lesz, és megadatik neki az a feladat és kiváltság, hogy megossa ezt az örökséget másokkal.

Egy család története jól szemlélteti, hogy a segítőegyleti örökség miként száll anyáról leányra nemzedékeken keresztül. Minden leány

elültette szívében a Segítőegylet jelmondatát:
„A jószívűség soha el nem múlik.”

Az örökség Elizabeth Haven Barlow-val kezdődött, aki 1837-ben csatlakozott az egyházhoz. Elizabeth 1842. április 28-án a Nauvooi Női Segítőegylet tagja lett, és hallotta Joseph Smith prófétát a szervezet alapvető tanítételeiről tanítani. Ezek a tanítások egész életén át erőt adtak neki, többek között akkor, amikor a csőcselék támadásai és üldöztetések áldozatául esett, a Sóstó-völgy felé vezető vándorlás során gyermeket szült, és fiatal családjáról egyedül kellett gondoskodnia, míg férje missziót szolgált. 1857

és 1888 között segítőegyleti elnökként szolgált a Utah állambeli Bountifulban; három évvel azelőtt mentették fel, hogy 81 éves korában elhunyt.

A történet lányával, Pamela Barlow Thompsonnal folytatódik. Pamelát és férjét elhívták, hogy a Nevada állambeli Panacában telepedjenek le, ahol Pamela a Segítőegylet elnöke lett. Háztartással kapcsolatos készségeket tanított a nőtestvéreknek, többek között azt, hogyan használják az új műszaki csodát: a varrógépet. Nevadai tartózkodásuk alatt a férje meghalt. Ekkor ő és népes családja visszaköltözött

*„A Segítőegylet történelme szavakban és számokban került feljegyzésre, de öröksége egyik szívtől adatik tovább a másiknak”
(Henry B. Eyring)*

Bountifulba, ahol ismét elhívták, hogy a Segítőegylet elnökségében szolgáljon.

Pamela az örökséget leányának, Theresa Thompson Callnak adta tovább. Nem sokkal azután, hogy Theresa férjhez ment, ő és a férje Mexikóba költözött. Élete legnagyobb részében egyszerre szolgált a Segítőegylet elnökeként, illetve tanácsként az Elemi elnökségében. Híres volt könyörületes szolgálatáról, és arról, hogy ételt vitt a szükséget szenvedőknek. Szokássá vált nála, hogy tortát vitt idősebb szomszédjainak a születésnapjukra. Egy alkalommal csak vacsora után jutott eszébe az egyik szomszéd születésnapja. Hűen a tantételhez, mely szerint „a jószívűség soha el nem múlik”, újra

Krisztus tiszta szeretete tovább ösztönzi a segítőegyleti nőtestvéreket, miközben egymást tanítják és szolgálják

begyűjtotta a tűzhelyet, és megsütötte a tortát. Amikor késő este megérkezett szomszédja ajtajához, a nőtestvér könnyekre fakadt, és ezt mondta: „Egész nap vártam rád, majd arra a következtetésre jutottam, hogy ez alkalommal megfeledekztél rólam.”

Theresa leánya, Athelia Call Sears, szintén szerette a Segítőegyletet. Sietett, hogy minden kedd délelőtti időben végezzen a vasalással, hogy részt vehessen délután a segítőegyleti gyűlésen. 70-es éveiben elhívták az egyházközségi segítőegyleti elnöknek. Abban az időszakban, amikor az egyházközségeknek adományokat kellett gyűjteniük a felszerelésekhez és a tevékenységekhez, irányítása alatt a segítőegyleti nőtestvérekkel elegendő pénzt sikerült összegyűjteniük ahhoz, hogy konyhabútort és edényeket stb. vegyenek a gyülekezeti házba, és még további 1000 dollárt tudtak a püspöknek biztosítani az egyházközség egyéb szükségleteire.

Athelia Sears Tannert, Sears nőtestvér lányát, fiatal anyaként hívták el az egyházközség segítőegyleti elnökének. Könyörületes szolgálatának nagy része abból állt, hogy frissen szült édesanyáknak ételt vitt és más módokon gondoskodott róluk. Természetes tanítói hajlammal megáldva és erős bizonyossággal rendelkezve Jézus Krisztusról 13 gyermeket nevelt fel, továbbá egész életén át lelkeket mentett és szolgált másokat a Segítőegylet különböző pozícióiban.

A jószívűség öröksége tovább folytatódott a családjában. Tanner nőtestvér mindegyik lánya hithűen szolgált a Segítőegyletben, lányunokái pedig követték édesanyáik példáját.⁶

A jószívű szolgálat a Segítőegylet minden tagjának lelki öröksége. Amint azt Eyring elder elmagyarázta: „Azzal adjátok tovább az örökséget, hogy segítetek másoknak is szívükbe fogadni a jószívűség ajándékát. Akkor aztán ők is tovább tudják majd adni másoknak. A Segítőegylet történelme szavakban és számokban került feljegyzésre, de öröksége egyik szívtől adatik tovább a másiknak.”⁷

„Most rajtam a sor, hogy szolgáljak”

Miután Pál apostol számos, nagy hittel rendelkező ember példáját megosztotta, így folytatta: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra”⁸.

Az egyház nőtagjait tanúk óriási serege veszi körül, akik között ott van „dicsőséges Éva any[ánk]” és „sok hűségű leány[a], akik a korokon át éltek, és az igaz és élő Istennek hódoltak”⁹ Isten hithű leányai méltón élnek a kiváltságaikra azáltal, hogy e tanúk nyomdokaiba

Az édesanyák megoszthatják segítőegyleti örökségüket leányaikkal

lépnek, félretéve az őket nyomasztó problémákat és kísértéseket, és kitartással futják le a pályát, melyet az Úr elébük helyez.

Minden nemzedékben vannak nemes, jószívű, hithű, szent nők. Bár e nők közül kevésnek a nevét jegyzi majd meg a történelem, Mennyei Atyánk jól ismeri mindannyiukat. És ahogy Eliza R. Snow mondta, ez az, ami végül számítani fog: „Sok olyan nőtestvérünk van, kiknek munkáját nem ismeri senki a saját környezetükön kívül, és talán még ott sem értékelik azt, de mit számít mindez? Ha Isten elfogadja munkátokat, bármilyen egyszerű feladatról is legyen szó, ha hithűen lett elvégezve, akkor soha nem kell elcsüggednetek.”¹⁰

A következő történet egyike annak a számtalan példának, mely a segítőegyleti nőtestvérek

hatásáról szól. Ebben a történetben egy maroknyi nő érintette meg egy Lynne nevű fiatal felnőtt életét. E nőtestvérek szolgálatát látva Lynne is elkötelezte magát e szolgálat mellett, amikor segítőegyleti nőtestvér lett.

Amikor Lynne a tinédzser éveit végén járt, egy nap értesítették őt és az édesanyját, hogy a nevelőapja súlyosan megsérült egy távoli városban. Gyorsan repülőre szálltak, hogy be-
menjenek hozzá a kórházba, ám mire odaértek, meghalt. Lynne később elmesélte, mi történt velük, amikor hazatértek:

„Amikor édesanyám és én kimerülten és szívünkben összetörve levánszorogtunk a repülő lépcsőjén, [egy] férfi és egy nő várt ránk lenn, odasétáltak hozzánk, és átkaroltak minket. A gyülekezeti elnök és a segítőegyleti elnök volt az. [...]

Nehéz napok következtek, miközben megpróbáltuk feldolgozni annak tényét, hogy [a nevelőapám] meghalt. [...] Mindig volt azonban egy nőtestvér körülöttünk, aki csendben várakozott a háttérben – hogy átvegyen egy üzenetet, kinyissa az ajtót, és fogja a kezünket, amikor körbetelefontalka a családot és a barátokat. Ott voltak, hogy segítsenek csomagolni és elintézni mindent, amit akkor el kellett intéznie.

Az egész folyamat során olyan hála éledt bennem, hogy el sem tudtam képzelni, hogyan fogom tudni mindezt viszonzni azoknak a drága nőtestvéreknek. Elszántan törtem a

fejemet, ám a képzelőerőmet végül legyőzte a kimerültség.”

Jó pár évvel később, amikor Lynne már férjnél volt és három kicsi gyermeket nevelt, elhívták, hogy szolgáljon a Segítőegylet elnökségében. Időnként eltűnődött, vajon képes lesz-e eleget tenni elhívása követelményeinek. Akkor azonban eszébe jutott az a szolgálat, melyben nevelőapja halála után részesült. „Nos, most én jövök” – gondolta magában. Később a következő élményéről számolt be:

„Az egyik nő az egyházközségben elvesztette a tizennégy éves lányát. Az anya megkért, hogy vegyek egy szép ruhát, és öltöztessenem fel a lánya testét a temetésre. Képes voltam rá – és nagy lelki élményben volt részem. Most rajtam volt a sor, hogy úgy szolgáljak, ahogyan [más nőtestvérek] szolgáltak engem.

Az egyik idősebb asszony az egyházközségben, aki egyedül élt, túladagolta a gyógyszerét, és három napig magatehetetlenül feküdt az otthonában. A másik tanácsos és én még életben találtuk a lakásában, és megmosdattuk, mire a mentő kiért. Ezután ott maradtunk, hogy kitakarítsuk a lakást – a falakat és a padlót – fertőtlenítőszerrel. Ismét rajtam volt a sor.

Egy fiatal édesanya az egyházközségben, az egyik barátom, váratlanul elveszítette az egyetlen gyermekét, egy gyönyörű hároméves kislányt, egy fertőzésben, amely azelőtt kioltotta az életét, hogy az orvosok rájöhettek

.. ————— ..

volna, milyen súlyos is a betegsége. A másik tanácsos és én azonnal elmentünk hozzá, amikor értesültünk a kis Robin haláláról. Miközben a szűnyoghálós udvari ajtó felé közeledtünk, hallottuk, amint az apa (aki nem volt az egyház tagja) zokogva beszél telefonon a messze élő édesanyjával. Amikor felnézett, meglátott minket, és még mindig zokogva így folytatta a telefonban: »Minden rendben lesz, Anya. Megjöttek a mormon nők.« Megint rajtam volt a sor.”

Lynne később megjegyezte, hogy valahányszor felteszik neki a kérdést, hogy mit gondol a Segítő-egyletről, elmeséli nekik azokat az élményeit, amikor

„E mostani időért” (Eszter 4:14)

„Úgy hiszem, hogy ha szívünkben elhatározzuk, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk áldásai által és révén el fogunk végezni egy bizonyos munkát, akkor Isten megadja nekünk azt a képességet, amellyel elvégezzük azt a munkát; ha azonban feladjuk, ha elcsüggedünk, ha a hegy tetejére tekintve azt mondjuk, lehetetlenség felmászni a csúcsra, ha nem teszünk semmilyen erőfeszítést, akkor soha nem fogjuk elvégezni azt.”

Heber J. Grant

Lásd Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant (2003). 38.

szolgálatban részesült és amikor maga nyújtott szolgálatot. Ezt mondta: „Így érzek mélyen legbelül a Segítőegyletről, és ezért érzek így.”¹¹

Az utolsó napi szent nők világszerte ugyanígy éreznek a Segítőegyletről „mélyen legbelül”. Lynne-hez hasonlóan ők is részesültek a Segítőegylet szolgálatában, és tudják, hogy most rajtuk a sor, hogy jószívűen és hittel szolgáljanak. Számos különböző szerepben nyújtják ezt

a szolgálatot: leányként, feleségként, anyaként, nővérként, nagynéniként, látogatótanítóként, segítőegyleti vezetőként, szomszédként és barátként. Néhány szolgálatukat egyházi vezetők által kijelölt feladatra, másokat a Szentlélek csendes sugalmazásaira adott válaszként végzik. Látván, hogy „a bizonyosságoknak ily nagy felleg[ével]” vannak körülvéve, ők is készen állnak, hogy „kitartással fuss[ák] meg az előttü[k] levő küzdő tért”.

Minden új nemzedékben elmondhatják a segítőegyleti nőtestvérek: „Most rajtunk a sor, hogy szolgáljunk!”

„Vezessétek a világot... minden olyan dologban, ami dicséretre méltó”

Joseph F. Smith elnök, az egyház hatodik elnöke, arra buzdította az utolsó napi szent nőket, hogy „vezess[ék] a világot, különösen pedig a világban lévő nőket minden olyan dologban, ami dicséretre méltó, ami Istenhez hasonló, ami felemelő és megtisztító”. Azt mondta: „Isten prófétájának hangja hív el benneteket, hogy ezt tegyétek, hogy ti legyetek a legelső, a legnagyobbak és a legjobbak, a legtisztábbak és a jó mellett leginkább elkötelezettek.”¹²

Az Úr visszaállított egyházának történelme során Krisztus női tanítványai e norma szerint éltek. Eszterhez hasonlóan hithűek és bátrak voltak a nehéz kihívások közepette. Megtálták életük célját, ahogyan Eszter is, amikor unokatestvére, Márdokeus, megkérdezte tőle: „...ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra?”¹³ Az ószövetségi Nehémiáshoz hasonlóan nem hagyták, hogy eltérítsék őket szent kötelezettségeiktől. Amikor Nehémiás ellenségei megpróbálták elcsábítani őt azon feladatától, hogy újraépítse Jeruzsálem falát, így válaszolt: „Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá; megszűnnék e munka, ha attól eltávoznán, hozzátok mennék.”¹⁴ Ellenségei tovább próbálkoztak eltéríteni őt a feladatától, ő azonban erős maradt, és kitartott fontos

munkája mellett. A világ megpróbálta rávenni az egyház nőtagjait, hogy adják fel az Istentől kapott küldetésüket, ám a hithű segítőegyleti nőtestvérek „nem [mentek] alá”.

Az a felhívás, hogy vezetők legyünk minden olyan dologban, ami dicséretre méltó, Istenhez hasonló, felemelő és megtisztító, sokat követelő feladat. Mindig is az volt. Ám a segítőegyleti nőtestvérek nincsenek egyedül e megbízás teljesítésében. Egy egyszerű szervezet tagjai ők, mely papsági felhatalmazás által került megalapításra, és melyet próféták tanításai és kijelentései erősítenek. Isten szeretett leányai ők, akiknek szent kötelességei vannak. Ők a Barány szövetséges népe, akik „igazlelkűséggel és Isten hatalmával [vannak] felfegyverezve, nagy dicsőségben”¹⁵. Amikor összefognak a többi hithű szenttel, és tanulnak azok példájából, akik előttük jártak, akkor felül tudnak kerekedni a halandóság kihívásain. Segíthetnek felépíteni Isten királyságát az otthonukban és az egész világon. Akkor elmondhatják: „Most rajtunk a sor – rajtunk a sor, hogy szolgáljunk, és megírjunk egy újabb fejezetet a Segítőegylet történetének lapjain.” Ha megbizonyosodnak Mennyei Atyánk irántuk érzett szeretetéről, és bizonyosságuk van Jézus Krisztus engesztelésének erejéről, akkor felül tudnak kerekedni a hétköznapi gondolatokon és célokon, és „valami rendkívüli [dolog]”¹⁶ részesei lehetnek.

Az Úr ígéretei biztosak, amint a nőtestvérek követik azt a tanácsot, melyet az első segítőegyleti elnöknek adott: „...bizony mondom neked, hogy mindazok, akik befogadják az evangéliumomat, fiak és leányok a királyságomban. [...] [T]edd félre a világ dolgait, és keresd egy jobbnak dolgait! [...] [R]agaszkodj a szövetségekhez, amelyeket kötöttél!”¹⁷

Amikor Joseph Smith próféta azt mondta a segítőegyleti nőtestvéreknek, hogy éljenek méltón a kiváltságaikhoz, egy ígéretet is fűzött az intés mellé: „...az angyalok nem tartathatnak vissza attól, hogy a társaitok legyenek. [...] Ha tiszták vagytok, semmi sem tarthat vissza benneteket.”¹⁸

A Segítőegylet történetének

FONTOSABB ESEMÉNYEI

1830. április 6.

Megszervezik az egyházat.

1830

Joseph Smith kinyilatkoztatást kap felesége, Emma részére (lásd T&S 25).

1842. március 17.

Megszervezik a Nauvooi Női Segítőegyletet; Emma Smitht választják meg elnöknek.

1843

Emma Smith és tanácsosai látogató bizottságokat jelölnek ki az Illinois állambeli Nauvoo egyházközségeiben.

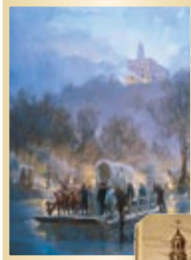
1844. június 27.

Joseph Smith próféta és fivére, Hyrum, mártírhálált hal a Carthage börtönben.

1846. február

A szentek útnak indulnak Nauvooból.

1846

Felszentelik a Nauvoo templomot.

1847. július

Az első pionír társaság eléri a Nagy-sóstó völgyét.

1867

Brigham Young felszólítja a püspököket, hogy szervezzék meg újra a Segítőegyletet minden egyházközségben.

1870

Megalakítják a fiatal nők számára az Együttműködő Ifjak és Idősek Átalakulási Egyesületének Fiatal Hölgyek Részlegét.

1872

A Segítőegylet támogatja a *Woman's Exponent* című folyóirat kiadását.

1873

A segítőegyleti nőtestvéreket arra buzdítják, hogy szerezzenek egészségügyi képzést.

1876

Megalapítják a Deseret Selyemkészítő Szövetkezetet, Zina D. H. Young elnöklésével.

1878

Megalapítják az Elemi szervezetét a gyermekek részére.

1882

A Segítőegylet megalapítja a Deseret Kórházat.

1890

Wilford Woodruff könyvlatkoztatást kap, mely a többnejűség gyakorlatának befejezéséhez vezet.

1893

Felszentelik a Salt Lake templomot.

1913

„A jószívűség soha el nem múlik” kijelentés válik a Segítőegylet jelmondatává.

1915

A Segítőegylet elkezdki publikálni a *Relief Society Magazine* című folyóiratot.

1916

A látogatótanítók elkezdnek evangéliumi üzenetet vinni a nőtestvéreknek minden hónapban.

1918

A Segítőegylet 200 000 véka búzát ad el az Egyesült Államok kormányának.

1921

A Segítőegylet létrehoz egy szülészetet.

1936

Az Első Elnökség megalapítja az egyházi jóléti programot.

1944

A látogatótanítók abbahagyják az adományok gyűjtését, és inkább az általuk látogatott nőtestvérek szolgálatára koncentrálnak.

1954

Belle S. Spafford vezeti az Egyesült Államok küldöttségét a Nők Nemzetközi Tanácsában.

1956

Felszentelik a Segítőegyleti Épületet Salt Lake Cityben.

1969

A Segítőegyleti Szociális Intézmény Részleget átalakítják Egyházi Jóléti és Szociális Intézménnyé.

1971

Megszűntetik a *Relief Society Magazine* című folyóiratot, és helyette kiadják az *Ensign*-t.

1978

Felszentelik a Nők emlékkertjét Nauvooban.

1978. szeptember 16.

Megtartják az első általános segítőegyleti gyűlést.

1987

Minden hónapban a látogatótanítói üzeneteket is tartalmazza a nemzetközi folyóirat (ma *Liahóna*) és az *Ensign*.

1992

A nőtestvérek a Segítőegylet fennállásának 150. évfordulóját a közösségükben végzett szolgálati projektekkal ünneplik meg.

1995. szeptember 23.

Gordon B. Hinckley elnök felolvassa „A család: Kiáltvány a világhoz” című kiadványt az általános segítőegyleti gyűlésen.

1997

A Segítőegyletek, a főpapok csoportja és az elderek kvóruma elkezdi ugyanazt a tananyagot venni vasárnaponként.

2004

A Segítőegyleti, Fiala Nők és Elemi általános elnökségek részt vesznek a segédszervezeteknek tartott első világméretű vezetőképző gyűlésen.

2009

A Segítőegylet tagsága eléri a 6 milliót.

Nőtestvérek az általános segítőegyleti gyűlésen

2011

Az egyház a jóléti program 75. évfordulóját ünnepli.

Segítőegyleti általános elnökségek

Elnök: Emma Hale Smith, 1842–1844.

Első tanácsos: Sarah Marietta Kingsley Cleveland, 1842–1844. **Második tanácsos:** Elizabeth Ann Smith Whitney, 1842–1844.

Elnök: Eliza Roxcy Snow, 1866–1887.

Első tanácsos: Zina Diantha Huntington Young, 1880–1888. **Második tanácsos:** Elizabeth Ann Smith Whitney, 1880–1882.

Elnök: Zina Diantha Huntington Young, 1888–1901. **Első tanácsos:** Jane Snyder Richards, 1888–1901. **Második tanácsos:** Bathsheba Wilson Smith, 1888–1901.

Elnök: Bathsheba Wilson Smith, 1901–1910.

Első tanácsos: Annie Taylor Hyde, 1901–1909. **Második tanácsos:** Ida Smoot Dusenberry, 1901–1910.

Elnök: Emmeline Woodward B. Wells, 1910–1921.

Első tanácsos: Clarissa Smith Williams, 1910–1921. **Második tanácsos:** Julina Lambson Smith, 1910–1921.

Elnök: Clarissa Smith Williams, 1921–1928.

Első tanácsos: Jennie Brimhall Knight, 1921–1928. **Második tanácsos:** Louise Yates Robison, 1921–1928.

Elnök: Louise Yates Robison, 1928–1939.

Első tanácsos: Amy Brown Lyman, 1928–1939. **Második tanácsos:** Julia Alleman Child, 1928–1935; Kate Montgomery Barker, 1935–1939.

Elnök: Amy Brown Lyman, 1940–1945.

Első tanácsos: Marcia Knowlton Howells, 1940–1945. **Második tanácsos:** Donna Durrant Sorensen, 1940–1942; Belle Smith Spafford, 1942–1945.

Elnök: Belle Smith Spafford, 1945–1974.

Első tanácsos: Marianne Clark Sharp, 1945–1974. **Második tanácsos:** Gertrude Ryberg Garff, 1945–1947; Velma Nebeker Simonsen, 1947–1956; Helen Woodruff Anderson, 1957–1958; Louise Wallace Madsen, 1958–1974.

Elnök: Barbara Bradshaw Smith, 1974–1984.

Első tanácsos: Janath Russell Cannon, 1974–1978; Marian Richards Boyer, 1978–1984. **Második tanácsos:** Marian Richards Boyer, 1974–1978; Shirley Wilkes Thomas, 1978–1983; Ann Stoddard Reese, 1983–1984.

Elnök: Barbara Woodhead Winder, 1984–1990.

Első tanácsos: Joy Frewin Evans, 1984–1990. **Második tanácsos:** Joanne Bushman Doxey, 1984–1990.

Elnök: Elaine Low Jack, 1990–1997.

Első tanácsos: Chieko Nishimura Okazaki, 1990–1997. **Második tanácsos:** Aileen Hales Clyde, 1990–1997.

Elnök: Mary Ellen Wood Smoot, 1997–2002.

Első tanácsos: Virginia Urry Jensen, 1997–2002. **Második tanácsos:** Sheri L. Dew, 1997–2002.

Elnök: Bonnie Dansie Parkin, 2002–2007.

Első tanácsos: Kathleen Hurst Hughes, 2002–2007. **Második tanácsos:** Anne Clark Pingree, 2002–2007.

Elnök: Julie Bangerter Beck, 2007-től.

Első tanácsos: Silvia Henriquez Allred, 2007-től. **Második tanácsos:** Barbara Thompson, 2007-től.

Jegyzetek

Bevezetés

1. Emma Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, Church History Library, 12.
2. Spencer W. Kimball, "Privileges and Responsibilities of Sisters," *Ensign*, Nov. 1978, 104.
3. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), 23.
4. Alma 37:6.

1. fejezet

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 475.
2. Lásd János 19:25–27.
3. Lásd János 20:1–18.
4. Lásd Lukács 10:38–42.
5. Lásd János 11:20–27.
6. Lukács 8:1–3.
7. 1 Timótheus 5:10.
8. Titus 2:4.
9. Cselekedetek 9:36–40.
10. Lásd Rómabeliek 16:3–5.
11. 1 Korinthusbeliek 16:19; kiemelés hozzáadva.
12. Rómabeliek 16:6.
13. Lásd Cselekedetek 16:14–15.
14. Rómabeliek 16:1–2; kiemelés hozzáadva.
15. Joseph Smith, idézte: Sarah M. Kimball, "Auto-biography," *Woman's Exponent*, Sept. 1, 1883, 51; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 474.

16. Eliza R. Snow, "Female Relief Society," *Deseret News*, Apr. 22, 1868, 1; központozás szabványosítva.
17. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998). 184.
18. Lorenzo Snow, in "Prest. Snow to Relief Societies," *Deseret Evening News*, July 9, 1901, 1.
19. Julie B. Beck: Amiben az utolsó napi szent nők a legjobbak: erősek és rendíthetetlenek lenni. *Liahóna*, 2007. nov. 109.

2. fejezet

1. Sarah M. Kimball, in Record of the Relief Society from First Organization to Conference, Apr. 5, 1892, Book II, Church History Library, 29; helyesírás és nagybetűs írásmód szabványosítva.
2. Sarah M. Kimball, "Auto-biography," *Woman's Exponent*, Sept. 1, 1883, 51.
3. Lásd Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 6–7; az első gyűlésen húsz nőtestvér vett részt, és további hét olyan nőtestvért fogadtak be az együletbe azon a gyűlésen, akik nem voltak jelen aznap.
4. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, Church History Library, 7; helyesírás, központozás és nagybetűs írásmód szükség szerint szabványosítva e jegyzőkönyv minden kivonatában.
5. Lásd Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 8–9.

6. Tan és a szövetségek 25:3, 7.
7. Lásd Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 8.
8. Lásd Tan és a szövetségek 25:2, 5–8, 10–11, 13–15.
9. Tan és a szövetségek 25:16.
10. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 8.
11. Emma Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 12.
12. Lásd Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 14.
13. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 40.
14. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 30, 1842, 22.
15. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 38.
16. Boyd K. Packer, in Conference Report, Oct. 1978, 9–10; vagy *Ensign*, Nov. 1978, 8.
17. Lásd Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 8.
18. Eliza R. Snow, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 41.
19. Lásd Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, June 9, 1842, 63.
20. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, June 9, 1842, 63.

21. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, June 9, 1842, 63.
22. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 38.
23. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 35.
24. Tan és a szövetségek 20:69.
25. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 38.
26. Tan és a szövetségek 25:5.
27. Tan és a szövetségek 68:25–28.
28. Tan és a szövetségek 93:40, 44, 49–50.
29. Emma Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 9, 1844, 123.
30. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 40.
31. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 506.
32. In Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 14, 1842, 28.
33. In Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Aug. 5, 1843, 103.
34. In Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Aug. 13, 1843, 107.
35. In Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Meeting of the Female Relief Society of the Third Ward, no date, 112.
36. Tan és a szövetségek 124:27–30.
37. Lásd Tan és a szövetségek 131–132.
38. Sally Randall, in Kenneth W. Godfrey, *Women's Voices: An Untold History of the Latter-day Saints* (1982), 138–39.
39. Máté 25:40.
40. "R. S. Reports," *Woman's Exponent*, Sept. 1, 1876, 50.
41. Joseph Smith, idézte: Edward W. Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), 76.
42. In Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, June 16, 1843, 91–92.
43. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 39.
44. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, June 9, 1842, 62.
45. Ellen Douglas, letter, dated Apr. 14, 1844, typescript, Church History Library.
46. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, arr. G. Homer Durham, 3 vols. in 1 (1960), 308.
47. Emily Woodmansee, "As Sisters in Zion," *Hymns*, no. 309.
48. M. Russell Ballard, "Women of Righteousness," *Ensign*, Apr. 2002, 70.
49. Lucy Mack Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 24, 1842, 18–19.
9. Drusilla Dorris Hendricks, "Historical Sketch of James Hendricks and Drusilla Dorris Hendricks," in *Henry Hendricks Genealogy*, comp. Marguerite Allen (1963), 28.
10. Lásd Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursebach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 67.
11. Journal of Eliza Partridge Lyman, July 14–Dec. 12, 1846, Church History Library, 32–35.
12. Journal of Eliza Partridge Lyman, 38.
13. Autobiography of Bathsheba W. Smith, typescript, Church History Library, 13; központozás, helyesírás és nagybetűs írásmód szabványosítva.
14. Helen Mar Whitney, "Scenes and Incidents at Winter Quarters," *Woman's Exponent*, Dec. 1, 1885, 98.
15. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1981), 13.
16. Alma 34:28.
17. Emmeline B. Wells, "After the Days of Nauvoo," in Record of the Relief Society from First Organization to Conference, Apr. 5, 1892, Book II, Church History Library, 234–35; helyesírás és nagybetűs írásmód szabványosítva.
18. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News*, Oct. 15, 1856, 252.
19. Lucy Meserve Smith, "Historical Sketches of My Great Grandfathers," manuscript, Special Collections, Marriott Library, University of Utah, 53–54; helyesírás, nagybetűs írásmód és központozás szabványosítva.
20. Moróni 7:47.
21. Lucy Meserve Smith, "Historical Sketches of My Great Grandfathers," 54.

3. fejezet

1. Tan és a szövetségek 25:13.
2. Alma 27:27.
3. Brigham Young, in *History of the Church*, 7:567.
4. Sarah DeArmon Pea Rich, "Autobiography, 1885–93," Church History Library, 66; helyesírás, központozás és nagybetűs írásmód szabványosítva; idézte: Richard G. Scott, in Conference Report, Apr. 2009, 42; vagy *Ensign*, May 2009, 44–45.
5. Tan és a szövetségek 136:4.
6. In Charles Lanman, *A Summer in the Wilderness* (1847), 32.
7. Tan és a szövetségek 136:1, 8.
8. Presendia Lathrop Kimball, "A Venerable Woman," *Woman's Exponent*, June 1, 1883, 2.

4. fejezet

1. Lásd Journal of Wilford Woodruff, Dec. 26, 1866, Church History Library.
2. Brigham Young, "Remarks," *Deseret Evening News*, Dec. 14, 1867, 2; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997), 131.
3. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, Church History Library, 38; helyesírás szabványosítva.
4. Eliza R. Snow, "Female Relief Society," *Deseret News*, Apr. 22, 1868, 81.
5. Eliza R. Snow, "Female Relief Society," 81.
6. Eliza R. Snow, in Relief Society Minutes, Third Ward, Salt Lake Stake, Sept. 23, 1868, Church History Library, 17.
7. Brigham Young, idézte: *The Personal Writings of Eliza Roxcy Snow*, ed. Maureen Ursenbach Beecher (1995), 35.
8. Tan és a szövetségek 25:7.
9. Eliza R. Snow, "Female Relief Society," 81.
10. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News Weekly*, May 13, 1868, 3; központositás szabványosítva.
11. In Susa Young Gates, *History of the Young Ladies' Mutual Improvement Association* (1911), 9–10.
12. Eliza R. Snow, in Senior and Junior Cooperative Retrenchment Association Minutes, Feb. 20, 1875, typescript, Church History Library; központositás szabványosítva.
13. Letter from Eliza R. Snow to Mary Elizabeth Lightner, May 27, 1869, Church History Library.
14. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow," *Millennial Star*, Jan. 13, 1874, 18.
15. Lásd Tan és a szövetségek 132.
16. Eliza R. Snow, in Relief Society Minutes, Fifteenth Ward, Salt Lake Stake, Jan. 6, 1870, Church History Library, 140; központositás és nagybetűs írásmód szabványosítva.
17. In "Great Indignation Meeting," *Millennial Star*, Feb. 22, 1870, 115.
18. "The Mormon Question," *New York Times*, Feb. 8, 1870, 1.
19. "Mormon Women in Council," *New York Herald*, Jan. 23, 1870; idézte: *Deseret News*, Feb. 16, 1870, 23.
20. Wilford Woodruff, "Remarks," *Deseret Weekly*, Nov. 14, 1891, 660.
21. Diary of Zina D. H. Young, Oct. 6, 1890, Church History Library; helyesírás szabványosítva.
22. Helen Mar Whitney, *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, ed. Richard N. Holzapfel and Jeni B. Holzapfel (1997), 140.
23. Lásd Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 vols. (1901–36), 1:695.
24. Eliza R. Snow, in Tenth Ward Relief Society Minutes, Jan. 22, 1874, Church History Library, 24; központozás és nagybetűs írásmód szabványosítva.
25. Emily S. Richards, in "General Conference Relief Society," *Woman's Exponent*, Dec. 1901, 54.
26. In "Emily S. Richards," *Brigham Young University Bulletin: Dedicatory Services for Naming and Dedication of Twelve Buildings*, May 7, 1957, 21.
27. Spencer W. Kimball, "The Role of Righteous Women," *Ensign*, Nov. 1979, 102, 104.
28. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young*, 167–168.
29. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News Weekly*, May 13, 1868, 3.
30. Eliza R. Snow, "Female Relief Society," 81.
31. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News Weekly*, May 13, 1868, 3.
32. Emmeline B. Wells, "Be Wise and Hearken to Counsel," *Woman's Exponent*, Nov. 1, 1876, 84; központositás szabványosítva.
33. Sarah Howard, in "General Meeting of Central and Ward Committees," *Woman's Exponent*, Dec. 1, 1876, 99.
34. John Taylor, "Discourse by Prest. John Taylor," *Deseret News*, Apr. 9, 1879, 147.
35. Emmeline B. Wells, "Sisters Be in Earnest," *Woman's Exponent*, Oct. 15, 1876, 76.
36. Lásd Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 165–66.
37. Lásd "Church Wheat to Be Turned Over to Government," *Deseret Evening News*, May 20, 1918, 1.
38. Eliza R. Snow, "An Address," *Woman's Exponent*, Sept. 15, 1873, 63.
39. Emmeline B. Wells, "Zina D. H. Young—A Character Sketch," *Improvement Era*, Nov. 1901, 45.
40. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow," 20; központositás szabványosítva.
41. Emma Andersen Liljenquist, in *Our Pioneer Heritage*, comp. Kate B. Carter (1963), 6:445–46.
42. "Deseret Hospital," *Woman's Exponent*, Aug. 1, 1882, 36.
43. Diary of Emmeline B. Wells, Jan. 4, 1878, Harold B. Lee Library Special Collections, Brigham Young University; központozás szabványosítva.
44. Diary of Emmeline B. Wells, Aug. 1, 1895.

45. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow," 21.
46. Eliza R. Snow, *Poems: Religious, Historical, and Political* (1856), 148–49.

5. fejezet

1. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams, and Julina L. Smith, "Resolutions of Relief Society," *Woman's Exponent*, Nov. 1913, 79.
2. Moróni 7:46; lásd még 1 Korinthusbeliek 13:8; lásd még General Board Minutes, 1842–2007, July 3, 1913, Church History Library.
3. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, June 9, 1842, Church History Library, 63.
4. Moróni 7:47.
5. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams, and Julina L. Smith, "Epistle to the Relief Society Concerning These War Times," *Relief Society Magazine*, July 1917, 364.
6. Lásd Moróni 7:46–47.
7. Joseph F. Smith, in Minutes of the General Board of Relief Society, Mar. 17, 1914, Church History Library, 54–55.
8. In "Notes from the Field," *Relief Society Magazine*, Sept. 1917, 512.
9. Emmeline B. Wells, "The Grain Question," Relief Society Bulletin, Sept. 1914, 1–2.
10. Amy Brown Lyman, "Social Service Work in the Relief Society, 1917–1928," gépelt kézirat, Church History Library, 2.
11. Clarissa S. Williams, in "Relief Society Gives Hard Job to General Head," *Deseret News*, Sept. 23, 1925, section 2, page 1.
12. Gladys Robison Winter, in *The Life and Family of Louise Yates Robison*, comp. Gladys Robison Winter, Church History Library.
13. Lásd Evelyn Hodges Lewis, Loretta Hefner által készített interjú, 1979. szeptember, másolat, Egyháztörténeti Könyvtár.
14. Louise Y. Robison, "Officers' Meeting," *Relief Society Magazine*, May 1935, 272.
15. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
16. Thomas S. Monson, "Guiding Principles of Personal and Family Welfare," *Ensign*, Sept. 1986, 5.
17. Harold B. Lee, "Place of the Relief Society in the Church Security Plan," *Relief Society Magazine*, Mar. 1937, 143; központozás szabványosítva.
18. Joseph L. Wirthlin, "Relief Society—An Aid to the Bishops," *Relief Society Magazine*, June 1941, 417.
19. "Memo of Suggestions," 1–6, Church Union Board Executive Committee Minutes, Church History Library.
20. Amy Brown Lyman, in Mayola R. Miltonberger, *Fifty Years of Relief Society Social Services* (1987), 2; nagybetűs írásmód szabványosítva.
21. Boyd K. Packer, kiadatlan kézirat.
22. Maria Speidel, in "Notes from the Field," *Relief Society Magazine*, Feb. 1946, 123.
23. John Zippo, "Life Story of John Zippo," kiadatlan kézirat, idézte: Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 301–2.
24. Eva M. Gregerson, in "Notes from the Field," *Relief Society Magazine*, Feb. 1946, 118.
25. Hugh B. Brown, in "Notes from the Field," *Relief Society Magazine*, Oct. 1944, 591–92.

26. Lásd Hedwig Biereichel, in Roger P. Minert, *In Harm's Way: East German Saints in World War II* (2009), 209.
27. Lásd Jennifer A. Heckmann, in Nathan N. Waite, "Steadfast German Saints," *BYU Magazine*, Winter 2010, 57.
28. Amy Brown Lyman, *In Retrospect* (1945), 160–61.
29. Moróni 7:46–47.

6. fejezet

1. Eliza R. Snow, in Weber Stake Relief Society Minutes, Oct. 30, 1877, Church History Library, 27–28.
2. Belle S. Spafford, Marianne Sharp, and Gertrude Garff, "The New Year," *Relief Society Magazine*, Jan. 1947, 3.
3. Boyd K. Packer, in Conference Report, Apr. 1998, 94–95; vagy lásd *Liahóna*, 1998. júl. 81–82.
4. Boyd K. Packer, "The Circle of Sisters," *Ensign*, Nov. 1980, 109.
5. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 124.
6. Boyd K. Packer, "The Circle of Sisters," 110.
7. Boyd K. Packer, in Conference Report, Apr. 1998, 97; vagy lásd *Liahóna*, 1998. júl. 83.
8. George Albert Smith, "Address to Members of Relief Society," *Relief Society Magazine*, Dec. 1945, 717.
9. Lásd Belle S. Spafford, "A Relief Society Building to Be Erected," *Relief Society Magazine*, Dec. 1945, 751–53.
10. Belle S. Spafford, "Joy in Full Measure," *Relief Society Magazine*, Nov. 1948, 725.
11. David O. McKay, "Dedicatory Prayer of the Relief Society Building," *Relief Society Magazine*, Dec. 1956, 789.

12. Boyd K. Packer, in Conference Report, Oct. 1978, 10; vagy *Ensign*, Nov. 1978, 8–9.

13. Belle S. Spafford, az interjú készítette: Jill Mulvay [Derr], Jan. 20, 1976, másolat, Church History Library, 127.

14. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), 98; tördelés szabványosítva.

15. Silvia H. Allred: Minden nőnek szüksége van a Segítőegyletre. *Liahóna*, 2009. nov. 116.

16. Lásd Olga Kovářová Campora, "Fruits of Faithfulness: The Saints of Czechoslovakia," in *Women Steadfast in Christ* (1992), 141–46.

17. Spencer W. Kimball, "The Role of Righteous Women," *Ensign*, Nov. 1979, 103–4.

18. Elaine L. Jack, az interjú készítette: Julie B. Beck, Feb. 10, 2009, másolat, Church History Library; központosítás szabványosítva.

19. Elaine L. Jack, az interjú készítette: Julie B. Beck, Feb. 10, 2009; nagybetűs írásmód és központosítás szabványosítva.

20. Lásd Thomas S. Monson: A Segítőegylet hatalmas ereje. *Liahóna*, 1998. jan. 98.

21. Julie B. Beck: A Segítőegylet céljának betöltése. *Liahóna*, 2008. nov. 110.

22. Boyd K. Packer, "The Circle of Sisters," 109.

23. Boyd K. Packer, in Conference Report, Apr. 1998, 95; vagy lásd *Liahóna*, 1998. júl. 82.

24. Boyd K. Packer, "The Circle of Sisters," 110.

25. Thomas S. Monson: A jószívűség soha el nem múlik. *Liahóna*, 2010. nov. 124–125; lásd még Bible Dictionary, "Charity"; Moróni 7:46–47.

7. fejezet

1. Eliza R. Snow, Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118. sz.

2. Lásd Lukács 15:3–7.

3. Lásd 3 Nefi 11:13–17; 17:5–25.

4. Julie B. Beck: A Segítőegylet: egy szent munka. *Liahóna*, 2009. nov. 113.

5. Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, July 28, 1843, Church History Library, 101.

6. Joseph F. Smith, "Address of President Joseph F. Smith," *Woman's Exponent*, May 1903, 93; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998). 186–187.

7. Eliza R. Snow, in Relief Society Minutes, Sixth Ward, Salt Lake Stake, Aug. 16, 1868, Church History Library, 16; helyesírás és nagybetűs írásmód szabványosítva.

8. Eliza R. Snow, in Mt. Pleasant North Ward Relief Society Minutes, Aug. 7, 1880, Church History Library, 56; nagybetűs írásmód szabványosítva.

9. Sarah M. Kimball, in 15th Ward Relief Society Minutes, 1868–1873, Church History Library; központosítás szabványosítva.

10. Jane Richards, in "R. S. Reports," *Woman's Exponent*, Sept. 1907, 24.

11. Minutes of General Board of Relief Society, Apr. 19, 1944, Church History Library, 39–40.

12. Belle S. Spafford, interview by Jill Mulvay [Derr], Dec. 1, 1975, transcript, Church History Library.

13. Belle S. Spafford, interview by Jill Mulvay [Derr], Dec. 8, 1975, transcript, Church History Library.

14. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 123.

15. Julie B. Beck, "Strengthen Thy Stakes': Strong and Immovable

in Faith," in *Awake, Arise, and Come unto Christ: Talks from the 2008 BYU Women's Conference* (Deseret Book, 2009), 86–87; portugál fordítás átdolgozva.

16. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 38.

17. Spencer W. Kimball, "Small Acts of Service," *Ensign*, Dec. 1974, 5.

18. Thomas S. Monson, in Conference Report, Oct. 2009, 84; vagy *Liahóna*, 2009. nov. 85–86.

19. Dieter F. Uchtdorf: A boldogság a ti örökségetek. *Liahóna*, 2008. nov. 120.

20. Spencer W. Kimball, "A Vision of Visiting Teaching," *Ensign*, June 1978, 24; lásd még Tan és a szövetségek 20:53–54.

21. Camilla Kimball, in Caroline Eyring Miner and Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball* (1980), 175.

22. Cathie Humphrey, in "Strong Hands and Loving Hearts," *Ensign*, Dec. 2004, 36–37.

23. Idézte: Mary Ellen Smoot, egy interjúból Julie B. Beckkel, 2009. máj. 20., másolat, Egyháztörténeti Könyvtár.

24. "Strong Hands and Loving Hearts," 39.

25. Spencer W. Kimball, "A Vision of Visiting Teaching," 24–25.

26. Lásd Virginia U. Jensen: Fodrok. *Liahóna*, 2001. jan. 109.

27. Mary Ellen Smoot, in Conference Report, Oct. 1997, 13–14; vagy lásd *Liahóna*, 1998. jan. 13.

28. Spencer W. Kimball, "A Vision of Visiting Teaching," 26.

29. Elaine Reiser Alder, "Visiting Teaching: The Multiplier Effect," *Ensign*, Mar. 1985, 19.

30. Elaine L. Jack, in Jaclyn W. Sorensen, "Visiting

- Teaching—Giving Selfless Service in a Loving Sisterhood,” *Church News*, Mar. 7, 1992, 5.
31. Vivien D. Olson, “The Visiting Teacher Who Made a Difference,” *Church News*, May 15, 1982, 2.
  32. Hope Kanell Vernon, “The Visiting Teacher Who Made a Difference,” *Church News*, June 12, 1982, 2.
  33. Barbara W. Winder, “Striving Together: A Conversation with the Relief Society General Presidency,” *Ensign*, Mar. 1985, 12.
  34. Robyn Romney Evans, “In the Vineyard,” *Ensign*, Mar. 2004, 21–23.
  35. Lorenzo Snow, in “Prest. Snow to Relief Societies,” *Deseret Evening News*, July 9, 1901, 1; idézve Jakab 1:27. versét.

8. fejezet

1. Mózes 1:39.
2. Dallin H. Oaks, in Conference Report, Apr. 1992, 51; vagy *Ensign*, May 1992, 36.
3. John A. Widtsoe, *Priesthood and Church Government* (1939), 83.
4. Elaine L. Jack, in Conference Report, Oct. 1996, 105; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 76–77.
5. Sheri L. Dew, in Conference Report, Oct. 2001, 13; vagy lásd *Liahóna*, 2002. jan. 14; idézve: Tan és a szövetségek 109:22.
6. Elizabeth Ann Whitney, “A Leaf from an Autobiography,” *Woman’s Exponent*, Sept. 1, 1878, 51.
7. Elizabeth Ann Whitney, “A Leaf from an Autobiography,” *Woman’s Exponent*, Aug. 1, 1878, 33.
8. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, Church History Library, 36.
9. Hittételek 1:7.
10. Amanda Barnes Smith, in Edward W. Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), 124, 128; lásd még *Örökségünk: Az Utolsó Napok Szentjei Jézus Krisztus Egyházának rövid története* (1996). 47–48.; a malom tulajdonosának neve Jacob Hawn volt.
11. Elizabeth Ann Whitney, “A Leaf from an Autobiography,” *Woman’s Exponent*, Aug. 1, 1878, 33.
12. Joseph Smith, quoted by Mercy Fielding Thompson, in “Recollections of the Prophet Joseph Smith,” *Juvenile Instructor*, July 1, 1892, 400.
13. Tan és a szövetségek 95:8.
14. Tan és a szövetségek 97:28.
15. Tan és a szövetségek 97:13–14.
16. Tan és a szövetségek 124:28, 40.
17. Elizabeth Ann Whitney, “A Leaf from an Autobiography,” *Woman’s Exponent*, Feb. 15, 1879, 191.
18. Lásd Tan és a szövetségek 84:19–22.
19. Joseph Fielding Smith, “Relief Society—an Aid to the Priesthood,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 5–6.
20. Russell M. Nelson, in Conference Report, Apr. 2006, 38; vagy *Liahóna*, 2006. máj. 37.
21. Richard G. Scott: A segédszervezetek tanbéli alapja. *Világméretű vezetőképző gyűlés*, 2004. jan. 10., 5.
22. Dallin H. Oaks, in Conference Report, Apr. 1992, 51; vagy *Ensign*, May 1992, 37; idézve: 1 Korinthusbeliek 11:11.
23. Dallin H. Oaks, in Conference Report, Apr. 1992, 51; vagy *Ensign*, May 1992, 37; idézve: Tan és a szövetségek 14:7.
24. Lásd Tan és a szövetségek 68:25–28.
25. Bruce R. McConkie, in Conference Report, Sydney Australia Area Conference 1976, 34; idézve: Mózes 5:11.
26. „A család: Kiáltvány a világhoz”, ennek a könyvnek a 182. oldalán.
27. Dallin H. Oaks, in Conference Report, Oct. 2005, 24, 26, 28; vagy lásd *Liahóna*, 2005. nov. 24, 26–27.
28. Kiadatlan kézirat; a szerző neve a szerkesztőségben.
29. Boyd K. Packer, in Conference Report, Apr. 1998, 95–96; vagy lásd *Liahóna*, 1998. júl. 82.; idézve: Tan és a szövetségek 107:5 és Joseph Smith, in Sarah M. Kimball, “Autobiography,” *Woman’s Exponent*, Sept. 1, 1883, 51.
30. Tan és a szövetségek 38:27.
31. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 30, 1842, 22.
32. Eliza R. Snow, in Relief Society Minutes, Eleventh Ward, Salt Lake Stake, Mar. 3, 1869, Church History Library.
33. Bathsheba W. Smith, “Official Announcement,” *Woman’s Exponent*, Jan. 1, 1902, 68.
34. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 123.
35. Barbara W. Winder, interview by Susan W. Tanner, Jan. 3, 2011, transcript, Church History Library, 1.
36. Barbara W. Winder, az interjú készítette: Susan W. Tanner, 2011. jan. 3., 1.
37. Tan és a szövetségek 6:32.
38. Thomas S. Monson, in Conference Report, Oct. 1992, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1992, 48–49.

39. Spencer W. Kimball, "Relief Society—Its Promises and Potential," *Ensign*, Mar. 1976, 4.
40. Joseph Fielding Smith, "Relief Society—an Aid to the Priesthood," 5.
41. Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Oct. 1996, 90–91; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 67–68.

9. fejezet

1. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World," *Ensign*, Nov. 1995, 100.
2. „A család: Kiáltvány a világhoz”, e könyv 182–183. oldalán.
3. Gordon B. Hinckley, quoted in "Inspirational Thoughts," *Ensign*, Aug. 1997, 5.
4. Barbara Thompson: Megerősítetek, sőt megsegítlek. *Liahóna*, 2007. nov. 117.
5. Bonnie D. Parkin, "Parents Have a Sacred Duty," *Ensign*, June 2006, 93.
6. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World," 101.
7. James E. Faust, "The Grand Key-Words for the Relief Society," *Ensign*, Nov. 1996, 94; nagybetűs írásmód szabványosítva.
8. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World," 100.
9. „A család: Kiáltvány a világhoz”, e könyv 182. oldalán.
10. Julie B. Beck, "Teaching the Doctrine of the Family," *Ensign*, Mar. 2011, 12.
11. Lásd Tan és a szövetségek 138:38–39; Mózes 5:10–12.
12. Lásd 1 Mózes 27–28; lásd még Julie B. Beck, "Teaching the Doctrine of the Family," 16.
13. Lásd 1 Királyok 17:8–24.
14. Lásd Alma 56:47–48.
15. Lásd Lukács 2:40–52.
16. Lásd Tan és a szövetségek 68:25–28; 93:36–48; 131:1–3.
17. Eliza R. Snow, "An Address," *Woman's Exponent*, Sept. 15, 1873, 63.
18. Zina D. H. Young, in "First General Conference of the Relief Society," *Woman's Exponent*, Apr. 15, 1889, 172.
19. Joseph F. Smith, in *Deseret Weekly*, Jan. 9, 1892, 71; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999), 31–32.
20. Zina D. H. Young, in "Relief Society Jubilee," *Woman's Exponent*, Apr. 1, 1892, 140.
21. Zina D. H. Young, in "First General Conference of the Relief Society," 172.
22. Joseph F. Smith, in Minutes of Relief Society General Board, Mar. 17, 1914, 50–51; az alábbi kiadványban idézettek szerint: *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999), 186.
23. Lásd Sheri L. Dew: Nem vagyunk-e mindannyian édesanyák? *Liahóna*, 2002. jan. 113.
24. Bonnie D. Parkin, "Parents Have a Sacred Duty," 97.
25. Barbara W. Winder, in "Enriching and Protecting the Home," *Ensign*, Mar. 1986, 20.
26. Belle S. Spafford, az interjú készítette: Jill Mulvay [Derr], Mar. 8, 1976, másolat, *Egyháztörténeti Könyvtár*, 238.
27. M. Russell Ballard, in Conference Report, Apr. 2010, 17; vagy *Liahóna*, 2010. máj. 18.
28. Lásd Sheri L. Dew: Nem vagyunk-e mindannyian édesanyák? 112–114.
29. Julie B. Beck, in Conference Report, Oct. 2007, 81; vagy lásd *Liahóna*, 2007. nov. 77.
30. Howard W. Hunter, "To the Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1992, 96.
31. Message from the First Presidency, in Conference Report, Oct. 1942, 12; felolvasta: ifj. J. Reuben Clark
32. Message from the First Presidency, in Conference Report, Oct. 1942, 12–13; felolvasta: ifj. J.–Reuben Clark
33. Barbara B. Smith, *A Fruitful Season* (1988), 55.
34. George W. Cornell, "Home-makers Get a Boost," *Fresno [California] Bee*, Apr. 5, 1978, C-5; idézte: Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 361.
35. Lásd Susan W. Tanner, "Strengthening Future Mothers," *Ensign*, June 2005, 20.
36. David O. McKay idézetében: J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; in Conference Report, Apr. 1935, 116.
37. Harold B. Lee, "Be Loyal to the Royal within You," in *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), 91; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2001). 134.
38. Spencer W. Kimball, in Conference Report, Oct. 1980, 3–4; vagy *Ensign*, Nov. 1980, 4.
39. James E. Faust, in Conference Report, Apr. 2003, 70; vagy *Liahóna*, 2003. máj. 68.
40. Gordon B. Hinckley: Erősen és rendfihetetlenül állni. *Világméretű vezetőképző gyűlés*, 2004. jan. 10. 20.
41. Lásd Spencer W. Kimball, in Conference Report, Oct. 1971, 152–56; vagy *Ensign*, Dec. 1971, 36–39.

42. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World," 101.
43. Spencer W. Kimball, "Privileges and Responsibilities of Sisters," *Ensign*, Nov. 1978, 103.
44. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World," 101.
12. Joseph F. Smith, in Minutes of the General Board of Relief Society, Mar. 17, 1914, Church History Library, 54–55.
13. Eszter 4:14.
14. Nehémiás 6:3.
15. 1 Nefi 14:14.
16. Emma Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Mar. 17, 1842, 12.
17. Tan és a szövetségek 25:1, 10, 13.

10. fejezet

1. Lásd Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, Church History Library, 38; helyesírás, központosítás és nagybetűs írásmód szükség szerint szabványosítva e jegyzőkönyv minden kivonatában.
2. Lásd Mary Ellen Smoot: Örven-dezzetek, Sion leányai! *Liahóna*, 2000. jan. 111–112.
3. M. Russell Ballard, "Women of Righteousness," *Ensign*, Apr. 2002, 69.
4. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 38.
5. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 121.
6. Lásd Athelia T. Woolley, with Athelia S. Tanner, "Our Five-Generation Love Affair with Relief Society," *Ensign*, June 1978, 37–39.
7. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. 124.
8. Zsidók 12:1–2.
9. Tan és a szövetségek 138:39.
10. Eliza R. Snow, "Speech by E. R. Snow," *Woman's Exponent*, May 1, 1891, 167; nagybetűs írásmód szabványosítva.
11. Lásd Lynne Christy, "Now It's My Turn," *Ensign*, Mar. 1992, 25–27.
18. Joseph Smith, in Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, Apr. 28, 1842, 38–39.

Képjegyzék

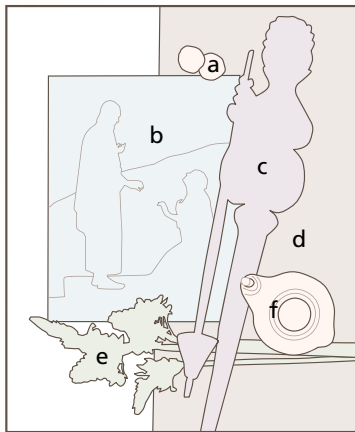
II. oldal *Krisztus vörös palástban.* Készítette:
Minerva K. Teichert. © IRI. Az
Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

Előszó

XI. oldal *Krisztus Máriát és Mártát tanítja.* Készítette:
Anton Dorph. © Hope Gallery

1. fejezet

2. oldal

a. Ilyen fillérről tesznek említést Márk 12:41–44. versei.

b. *Mária és a feltámadott Krisztus.* Készítette:
Harry Anderson. © IRI

c. Guzsaly (fonásnál használt eszköz).
Carma de Jong Anderson jóvoltából

d. Az újtestamentumi időkben viselt ruhákat
idéző szövet. Carma de Jong Anderson
jóvoltából

e. Ernyős madártej, a Szentföldön honos
virág

f. Egy olajlámpa reprodukciója, mely
hasonlít a Krisztus idejében használtakhoz.
Készítette: Andrew Watson

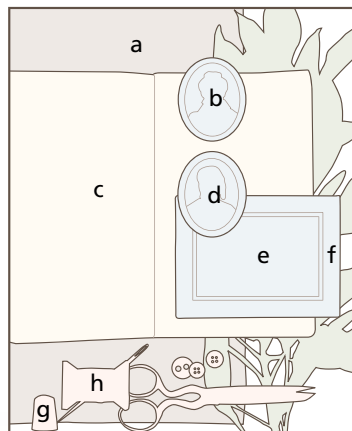
4. oldal Részlet a *Mária az Ő szavát hallgatta* című
képből. Készítette: Walter Rane. © IRI, 2001

5. oldal Részlet az *Élő víz* című képből. Készítette:
Simon Dewey. © Simon Dewey

6. oldal *Tábita varr.* Készítette: Jeremy Winborg.
© Jeremy Winborg

2. fejezet

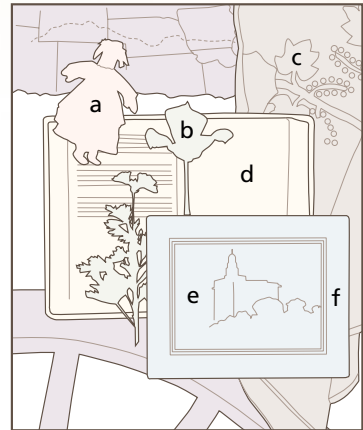
10. oldal

- a. Pionírkori keresztöltéses kézimunka. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából
- b. Részlet a *Joseph Smith* című képből. Készítette: Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett
- c. 1830-ból származó kézzel írott másolat a Parancsolatok és Kinyilatkoztatások Könyvéből, mely a Joseph Smith prófétának adott kinyilatkoztatásokat tartalmazta. E kinyilatkoztatások legtöbbje ma megtalálható a Tan és a szövetségekben.
- d. Részlet az *Emma Hale Smith* című képből. Készítette: Lee Greene Richards. © IRI, 1941
- e. *Illinois, Nauvoo, 1859*. Készítette: John Schroder. © IRI
- f. A keret az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából került felhasználásra
- g. Gombok és gyűszű. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából
- h. Pionír kori tű, cérna és olló. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából
11. oldal *Joseph Smith a Nauvoo templomnál*. Készítette: Gary Smith. © Gary Smith
12. oldal Részlet az *Emma Hale Smith* című képből. Készítette: Lee Greene Richards. © IRI, 1941
13. oldal *A Segítőegylet megszervezése*. Készítette: Nadine B. Barton. © IRI, 1985
14. oldal *John Taylor arcképe*. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából
15. oldal *A melkisédeki papság visszaállítása*. Készítette: Walter Rane. © IRI
16. oldal *Emma Smith*. Készítette: Robert Barrett. © Robert Barrett, 1991
17. oldal Részlet az *Örvendezzünk együtt!* című képből. Készítette: Walter Rane. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából
23. oldal *Emma, a visszaállítás kiválasztott hölgye, 1839*. Készítette: Theodore S. Gorka. © IRI, 1996
24. oldal *Joseph Smith*. Készítette: Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett

3. fejezet

30. oldal

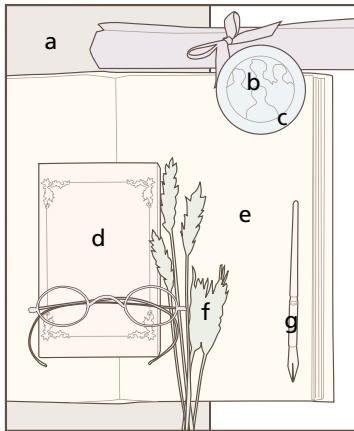

- a. Pionírkori baba. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából
- b. Mormontulipán, a Segítőegylet jelképe. A korai utahi telepesek a mormontulipán hagyományát ették nagy éhezések idején.
- c. Pionírkori tűzött takaró. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából
- d. Izlandi himnuszokkönyv. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából
- e. *Nauvoo templom*. Készítette: Jon McNaughton. © Jon McNaughton
- f. A keret az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából került felhasználásra
33. oldal Részlet az *Illinois-i Nauvoo templom* című képből. Készítette: Scott Goodwin. © Scott Goodwin
34. oldal *Sweetwater*. Készítette: Harold Hopkinson. © Harold Hopkinson
35. oldal Eliza Partridge Lyman fényképe. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából
- A síkság Madonnája*. Készítette: Robert Barrett. © Robert Barrett, 1987

36. oldal Részlet a *Bathsheba W. Smith* című képből. Készítette: Lee Greene Richards. © IRI. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából
37. oldal *Mosás napja a síkságon*. Készítette: Minerva K. Teichert. 1938. A Brigham Young Egyetem Művészeti Múzeumának jóvoltából. Minden jog fenntartva. Másolatok készítése tilos!
38. oldal Részlet az *Elizabeth H. Jackson, egy pionír édesanya* című képből. Készítette: Megan Rieker
39. oldal Részlet a *Pionír kert* című képből. Készítette: VaLoy Eaton. © VaLoy Eaton. A Zions Bank jóvoltából. Másolatok készítése tilos!

4. fejezet

44. oldal

- a. Kendő. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából
- b. Fénykép a Segítőegylet Nővédképző Iskolájának egyik végzős osztályáról. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából

c. A keret a Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából került felhasználásra

d. Egy 1852-es német nyelvű Mormon könyve hasonmás kiadása

e. Segítőegyleti jegyzőkönyv, Illinois, Nauvoo, másolat. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából. (Lásd 46. oldal.)

f. Búza, a Segítőegylet egyik jelképe. (Lásd 58–59. oldal.)

g. Töltőtoll. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából

46. oldal Részlet az *Eliza R. Snow* című képből. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

48. oldal *Eliza Snow a segítőegyleti nőtestvéreket tanítja*. Készítette: Michael T. Malm. © Michael T. Malm

50. oldal Részlet az *Ima* című képből. Készítette: Walter Rane. © Walter Rane

53. oldal Részlet a *Sabbat napi tanulás* című képből. Készítette: Sheri Lynn Boyer Doty. © IRI. Sheri Lynn Boyer Doty jóvoltából

54. oldal *Brigham Young*. Készítette: John Willard Clawson

55. oldal *Spencer W. Kimball*. Készítette: Judith A. Mehr. © IRI

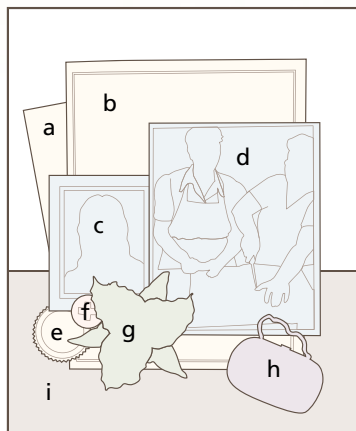
60. oldal Részlet a *Zina Diantha Huntington Young* című képből. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

64. oldal Részlet *Az elveszett bárány megmentése* című képből. Készítette: Minerva K. Teichert.

5. fejezet

68. oldal

a. Levél a Beaver West Egyházközség Segítőegyleti Terméről készült képeslap hátulján, 1909. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

b. Szórólap, melyet a Segítőegylet általános testülete készített, és a látogatónitók osztottak szét, ruhaadományokat kérve az európai szentek számára a második világháború alatt. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

c. *Krisztus képmása*. Készítette: Heinrich Hofmann. A C. Harrison Conroy Co., Inc. jóvoltából

d. A fényképet az Egyháztörténeti Könyvtár bocsátotta rendelkezésünkre

e. Segítőegyleti pecsét egy, a Segítőegylet általános testülete által kiadott bizonyítványon. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

f. Vöröskereszt kítűző. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

g. Foltos kontyvirág, a kép szerzői joggal védett. Készítette: Gerald A. DeBoer, 2010. A Shutterstock.com engedélyével felhasználva

h. Erszény, melyet Harriet Barney Young használt. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából

i. Vörös Paisley kendő. Carma de Jong Anderson jóvoltából

70. oldal Részlet az *Emmeline B. Wells* című képből. Készítette: Lee Greene Richards. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

72. oldal Részlet a *Joseph F. Smith* című képből. Készítette: Albert E. Salzbrenner

76. oldal Részlet a *Louise Y. Robison* című képből. Készítette: John Willard Clawson. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

78. oldal Részlet a *Heber J. Grant* című képből. Készítette: C. J. Fox. © IRI

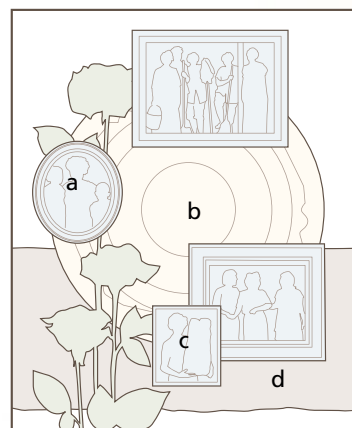
80. oldal Részlet a *Clarissa S. Williams* című képből. Készítette: Lee Greene Richards. © IRI, 1924. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

84. oldal Részlet az *Amy Brown Lyman* című képből. Készítette: Lee Greene Richards. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

85. oldal Részlet a *Krisztus meggyógyít egy vakot* című képből. Készítette: Del Parson. © IRI, 1983

6. fejezet

90. oldal

a. Fotó: Jeffrey D. Allred és Mike Terry. © *Deseret News*

b. A Segítőegylet pecsétje hímezve.

c. Fotó egy nőről, aki a Deseret Industries perselyét tartja, 1940-es évek. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

d. Pionírkori csipke. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából. (Lásd Boyd K. Packer elnök kijelentését a 107. oldalon.)

91. oldal *Nötestvéri kör.* Készítette: David Dibble. © David Dibble

94. oldal Részlet a *Belle S. Spafford* című képből. Készítette: Alvin Gittins. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

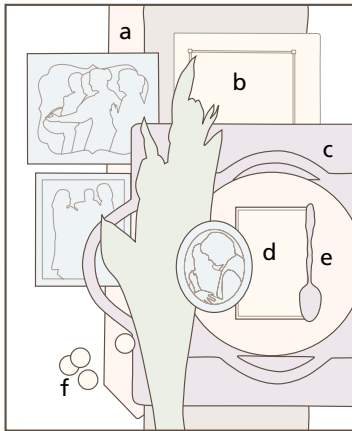
101. oldal *Krisztus elhívja Pétert és András.* Készítette: Harry Anderson. © IRI

102. oldal Elaine L. Jack fényképe. © Busath.com

103. oldal Fotó: © Jason Swensen

7. fejezet

114. oldal

a. Barátság-lobogó, melyet egy csoport nő készített barátságuk jelképeként. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából

b. Látogatótanítói jegyzőkönyv. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

c. Fotó a kosarakról: © Joey Celis/Flickr/ Getty Images

d. Levelezőlap. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából. Az olvasható rajta: „Az Úr az én oldalamon áll”

e. Tányér és kanál. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából

f. Egyesült államokbeli érmék az 1900-as évekből, a látogatótanítók által gyűjtött adományokat képviselik. Carma de Jong Anderson jóvoltából

115. oldal Részlet az *Egyenként* című képből. Készítette: Walter Rane. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

117. oldal *Pionír nők.* Készítette: Julie Rogers. © Julie Rogers

124. oldal Részlet az *igazlelkű nők hatása* című képből. Készítette: Julie Rogers. © 2009 Julie Rogers

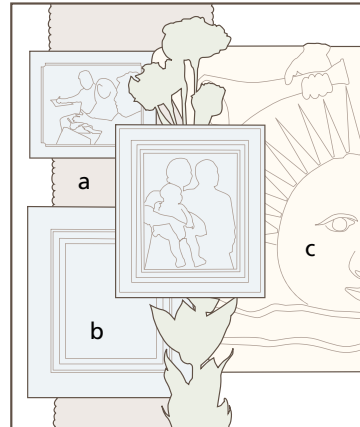
126. oldal Részlet a *Látogatótanítók* című képből. Készítette: Shannon Gygi Christensen. © 2006 Shannon Christensen

132. oldal Festette: Keith Larson. © 1992 Keith Larson

134. oldal Részlet a *Lorenzo Snow* című képből. Készítette: Lewis A. Ramsey. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából

8. fejezet

139. oldal

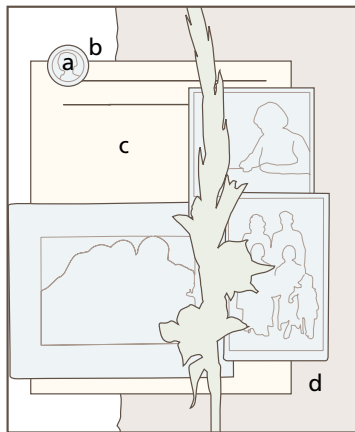

a. Selyemöv, melyet Sarah Jane Casts Evans készített a selyemhernyóktól általa begyűjtött selyemből. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából

- b. *A Kirtland templom építése*. Készítette: Walter Rane. © IRI
- c. Napkő, melyet az Illinois-i Nauvoo templom újjáépítésénél használtak.
142. oldal Részlet a *Soha nem hagylak el* című képből. Készítette: Julie Rogers. © Julie Rogers
146. oldal Részlet a *Joseph Fielding Smith* című képből. Készítette: Shauna Cook Clinger. © IRI, 1983
147. oldal *Ádám és Éva tanítják gyermekeiket*. Készítette: Del Parson. © IRI, 1978
148. oldal Részlet a *Barbara B. Smith* című képből. Készítette: Cloy Kent. © IRI
152. oldal Fotó Barbara W. Winderről: © Busath Photography

9. fejezet

160. oldal

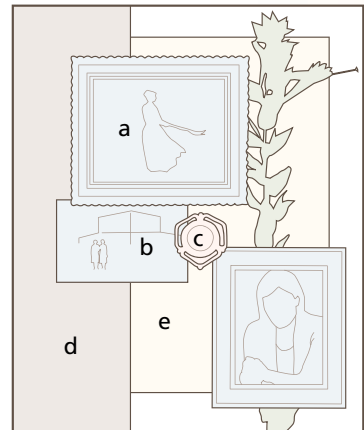
- a. Abbie H. Wells arcképe. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából
- b. A képtartó medál a Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából került felhasználásra
- c. „A család: Kiáltvány a világhoz” szamoai fordítása
- d. Skót mintás takaró, melyet Eliza R. Snow kártolt, sodrott, színezt és szőtt fiatal

nő korában. A Utahi Pionírok Leányainak Nemzetközi Egyesülete jóvoltából

164. oldal *Isten veled, ifjú harcosom!* Készítette: Del Parson. © Del Parson
165. oldal *Rebeka a kútnál*. Készítette: Michael Deas. © IRI, 1995
166. oldal Fotó Bonnie D. Parkinről: © Busath.com
172. oldal Fotó Julie B. Beckről: © Busath.com

10. fejezet

186. oldal

- a. *Napraforgó és bivalytrágya*. Készítette: Gary L. Kapp. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából
- b. Fotó két nőről az Arizonai Mesa templomnál, 1920. Készítette: George Edward Anderson. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából
- c. Segítőegyleti kítűző
- d. Tűzött takaró, melyet Cristian Franco tervezett az Elemi általános elnöksége részére
- e. Egy oldal a Segítőegylet jegyzőkönyvéből, Illinois, Nauvoo, 1842. márc. 17. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából (Lásd 00. [42] oldal.)

189. oldal *A szívek a család felé fordulnak.* Készítette: Anne Marie Oborn. © Anne Marie Oborn, 1997
191. oldal Fotó: © 2000 Steve Bunderson
195. oldal Részlet az *Eszter királynő* című képből. Készítette: Minerva K. Teichert. © William és Betty Stokes

Fotó a Salt Lake templomról. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

Fotó a Salt Lake templom felszentelésére szóló belépőjegyről. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

202. oldal Fotó a szolgálatot teljesítő nőkről: © Jason Swensen

A Segítőegylet történetének fontosabb eseményei

---

200. oldal Részlet az *Emma Hale Smith* című képből. Készítette: Lee Greene Richards. © IRI, 1941
- Részlet *A Segítőegylet megszervezése* című képből. Készítette: Nadine B. Barton. © IRI, 1985
- Részlet a *Pionír nők* című képből. Készítette: Julie Rogers. © Julie Rogers
- Részlet a *Joseph és Hyrum mártírhalála* című képből. Készítette: Gary Smith. © IRI, 1984
- A Parley utca vége.* Készítette: Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson
- Fotó Brigham Youngról: C. R. Savage. Az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából
- Részlet a *Brigham Young megszervezi az Átala-kulási Egyesületet, 1869* című képből. Készítette: Dale Kilbourn. © IRI
- Részlet a *Zina Diantha Huntington Young* című képből. Az Egyháztörténeti Múzeum jóvoltából
201. oldal Részlet *Az Elemi Egyesület első gyűlése* című képből. Készítette: Lynn Fausett és Gordon Cope. © IRI

Tárgymutató

A, Á

- A család: Kiáltvány a világhoz: meglátások a ~ról, 161–163; teljes szövege, 182–183
- Ádám és Éva: együtt tanítják gyermekeiket, 147, 164; szövetségen alapuló kapcsolata, 147
- a Lélek ajándékai, a nők megkapják ~t, 142–144
- Allred, Silvia H., édesanyja szolgálatáról beszél, 100
- Alvarenga, Hilda, gyülekezeti segítőegyleti elnökként gondoskodik a nőtestvérekről, 100
- angyalok, a hithű segítőegyleti nőtestvérek társai, 198
- anyai gondoskodás: gyermektelen nők lehetőséget találnak az ~ra, 169–170; minden nő feladata, 171
- anyák, anyaság: a nőket arra buzdítják, hogy maradjanak otthon, 82; a nők örök természetének része, 171; hatásuk az ifjú harcosokra a Mormon könyvében, 164; lelki szerepe, 82; védelme, 171–174. *lásd még* család
- a Segítőegylet jelmondata: a nőtestvérek követik a megpróbáltatások idején, 69–87; bevezetése, 69. *lásd még* jószívűség
- a szükségét szenvedők megsegítése, a Segítőegylet egyik alapvető tantétele, XI, XIII, 7, 17, 21–26, 92, 169, 187. *lásd még* jószívűség; látogatótanítás
- átalakulás. *lásd* átalakulás
- átalakulás: Brigham Young és Eliza R. Snow az ~ról prédikál, 49; meghatározása, 49

B

- Ballard, M. Russell: a nőtestvérek ereje és isteni sorsa, 188; a nőtestvérek szövetsége Isten királyságának felépítésében, 26; a nőtestvérek velük született gondoskodó ajándéka, 171
- Bangerter, Geraldine, brazil nőtestvérekkel együtt munkálkodik azon, hogy elindítsák a látogatótanítást Braziliában, 122
- Barlow, Elizabeth Haven, továbbadja családjában a Segítőegylet örökségét, 191
- Beck, Julie B.: a látogatótanítók Jézus Krisztus példáját követik, 115; a segítőegyleti nőtestvérek mint Krisztus tanítványai, 7; a Segítőegylet mozgósítása a családok megerősítése érdekében, 106–107; az egyház családról alkotott teológiája, 164; erőt merít segítőegyleti nőtestvéreiből fiatal édesanyaként, 106–107; gondoskodás és otthonteremtés, 173; személyes kinyilatkoztatás elnyerése és követése, 172
- Benson, Ezra Taft: a gyermekekkel időt töltő édesanyák, 175; az isteniség hatalma megnyilvánul a templomban, 141
- Biereichel, Hedwig, a bátorság és hit példája, 86
- bizonyosság: erő a ~ által, 86; megosztása a segítőegyleti gyűléseken, 53–56
- Brown, Hugh B., példákat hoz a jószívűségről a második világháború idején, 86
- búza: a nőtestvérek ~raktározásra irányuló erőfeszítései, 58–59; Brigham

Young arra buzdítja a nőtestvéreket, hogy természetesen és arassanak ~t, 57; eladják az Egyesült Államok kormányának, 59, 73–747; Emmeline B. Wells a raktározásról, 58, 59, 72; John Taylor tanáccsal látja el a fivéreket a ~val kapcsolatban, 58–59; számos ember megsegítésére használják, 59

C

- Call, Theresa Thompson, továbbadja családjának a Segítőegylet örökségét, 191–192
- Chukwurah, Florence, sugalmazást kap látogatótanítóként, 126–127
- Clark, ifj. J. Reuben, egyházi vezetőkkel találkozik, hogy megbeszéljék a programok és tevékenységek leegyszerűsítését, 81
- Cleveland, Sarah M., elválasztják az első segítőegyleti elnökség tagjává, 13
- Cook, Margaret, és a Segítőegylet kezdetei, 11, 26

Cs

- család: a Segítőegylet megtanítja a nőtestvéreknek a ~on belüli kötelességeiket, 166–174; az igazlelkű élet alapja, 146, 163; az igazlelkűség példái a ~ban, 164, 177–180; és a papság, 146–151; fizikai szükségleteinek kielégítése, 55; Joseph Smith és a korai segítőegyleti nőtestvérek erőfeszítései a ~ megerősítése érdekében, 18–21; kiáltvány a világnak a

~ról, 182–183; kinyilatkoztatások a ~ról, 18–20; megerősítése, a papság alapvető célja, 146, 166; megerősítése, a Segítőegylet egyik alapvető tantétele, XI, XIII, 7, 17, 18–21, 31, 45, 74–77, 82, 86, 92, 94–95, 106–107, 130–131, 146, 166–167, 187, 188–189; megerősítése, templomi szertartásokon keresztül, 20–21; szövetségen alapuló kapcsolat a ~ban, a férj és a feleség között, 146–149; tanítások a ~ról, 164–166, 174–177; védelme, 172–174

D

Deseret Kórház, 62

Dew, Sheri L.: a gyermektelen nők is módot találhatnak arra, hogy anyaként gondoskodjanak, 169; a papság áldásai minden hithű egyháztag számára elérhetőek, 140

Douglas, Ellen, jószívűséget mutat és abban részesül szükség idején, 25–26

Dudley, Matilda, megszervezi a nőket, hogy gondoskodjanak a szükségét látó amerikai indiánokról, 38–39

E, É

egészségügy és orvostudomány: a nőtestvéreket arra buzdítják, hogy tanuljanak ~t, 59–60; nővér- és nővérasszisztensi képzések, 75

egyházi tanácsok, 154–155

egység, az egyházban lévő férfiak és nők között, 15, 83, 151–156

e könyv használata, XII–XIV

e könyv tanulmányozása, XII–XIV

Elemi szervezet, 63

első világháború, békében élni az ~ idején, 70–74

Ensign folyóirat, 63

Eszter, a hit és bátorság példája, 197

Éva: és Ádám, együtt tanítják gyermekeiket, 147, 164; és Ádám, szövetségen alapuló kapcsolata, 147; és hithű leányai, Istennek hódolnak, 193

Eyring, Henry B.: a jószívűség, a Segítőegylet örökségének megosztása, 94, 190, 192; a látogatótanítás sugalmazott rendszere, 120–121; jószívűség és Jézus Krisztus engesztelése, 190; tisztelet a segítőegyleti nőtestvérek és a papságviselők között, 153–154

F

Faust, James E.: miért az általános segítőegyleti gyűlésen olvasták fel először a család kiáltványt, 163; vigasz az eltévelyedett gyermekek szüleinek, 176

Fébé, az egyház szolgálója az újszövetségi időkben, 6

Fiatál Nők szervezete, 63

Fife, Veara, látogatótanítói szolgálják őt, és ő is szolgálatot nyújt a látogatótanítóinak, 130–131

G

Gondoskodás és otthonteremtés, 170–171

Grant, Heber J.: a csüggedés legyőzése, 195; a jóléti program fő célja, 79; és tanácsosai, az anyaság közel áll az istenséghez, 173; és tanácsosai, az önellátás tantételei, 78; megnyugtatja Louise Y. Robisont, miután elhívja őt, hogy szolgáljon a Segítőegylet általános elnökségében, 78; támogatja a Segítőegylet Szociális Intézmény Részlegének megszervezését, 74

Gregersen, Eva M., a dán szentek segítenek a norvégoknak a második világháború idején, 85–86

H

háború, békében élni ~ idején, 70–74

Hendricks, Drusilla Dorris, betegség az utolsó napi szent pionírok között, 34

Hinckley, Gordon B.: a család kiáltvány szükségessége, 162; a nők a családi tűzhely őrői, 162–163, 180; a nők erősen és rendíthetetlenül kiállnak az igazlelkűség mellett, 176–177; a nők és a papsági fivérek együttes munkájában rejlő erő, 137; a nőtestvérek egyszerű képességei és nélkülözhetetlen szerepük Mennyei Atyánk tervében, 156; és tanácsosai, az otthon az igazlelkű élet alapja, 163; felolvassa a családról szóló kiáltványt az általános segítőegyleti gyűlésen, 161–163; megáldja az egyház notárgait, 180; megtett szolgálat, 123; tegyük meg a tőlünk telhető legtöbbet, 189

hit: a ~ gyarapítása, a Segítőegylet egyik alapvető tantétele, XI, XIII, 7, 17–18, 92, 170, 187; és bátorság a kihívásokkal való szembenézéshez, 55; Mennyei Atyánkba és Jézus Krisztusba vetett ~, XI, 3, 17–18, 31–34, 55, 76, 174, 190

Humphrey, Cathie, megtanulja, milyen hatással van másokra látogatótanítóiaként, 125–126

Hunter, Howard W.: a családok megerősítése, 172; Isten leányainak isteni születési joga, 93

I

indián diákok elhelyezését segítő program, 82–83

Isten, az Atya. *lásd* Mennyei Atya

Isten leányai: fontos, hogy a nők emlékezzenek rá, hogy ők ~, 187–189, 165–166; ismerték Isten a halandóság előtti létben, és hódoltak Neki, 182; isteni születési joguk, 93, 156; megáldatnak a

papsági hatalom által, 139; óriási értékük, XII
Izsák és Rebeka, gondoskodnak róla, hogy ne vesszenek el a szövetségek, 164

J

Jack, Elaine L.: a papság áldásai, 139–140; a Segítőegylet nőtestvérisége, 102; az írni-olvasni tudás előmozdítása, 104–106; felkarolás a látogatótanításon keresztül, 131–132; szolgálati tevékenység a Segítőegylet 150. évfordulójának megünneplésére, 104

Jézus Krisztus: a segítőegyleti nőtestvérek ~ iránti odaadása, 188–189; bizonyosság ~ról, segít tisztán látnunk, 64; felkéri Mártát és Máriát, hogy legyenek a tanítványai, 3–4; gyermekkorában Mária és József gondoskodott róla, 164; halandó szolgálata, 3–4; hitünk szerzője és bevezetője, 193; különleges szeretete és törődése a nők iránt, 3; példájának követése, 115, 123–124; segíteni másoknak ~t követni, 103, 127–128; segíteni másoknak érezni ~ szeretetét, 128; tanításai, boldogsághoz vezetnek a családi életben, 161, 183. *lásd még* hit; Jézus Krisztus engesztelése; jószívűség; tanítványok

Jézus Krisztus engesztelése: a jószívűség elengedhetetlen része, 190; bizonyosság ~éről, segít felkészülnünk a templomba való belépésre, 21; erőre lelni ~én keresztül, 84–85; lehetővé teszi, hogy a családokat örökre összepecsételjük, 164; segít felülkerekednünk a hétköznapi gondolatokon és vágyakon, 197

jóleti program: bejelenti az Első Elnökség, 79; céljai, 79–80; együttműködés a ~ban, 80; segítőegyleti elnök szerepe a ~ban, 81

jószívűség: a látogatótanításban, 127–132; a Segítőegylet egyik alapvető tantétele, 49, 69, 77, 187; a segítőegyleti jelmondatban, 69, 190–191; a Segítőegylet öröksége, 94, 189–193; az Úr gyönyörködik benne, 116; Emma és Joseph Smith példája, 25–26; erőt ad háború és béke idején, 70–71; és Jézus Krisztus engesztelése, 189–190; jelentése Thomas S. Monson megfogalmazásában, 108–110; Joseph Smith tanította, 24; megerősíti a nőtestvériséget, 108–110; otthon, 19, 165; példái, a korai utolsó napi szentek között, 21–26, 32–40; példái, a megpróbáltatás idején, 74–77, 80–87; Silvia Allred megtanulja édesanyjától, 100; szolgálat által kifejezve, 193–196. *lásd még* a szükséglet szenvedők megsegítése

K

kiadványok, 62–63

Kimball, Camilla, látogatótanítói erőfeszítései, 124–125

Kimball, Presendia, kevés férfi volt, akik segíthették volna az utolsó napi szent pionír társaságokat, 34

Kimball, Sarah M.: és a búza elraktározására tett erőfeszítés, 58–59; és a Segítőegylet kezdetei, 11, 26; látogatótanítás, 118

Kimball, Spencer W.: a látogatótanítás és a házitanítás összehasonlítása, 124; a látogatótanítók segítenek másoknak a Szabadítót követni, 127; a menny megpillantása igazlelkű utolsó napi szentek életében, 177; a Segítőegyletben rejlő erő, 155; az egyház növekedése a nőtestvérek példájának hatására, 103; az igazlelkű, tiszta segítőegyleti nőtestvérek erőteljes hatása, 55–56, 103; ellenállni a családgot gyengítő hatásoknak, 175–176; Isten más embereken keresztül

elégíti ki a szükségleteinket, 122; krisztusi tulajdonságok kifejtése, 5; látogatótanítás mint a lelkek megmentésének eszköze, 129–130; nemes elhívás igazlelkű nőknek lenni az utolsó napokban, 159, 180; nők, akik értékelik a múltat, XII; segítőegyleti nőtestvérek szentírás-tanulmányozása, 55

kinylatkoztatás, személyes, a nőtestvérek egyenként is elnyerhetik, 50, 172

kiváltság, méltón élni rá, 185, 187

Kovářová, Olga, megtérése és szolgálata, 101–103

közösségi részvétel, a segítőegyleti nőtestvérek ~e, 71–72, 82–84

L

látogatótanítás: áldás a látogatótanítók számára, 132–134; elkötelezettség szükséges a ~hoz, 124–125; és a lelkek megmentése, 129–130; és segíteni másoknak érezni Jézus Krisztus szeretetét, 129; és segíteni másoknak Jézus Krisztust követni, 127–130; és szeretettel kielégíteni mások fizikai szükségleteit, 130–131; hála kifejezései a ~ iránt, 127–130, 131–132; javaslatok a hatékony ~ra, 135; kérdések, melyeket a ~kor fel lehet tenni, 125; kezdetek, 115–116; lelki szolgálat, 118–119, 127–130; lelki útmutatásra való törekvés a ~ban, 126–127; tanítás és bizonyoságtétel a ~ során, 127–130; változtatások az eredeti rendszerében, 119–120

Lee, Harold B.: a legfontosabb munkát az otthon falain belül végezzük, 174–175; a templom az egyetlen olyan hely a földön, ahol lehet nyerni a papság áldásainak teljességét, 145; egység a papsági vezetők és a segítőegyleti vezetők között, 80; önellátóvá válni, 57

lelki ajándékok. *lásd* a Lélek ajándékai

Liahóna folyóirat, 63

Liljenquist, Emma Andersen, egészségügyi oktatásban részesülni, 61–62

Lyman, Amy Brown: a bizonyág ereje, 86–87; a Segítőegyleti Szociális Intézmény Részlegének vezetője, 70; a Segítőegylet nagyszerűsége, 84; egység a segítőegyleti vezetők és a papasági vezetők között, 82; és változtatások a látogatótanítás kezdeti módjában, 119–120; kihangsúlyozza annak szükségességét, hogy az anyák otthon maradjanak, 173; segítőegyleti vezetőként szerzett tapasztalatai, 86–87

Lyman, Elizabeth Partridge, vigaszt kapni és nyújtani gyermekek elhalálozásánál, 35–36

M

Márta és Mária, Jézus Krisztus tanítványai, XI, 3–4

második világháború, 000

McConkie, Bruce R., az Éva és Ádám közötti szövetségen alapuló kapcsolat, 147

McKay, David O.: egység az egyházban, 153; Segítőegyleti Épület felszentelő imája, 97; semmilyen siker nem kárpótol az otthon elszenvedett kudarcért, 174

Mennei Atya: a pecsételõ szertartások ~hoz kötik a családokat, 147; imádkozás ~hoz, 51, 61–62, 142–144; ismeri leányait, XII, 193; örök élet ~val, 105; segít nagy dolgokat véghezvinnünk, 195; szeretete, 197; terve, szabadulásunkra és boldogságunkra, XII, 55–56, 156, 182, 187. *lásd még* hit; Isten leányai

Monson, Thomas S.: a jóléti program céljai, 79–80; a jószívűség kifejeződései, 108–110; az Úr kezeiként szolgálni a földön, 113, 123; hittel

csodát lehet művelni, 99; nők és férfiak együtt dolgoznak az Andrew hurrikán okozta károk helyrehozatalán, 155; segítőegyleti erőfeszítések az írni-olvasni tudás előmozdítása érdekében, 104–105

Mormon hadtest, 33–34

N

Nauvoo: kivonulás ~ból, 31–32; megalapítják a Segítőegyletet ~ban, 12; szolgálat végzése ~ban, 22–24; templom építése ~ban, 11

Nauvoo templom: a ~ építőinek segítése, 11; a ~ falára írt üzenet, miután a szentek elhagyták Nauvoot, 32; szentek ezrei részesültek felruházásban és pecsételéssel a ~ban, 31

Nehémiás, a hit és bátorság példaképe, 197

Nelson, Russell M., családok összepeccsételése a papsági hatalom által, 146–147

nők: az Újszövetségben, 3–6; az utolsó napi szent ~ igazlelkű hatása, 98–99; isteni szerepeik és lehetőségeik, 187–189; Isten leányai, 187; Jézus Krisztus irántuk érzett szeretete és törődése, 3

nők szavazati joga, 62

nőtestvérek, egyedülálló ~: elnökölnék az otthonukban, 150–151; megáldatnak, ha betartják a szövetségüket, 149–151

nőtestvériség a Segítőegyletben, 86–87, 91–110, 153, 170, 188

Ny

Nyilatkozat, 52–53

nyilvános beszéd, 53–56

O

Oaks, Dallin H.: a házasságok és családi kapcsolatok szentsége, 147–148; a papság a nőket és a férfiakat egyformán megáldja, 139; édesanyja vezetése az édesapja halála után, 150; tanácskozik Barbara W. Winderrel az egyház nőtagjait érintő ügyekben, 154

orvostudomány és egészségügy, a nőtestvéreket arra buzdítják, hogy sajátítsák el, 59–60

otthon: az erő központja, 170–172; az igazlelkűség példái az ~ban, 177–178. *lásd még* család

otthonteremtés: és gondoskodás, 172; művészete, 170–171

Ö

önellátás: fejlesztése, 56–57; gyakorlása, a gazdasági világválság idején, 77–79; példái a segítőegyleti nőtestvérek között az 1800-as évek végén, 57–63

P

Packer, Boyd K.: áldások, melyek a hithű segítőegyleti nőtestvéreket érik, 108; a Segítőegyletben lévő nőtestvériség megővése, 89, 94; a Segítőegyletbe tartozás érzése, 152; egyházközségi és gyülekezeti családok hatása, 95–96; és felesége, találkoznak a nőtestvérek egy csoportjával Csehországban, 92–93, 107–108; Indián diákok elhelyezése program, 84; nők, akik elsajátítják a Segítőegylet erőit, 16

papság: áldásai, a hithű nők számára, 15, 139–146; a Segítőegyletet a ~ felhatalmazása alatt szervezték meg, 12, 14–15, 108, 152; az igazlelkű élet alapja, 147; egyformán megáldja a nőket és a férfiakat, 139–140; örökre összepeccsételési a családokat, 146–147

papsági kvórumok, a ~ és a Segítőegylet összehasonlítása, 152, 166

Parkin, Bonnie D.: a család kiáltvány, 162; a jószívűség kialakítása otthon, 166; erőt meríteni a segítőegyleti gyűlésekből, 170

pionírok: életkörülményeik, 32–37; ragaszkodnak szövetségeikhez Nauvoo elhagyásakor, 32; szolgálat a ~ között, 34–40

R

Randall, Sally, vigasza lel a halottakért végzett kereszteselésben, 20–21

Rebeka és Izsák, gondoskodnak róla, hogy ne vesszenek el a szövetségek, 164

Relief Society Magazine, 62–63

Rich, Sarah, a szentek áldásairól, miután elhagyták Nauvoot, 32

Richards, Emily S., önbizalomra tesz szert nyilvános beszélőként, 54–55

Richards, Willard: jelen van Joseph és Hyrum Smith mártírhalálánál, 31; részt vesz az első segítőegyleti gyűlésen, 12

Robison, Louise Y.: háttere, 78; Heber J. Grant megnyugtatja, miután elhívják a Segítőegylet általános elnökségébe, 78; kormány által nyújtott szolgálat értékelése, 78–79; örömet találni Isten szolgálatában, 76

ruházat, szent, 146

S

Sandberg, Bobbie, segítséget kapott a Segítőegylet elnökétől egy földrendezés után, 94–96

Scott, Richard G.: a papság támogatja a családot, 146–147; az otthon az igazlelkű élet alapja, 147

Sears, Athelia Call, továbbadja a Segítőegylet örökségét a családjának, 192–193

Segítőegylet: a menedék és a jóra való hatás helye, 89, 93, 92; a papság felhatalmazása alatt és mintájára szervezik meg, 12, 14–15, 108, 152; a papsági kvórumokkal összehasonlítva, 152, 166; a tiszta vallást példázza, 134; a visszaállítás nélkülözhetetlen része, 1, 7, 187; céljai, XI, XIII, 7, 16–25, 92, 170, 187; családi kötelességekről tanít, 166; első gyűlése, 12–14; gyógyító küldetése, 92; gyűlései jószívű, gyakorlati és családi kötelességeket tanítanak, 170; hatása az egyházközösségek és gyülekezetek nőtestvéreire, 106–107; időlegesen beszüntették, 29; isteni szervezete, 7, 72, 187; kezdete, 11, 187; korai nőtestvérek lelkesen csatlakoznak a ~hez, 15; újraszervezik, 45; valami rendkívülit visz véghez, XI; vezetők a ~ben, papsági irányítás alatt szolgálnak, 152

Segítőegyleti Épület, 96

selyem, előállítás, 57–58

Smith, Amanda Barnes, elnyeri a prófétálás ajándékát, hogy meg tudja menteni a fiát, 142–144

Smith, Barbara B.: a család és az anyaság védelmében, 173–174; a segítőegyleti nőtestvérek követik a papsági tanácsot és sugalmazást kapnak, 148

Smith, Bathsheba W.: anyasággal foglalkozó órákat indít el, 167–168; az egyházban lévő nők és férfiak közötti egység, 153; az első utolsó napi szent pionírok megpróbáltatásai és áldásai, 35–36; biznyságszerzés a visszaállított evangéliumról, 36

Smith, Emma: a jószívű szolgálat példája, 25; a lányaikat tanító édesanyjakról, 19; a Segítőegylet első elnökének választják, 12–13; a Segítőegylet valami rendkívülit visz

véghez, XI, 14; kinyilatkoztatás ~számára, 13–14; vágya, hogy kinyilatkoztatás által legyen vezetve, 12

Smith, George Albert: a szolgálatból fakadó boldogság, 82; azt tanácsolja Belle S. Spaffordnak, hogy éreztesse a hatását, 97–100; Joseph Smith elfordítja a kulcsot a nők egyenjogúsága érdekében, 96

Smith, Hyrum, mártírhalála, 31

Smith, Joseph: a kedvesség ereje, 25; a nők az elsők a jó cselekedetekben, 22; a nők elnyerik a Lélek ajándékait, 142; a nők jószívű érzései, 188; a papság visszaállítatik ~en keresztül, 139; arra buzdítja a szenteket, hogy építsék fel a Nauvoo templomot, 11; a Segítőegylet céljairól tanítja a nőtestvéreket, 16–26; a Segítőegylet egy ősi minta visszaállítása, 1, 7; a Segítőegylet egy választott egylet, 15; a segítőegyleti elnökség feladatai, 13; a segítőegyleti nőtestvérek képessége, hogy együttérzésük szerint cselekedjenek, 16, 45, 122, 189–190; a segítőegyleti nőtestvérek méltón élnek kiváltságaikra, 185, 187; a segítőegyleti nőtestvérek segítenek a szegényeken, és megmentik a lelkeket, 17, 24, 69, 91; a Segítőegylet megszervezése, 9, 12–15; a Segítőegylet „valami jobb”, 12; a szentírások kutatása, 51; a szükségét szenvedők megsegítése, 24–25, 131; a T&S 25-ben található kinyilatkoztatásról, 14; a templom áldásai, 144–145; az angyalok a segítőegyleti nőtestvérek társai, 198; egység az egyházban, 151; felügyeli a Kirtland templom felépítését, 22; kinyilatkoztatások ~nek a családi kötelezettségekről, 19–20; mártírhalála, 31; tanításai ösztönzőleg hatnak a korai pionír nőkre, 37

Smith, Joseph F.: a Segítőegylet családi kötelezettségekről tanít, 167–168; a Segítőegylet isteni természete, 7, 72; a Segítőegylet vezeti a világot

- a dicséretre méltó dolgokban, 72, 197; édesanyja oltalmazó hatása, 169; édesanyja példája, 165–166; látja a segítőegyleti nőtestvéreket egy segítséget látó családot szolgálni, 116–117
- Smith, Joseph Fielding: a nők templomi áldásokban része-sülnek, 145–146; a Segítőegylet és a papsági kvórumok közötti kapcsolat, 155; a Segítőegyletet kinyilatkoztatás által lett megszer-vezve, 13; a Segítőegylet segít a hithű egyháztagoknak örök életet nyerni, 105
- Smith, Lucy Mack, a Segítőegyletben fennálló nőtestvériségről, 27
- Smith, Lucy Meserve: mások folyamatos szolgálatára irányuló hajlandóság, 40; szolgálatnyújtás a Sóstó-völgybe érkező korai szenteknek, 39–40
- Smith, Mary Fielding, példája anyaként, 165–166
- Smoot, Mary Ellen: a segítőegyleti nőtestvérek segítenek másoknak érezni a Szabadító szeretetét, 128–129; és tanácsosai, mit jelent Isten leányának lenni, 188; hithű látogatótanítókra van szükség, 128
- Snow, Eliza R.: alapszabályzatot készít a nők varróegyletének, 11; a látogatótanítók hatása, 118; a Lélek hatása a segítőegyleti gyűléseken, 16; a nőtestvérek tanuljanak orvostudományt, 59–60, 561; a nőtestvérek teremtsenek divatot, 57; a Segítőegylet az egyház szerveze-téhez tartozik, 47; a Segítőegylet egy ősi minta visszaállítás, 1, 7; a Segítőegylet finomító és felemelő hatása, 46; a segítőegyleti nő-testvérek kifejezik gondolataikat, 53–54; a segítőegyleti nőtestvérek széles körű hatása, 43, 48; a Segí-tőegylet növekvő hatásköre, 63; átalakulás, 49; az egyházban lévő nők és férfiak közötti egység, 153; az otthon mint legfőbb prioritás, 165; az utolsó napi szent nők méltósága, 51; elhívják, hogy segít-sen a püspököknek megszervezni a Segítőegyletet az egyházközse-gekben, 46; elhívják, hogy tanítsa a nőtestvéreket, 48; elhívják a Segítőegylet első titkárának, 16; el-hívják a Segítőegylet második álta-lános elnökének, 48; erőt méríteni a Jézusról való bizonyoságból, 64; jegyzőkönyvet vezet az első segítő-egyleti gyűlésekről, 16–17; Jézus Krisztus példájának követése, 115; megőrzi a nauvooi jegyzőkönyvet, 46; minden szolgálatot feljegyez-nek a mennyben, 91; nyilvános elismerés nélküli szolgálat, 46, 193; személyes kinyilatkoztatás, 50; ta-nít a nauvooi jegyzőkönyvekből, 47
- Snow, Lorenzo: a segítőegyleti nő-testvérek a tiszta vallást példázzák, 134; a segítőegyleti nőtestvérek osztoznak Isten királyságának munkájában és jutalmában, 7; a Segítőegylet jóra indító ereje, 19; Istenbe vetett bizalom, és a csüg-gedés elkerülése, 47
- Spafford, Belle S.: a látogatótanítók hatása, 120; a Segítőegylet állandó célja, 94; a Segítőegyleti Épület, 96; egy jó segítőegyleti anya hatása, 170–171; és tanácsosai, a Segí-tőegylet gyógyító küldetése, 92; gyümölcsöt gyűjt, hogy elajándé-kozhassa, 81; követi George Albert Smith tanácsát azzal kapcsolatban, hogy éreztesse hatását, 97–99; prioritások felállítása, XIII; változ-tatások a látogatótanítás eredeti rendszerében, 119
- Speidel, Maria, az Úrba vetett bizalom csapások idején, 84–85
- Stegner, Wallace, az első utolsó napi szent nők, 36–37
- Sz**
szavazat, ~i jog, 62
szentírás-tanulmányozás, 55, 188
- Szentlélek: ajándéka, 140; állandó társasága, 140; sugalmazásainak követése, a látogatótanításban, 124, 126–127; személyes kinyi-latkoztatás a ~en keresztül, 140; útmutatás és vigasz a ~tól, 50
- szent ruházat, 146
- szertartások, áldások a ~on keresztül, 15, 140–141. *lásd még* papság; szövetségek
- Szociális Intézmény Részleg: átalaki-tják Egyházi Jóléti és Szociális Intézménnyé, 81; családi jóléti ok-tatást kínál, 75; együttműködik az Egyesült Államok kormányával, 79; inkább szolgálati részleg, semmint segélyfolyósító ügynökség, 74–75
- szolgálat. *lásd* a segítséget szenve-dők megsegítése; jószívűség; látogatótanítás
- szövetségek: ~ Jézus Krisztus köve-tésére, betöltetik a látogatótanítás által, 123–124; a Segítőegylet segít felkészülni a nőknek a ~ megköte-sére, 16–17, 144, 145; erő a ~ által, 15, 140–142, 150–151; erőt adtak az utolsó napi szent pioniroknak a vándorlás során, 31–32, 35–36; és a papsági hatalom, 139; minden nő-testvér, aki ~et kötött, azt a megbí-zást kapta, hogy lelkeket mentsen, 25; Rebeka és Izsák megtartotta a ~et, 164; segítőegyleti nőtestvérek mint szövetséges nép, 198
- szüléset, 76
- szülői mivolt. *lásd* család
- T**
- Tábita, egy erényes nő példája az Újszövetségben, 5–6
- Talmage, James E., a Szabadító nők iránti szeretete és törődése, 3
- tanítványok: a nők között az Újszövet-ségben, XI, 3–6; a nők között ma, XI, 7, 115, 197
- Tanner, Athelia Sears, továbbadja a Segítőegylet örökségét a család-jának, 192

Taylor, John: a Segítőegylet megszervezése feletti öröm, 14; búzarakározás, 59; elhívja a Fiatal Nők és az Elemi általános elnökségeit, 63; jelen van Joseph és Hyrum Smith mártírhálálánál, 31; mások jólétének előmozdítása, 71; részt vesz az első segítőegyleti gyűlésen, 12–14

templomok: a hálaadás, tanítás és tanulás helye, 144–145; a korai segítőegyleti nőtestvérek segítenek az embereknek felkészülni a ~ra, 26; a Segítőegylet segít a nőtestvéreknek belépni a ~ba, 145; a szentek hatalommal ruháztatnak fel a magasból a ~ban, 144; az istenség hatalma megnyilvánul a ~ban, 141; felkészülés a ~ba történő belépésre, 21, 145–146; hitű nők áldásai a ~ban, 145; szertartásai megerősítik a családokat, 21–22; szertartásslolgák a ~ban, 144

Thompson, Barbara B., a családról szóló kiáltvány, 162

Thompson, Pamela Barlow, továbbadja a Segítőegylet örökségét a családjában, 192

többnejűség: az Egyesült Államok kormánya törvényt hoz a ~ betiltására, 51; korai utolsó napi szent nők megvédték a ~et, 51–52

történetek: a látogatótanítók szolgálatot nyújtanak egy szenvedő nőtestvérnek, cserébe ők is segítséget kapnak tőle, 131; Amanda Barnes Smith elnyeri a prófétálás ajándékát, hogy meg tudja menteni a fiát, 142–143; a nők alsószoknyákat adományoznak a szenvedő kézikocsis pioníroknak, 39; a nőtestvérek kifejezik a látogatótanítók iránt érzett hálájukat, 131–132; a segítőegyleti nőtestvérek szolgálatot teljesítenek a szervezet 150. évfordulójának megünnepléseként, 104; a segítőegyleti nőtestvérek védelmezik a többnejűség gyakorlását, 50–51; a Segítőegylet kezdetei, 11–12; a szentek elnyerik a templomi áldásokat, mielőtt elhagyják Nauvoot,

31–32; a szentek üzenetet hagynak a Nauvoo templom falán, 32; az evangélium szerinti élet példái utolsó napi szent otthonokban, 177–180; Belle S. Spafford követi George Albert Smith tanácsát arra vonatkozóan, hogy éreztesse a hatását, 96–100; Boyd K. és Donna Packer meglátogatnak egy Segítőegyletet Csehszlovákiában, 93–94; Dallin H. Oaks az egyház nőtagjait érintő ügyekben tanácskozik Barbara W. Winderrel, 154; Dallin H. Oaks édesanyja vezeti a családot férje halála után, 150; dán szentek megosztják élelmiszerüket a norvég szentekkel, 86; egy család nemzedékeken át megosztja a Segítőegylet örökségét, 190–193; egy egyedülálló édesanyát megerősítenek az általa kötött szövetségek, 150–151; egy fiatal nő kifejezi háláját a próféták anyaságról szóló tanításaiért, 174; egy nőtestvér megszereti mindazon nőtestvéreket, akiket látogatótanítóként szolgál, 132–134; egy nőtestvér megtudja, hogy az egyik takaró, melyet készített, egy másik földrészen nyújtott segítséget valakinek, 72; egy segítőegyleti elnök segít a nőtestvéreinek egy földrengés után, 94–95; egy segítőegyleti nőtestvér elhatározza, hogy most már rajta a sor, hogy szolgáljon, 193–196; egy zárkózott nőtestvér a látogatótanítója támogatását kéri, 125; Elizabeth Ann Whitney megtér a visszaállított evangéliumhoz, 141–142; Eliza Partridge Lyman vigaszt kap és nyújt, amikor kisgyermek halmnak meg, 35–36; Ellen Douglas jószívűséget mutat és abban részesül szükség idején, 25–26; Emily S. Richards önbizalomra tesz szert nyilvános beszélőként, 54–55; Emma Andersen Liljenquist sugalmazásban részesül ápolóként, 61–62; Eszter hitről és bátorságról tesz tanúságot, hogy megmentse népét, 197; Geraldine Bangerter brazil nőtestvérekkel együtt munkálkodik azon, hogy

elindítsák a látogatótanítást Brazíliában, 121–122; Gertrude Zippro segítőegyleti elnökként szolgál a megpróbáltatások és veszély ellenére, 85–86; Heber J. Grant megnyugtatja Louise Y. Robisont, miután elhívja a Segítőegylet általános elnökségébe, 78; Hedwig Biereichel ételt oszt az orosz hadifoglyoknak, 86; Hilda Alvarenga gondoskodik a gyülekezeti Segítőegyletében lévő nőtestvérekről, 100; Jézus Krisztus felkéri Mártát és Máriaát, hogy legyenek a tanítványai, 3–4; Joseph F. Smith látja a segítőegyleti nőtestvéreket egy szükséget szenvedő családot szolgálni, 116–117; Joseph Smith megszervezi a Nauvooi Női Segítőegyletet, 12–13; Julie B. Beck fiatal édesanyaként támogatást kap a Segítőegylettől, 106–107; két nőtestvér sugalmazás útján megtudja, miként segítsenek mások szükségleteiben, 126–127; Lucy Meserve Smith irányítja a nőtestvéreket a kézikocsis pionírok megsegítésében, 38–39; Mary Fielding Smith vezeti a gyermekeit, és gondoskodik róluk, 165–166; Matilda Dudley irányítja a nőtestvéreket a szükséget szenvedő amerikai indiánokat szolgálatában, 38; Nehémiás megtagadja, hogy leálljon Jeruzsálem újjáépítésével, 197; nők és férfiak együtt dolgoznak a hurrikán okozta károk helyreállításán, 145; Olga Kovárová megtér az evangéliumhoz, és szolgál a királyságban, 101–103; örmény nőtestvérek szegénységük ellenére másokat szolgálnak, 75–76; Sally Randall vigaszt talál a halottakért végzett keresztkelésben, 21–22; Spencer W. Kimball olyan alkalomról mesél, amikor bepillantást nyert a mennybe, 177–178; Theresa Thompson Call tortát visz egy barátinak a születésnapjára, 192; Thomas S. Monson találkozik egy asszonnyal, akinek hasznára vált a Segítőegylet írni-olvasni tudást elősegítő erőfeszítése, 104–105

U, Ú

Uchtdorf, Dieter F., a segítőegyleti nőtestvérek a Szabadító példáját követik, 124

Újszövetség, nők az -ben, 3–6

V

varrás, 57

világiasság, elhagyása, 49–50

W

Wells, Emmeline B.: a nőtestvérek maradjanak hűek a Segítőegylet céljaihoz, 29, 38; a *Woman's Exponent* szerkesztője, 62; búzaraktározás, 58–59, 59, 73; és tanácsosai, békében élni háború idején, 70; és tanácsosai, hűnek maradni a Segítőegylet alapvető tanítételeihez, 69; felkészülése, hogy a Segítőegylet általános elnöke legyen, 69; segíteni a nőknek lelki fejlődésükben és tanulmányi előmenetelükben, 62; tanácsosaival meghatározák a Segítőegylet jelmondatát, 69; tanuljunk a múltban élt nők példájából, 70; Zina D. H. Young szolgálata az egészségügyben, 60

Whitney, Elizabeth Ann: elválasztják a Segítőegylet első elnökségének tagjaként, 13; megtérése, 141–142; templomi szertartásszolgaként szolgál, 146

Whitney, Helen Mar: Isten szeretete a korai utolsó napi szent pionírok között, 37; nők, akik engedelmeskedtek a többnejűség törvényének, 53

Widtsøe, John A., segítségnyújtás a Segítőegyleten keresztül, 26

Williams, Clarissa S.: aggodalma a nők és a gyermekek életkörülményei miatt, 73–74, 76–77; a Segítőegylet által szeretettel elért eredmények, 80; a szükségét látó családok

életének javítása, 76–77; felkészült, hogy a Segítőegylet általános elnökéként szolgáljon, 76

Winder, Barbara W.: a látogatótanítás megáldja a látogatótanítókat, 132; a nőtestvérek részt vesznek az egyházi tanácsgyűléseken, 154; az egyházban lévő nők és férfiak közötti egység, 152–153; az otthonteremtés művésze, 170–171; férjével együtt meglátogat egy Segítőegyletet Csehországban, 103

Winter Quarters, 33–34

Wirthlin, Joseph L., a segítőegyleti elnök jóléti munkájáról, 80–81

Woman's Exponent, 62

Woodruff, Wilford: a Nyilatkozat megírása, 52–53; emberek, akik elvégezték, amire Isten elhívta őket, 33

Y

Young, Brigham: a nőtestvérek tanuljanak orvostudományt, 59–60; a nőtestvérek teremtsenek divatot, 57; a püspökök a Segítőegyletek segítségét kérik, 45; arra utasítja a nőtestvéreket, hogy hozzanak létre egy selyemkészítő szövetkezetet, 57; arra utasítja a nőtestvéreket, hogy raktározzanak el búzát, 58; a segítőegyleti nőtestvérek által elért eredmények, 54; a világi hatásoktól való elfordulás, 49–50; azt tanácsolja a szenteknek, hogy hagyják el Nauvoot, 31; azt tanácsolja a szenteknek, hogy hagyjanak el dolgokat, és változzanak meg, 49–50; azt tanácsolja a szenteknek, hogy segítsenek a szükségét látókon, 38, 39; az Úr parancsai Izrael táborának, 32–33; bizalma az egyház nőtagjaiban, 57; elhívja Eliza R. Snow-t, hogy segítsen újra megszervezni a Segítőegyletet, 46; elhívja Eliza R. Snow-t, hogy tanítsa a nőtestvéreket, 48; felszólítja a szenteket, hogy

segítsenek az elakadt kézikocsi pioníroknak, 39; hosszú napokat dolgozik a Nauvoo templomban, hogy segítsen a szenteknek a szertartások elnyerésében, 31–32; jószívűség, 49; kezdeményezi a Segítőegylet újbóli megszervezését, 45; könyörületes szolgálat, 117; szövetségben fogadjuk, hogy az Úr szertartásaiban járunk, 32

Young, Zina D. H.: a bizonyosság értéke, 62; a Deseret Selyemkészítő Szövetkezet elnöke, 57; a szentek reakciója a Nyilatkozatra, 53; édesanyák felelősségei, 166–167; szolgálata az egészségügyben, 59–60; tegyük otthonunkat vonzó helyé, 165

Z

Zippro, Gertrude, példát mutat az odaadó segítőegyleti szolgálatra, 85

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

HUNGARIAN

4 02065 00135 8

06500 135